

İşçiler, memurlar, köylüler,
esnaflar, öğrenciler, ev kadınları...

hepimize, bulunduğumuz her yerde
saldırı devam ediyor:

Açlık ve zulümle yaşamak yerine
**Haklarımız ve Özgürlüklerimiz
İçin Birleşelim!**

Ekmek ve

Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 61 / Tarih: 18 Mayıs 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com | Mail:info@ekmekveadalet.com

**106 Tabut İle
Geldik Size
TECRİTE SON VERİN!**

**BAKIN BU
TABLOYA!**

Kim bu tabloyu
görmezden
geliyorsa,
bu ülkede
yaşamıyor
demektir!

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Kölelik Yasası

Sendikalar ne yapıyor?
Direnişin alternatifi
köleliktir

Bingöl Depremi

Bu düzende hiç bir
soruşturma "gittiği yere
kadar" gidemez!

Genelkurmay

Sömürge Türkiye'nin
İşbirlikçi "Liderliği"

Tabutlar doluyorsa bizimle...

TAYAD'lı ailelerin, "anneler günü"nde, 106 tabutu omuzlarına alıp, AKP İstanbul İl binası önüne yürüyüşündeki resme yeniden bakın. 1 Mayıs mitinglerinde bir çok sendikânın, DKÖ'nün, siyasi grubun kortejinin uzunluğu kadar tabutlar arka arkaya vakur bir havada dizilmiş yürüyor.

Direnişin onur abideleri onlar; kahramanları-mız. İçeride, dışarıda emperyalizmin ve oligarşi-nin imha ve tasfiye operasyonuna karşı bedenle-rini barikat yaparak direnenler.

Taşıyan yürekler acılı, nasır bağlamış yürek-leri, omuzları, elleri, dilleri. Öylesine sert, öylesi-ne esen rüzgarlara karşı dayanıklı...

Tabutlar böyle dizi dizi zulmün karargahları-nın önüne yürüyorsa, tabutlar doluyorsa bizim cesetlerimizle, bizimle kızılışıyorsa tabutlar, ta-butlarımızın yarattığı hava zulüm düzeninin bek-çilerinin dahi başını öne düşürüyorsa;

Ümut o tabutlara konulmasın diyedir.

Zulüm son bulsun, açlar doysun, ülkemiz adaletin, özgürlüğün olduğu, Amerika'nın aşağı-lamadığı bir ülke olsun diyedir.

Onyıllardır yüreklerimizi, inançlarımızı, gele-cek umudumuzu yoketmek istediler. Bağımsız demokratik sosyalist Türkiye düşümüzü, sömü-

rüsüz, baskısız, Amerika'nın, Avrupa'nın sömür-gesi olmayan bir ülke özlemimizi o tabutlara koymak istedikler.

İzin vermedik. Öldük, cesetlerimizden bir dağ oluştu, geçekundu sokaklarında tabutlarımız ta-şındı. Direndik teslim olmadık. Düştük, yeniden ayağa daha görkemli kalktık. "Bitirdik" dedikle-rinde onbinlerle doldurduk alanları. Kuşatılan her üssümüzde, tutsaklarımızın bulunduğu her hücrede direniş destanları yazdık.

Biliyorduk ki, umutlarımızın o tabuta girmesi, bağımlılığın, aşağılanmanın, açlığın ve zulmün sürmesi demektir.

Ölümlerimizle kazıyoruz mezarını zulmün. Her bir tabutumuz zulmün annacına dikildikçe, eriyen hücrelerimiz, parçalanın bedenlerimiz zulmün saraylarını top mermileri gibi dövdükçe, kök salıyoruz bu topraklara. Yokedilemez, "kökü kazılamaz" oluyoruz bir kez daha. Cesetlerimiz Anadolu'nun yoksul kentlerinin, yoksul gece-kondu mahallelerinin mezarlıklarını doldurdukça biz ölümsüzleşiyoruz.

Bir direnişte bunca şehit vermeyi göze alan bir hareketi teslim alabilecek, halkın umudunu tabutlara koyabilecek hiçbir güç yoktur. Ve hal-kımıza tabutlarımızın önünde sözümüzdür; **umu-du tabutlara koydurmayacağız.** Bugün tabutları-mız önünde başlarını öne düşürenler, yarın hal-kın iktidarının önünde başlarını öne eğecekler.

Unutanlara! Unutturmak isteyenlere!

1. Yazgülü Güder Öztürk
2. Fırat Tavuk
3. Ali Ateş
4. Asur Korkmaz
5. Özlem Ercan
6. Şefinur Tezgel
7. Nilüfer Alcan
8. Gülser Tuzcu
9. Seyhan Doğan
10. Mustafa Yılmaz
11. Cengiz Çalıkoparan
12. Murat Ördemir
13. Ahmet İbili
14. Alp Ata Akçayöz
15. Ercan Polat
16. Umut Gedik
17. Rıza Poyraz
18. Fidan Kalşın
19. İlker Babacan
20. Fahri Sarı
21. Sultan Sarı
22. Murat Özdemir
23. İhsan Özkan
24. İrfan Ortakçı
25. Hasan Güngörmez
26. Yasemin Cancı
27. Berrin Bıçkılar
28. Halil Önder
29. Cafer Dereli
30. Gültekin Koç
31. Cengiz Soydaş
32. Adil Kaplan
33. Bülent Çoban

34. Gülsüman Dönmez
35. Nergiz Gülmez
36. Fatma Ersoy
37. Abdullah Bozdağ
38. Tuncay Günel
39. Celal Alpay
40. Erol Evcil
41. Murat Çoban
42. Canan Kulaksız
43. Gürsel Akmaç
44. Endercan Yıldız
45. Sibel Sürücü
46. Şenay Hanoğlu
47. Hatice Yürekli
48. Kazım Gülbağ
49. Erdoğan Güler
50. Sedat Karakurt
51. Fatma Hülya Tungan
52. Hüseyin Kayacı
53. Cafer Tayyar Bektaş
54. Uğur Türkmen
55. Veli Güneş
56. Aysun Bozdoğan
57. Zehra Kulaksız
58. Gökhan Özocak
59. Ali Koç
60. Sevgi Erdoğan
61. Muharrem Horoz
62. Osman Osmanoğlu
63. Hülya Şimşek
64. Gülay Kavak
65. Uğur Bülbül
66. Ümüş Şahingöz
67. İbrahim Eriş
68. Abdülbari Yusufoglu
69. Zeynep Arıkan Gülbay
70. A. Rıza Demir
71. Ayşe Baştimur
72. Özlem Durakcan
73. Ali Ekber Barış
74. Arzu Güler
75. Sultan Yıldız

20 Ekim 2000'den bu yana cesetlerimiz **dağ** oldu; **dağ ki** eteklerinden doruğuna bir destan... Doruğunda gelecek! **Dağ ki**, görmezden gelenler, altında kalacak!

76. Bülent Durgacı
77. Barış Kaş
78. Nail Çavuş
79. Eyüp Samur
80. Muharrem Çetinkaya
81. Tülay Korkmaz
82. İsmail Karaman
83. Ali Çamyar
84. Zeynel Karataş
85. Lale Çolak
86. Yusuf Kutlu
87. Yeter Güzel
88. Doğan Tokmak
89. Tuncay Yıldırım
90. Meryem Altun
91. Okan Kulekçi
92. Semra Başyigit
93. Fatma Bilgin
94. Birsene Hoşver
95. Gülnihal Yılmaz
96. Fatma Tokay Köse
97. Hamide Öztürk
98. Serdar Karabulut
99. İmdat Bulut
100. Zeliha Ertürk
101. Feridun Yücel Batu
102. Feride Harman
103. Berkan Abatay
104. Özlem Türk
105. Orhan Oğur
106. Yusuf Aracı

ÇAĞRI DUYURU

HAZİRAN YAYINCILIK

İnebey Mah. Koçbey Sok. Yüksel İşhanı: 22-23 Fatih/İSTANBUL
E-mail: haziranyayincilik@myynet.com

100 Sayıda - 2

100 Sayıda Vatan

ÇIKTI!

Anadolu Yayıncılık
-CD ekiyle birlikte-

Cezaevleri Direnişleri : 3 Ulucanlar

"Ya teslim olacaksınız,
ya öleceksiniz..."

Ulucanlar Hapishanesi tarihinin, Ulucanlar katliamının ve katliam karşısındaki kahramanlığın belgesi

ÇIKTI!
Haziran
Yayıncılık

Hapishanelerde Sağlık ve Yaşam Koşulları KURULTAYI

ÇIKTI!

F Tipleri
Gerçeği

Yayınlayan: Anadolu
Tutuklu Aileleri Bülteni

Ekme Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekme ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Ali Ercan Gököğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkapı Caddesi Oto Han 55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akcağaç Yürüğü: Odemweldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6906892 0049 221 6906893
Faks: 0049 221 6906894
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı Arka Oda Apt. No:102 Tel: Faks: 0 332 351 97 25
Adana: ÇAM Bulvarı Ömer İğhan Kat: 6 Daire: 151 Kızılay Tel: Faks: 0 312 419 27 38
Ankara: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel: Faks: 0 312 223 87 18
Bursa: Baya Cad. 5/1 İş Han Daire: 25/4 Haykıl Tel: Faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep: Karatara Mahallesi Gaziler Caddesi Yenici Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey
İzmir: Hıpa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPA Tel: Faks: 0 468 351 42 08

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparay İş Hanı No: 31/501 Konya Tel: Faks: 0 232 440 27 96
Karad: Hırmıy Caddesi Saklıo Kervan Saray İşhan Kat:7 No:79 Tel: Faks: 0 262 332 41 70
Maliye: Dabakhan Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İşhan Kat: 3 No: 15 Tel: Faks: 0 422 325 24 61
Merke: Kırıkkale Mah. 4406 sk. Müzayyen Boro İşhan No: 9 kat: 1 Daire 13
Samsun: Talimhane Cad. Bozokçay İş Han Kat: 3/42 Tel: Faks: 0 362 435 25 80
Tatvan: Kemerkaya Mah. Kurduçlar cad. Dedeoğlu sokak Postalar İşhan Kat:1 No:33 Tel: Faks: 0482 322 20 88
Tatvan: Geccepe Cad. Oluşu İşhan Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Yüzünüzü Direniş Dönün!*
5... *Bakın anneler ne halde*
6... *106 tabutla geldik size*
8... *Ya 106 tabuta eklenecekler,
ya zafer!*
9... *Bütün özgürlüklerin düşmanı
Genelkurmay*
10... *Demokrasıcilik oyunu ve
Genelkurmay'ın liderliği*
13... *Generallere satın
"Milli" kalsın*
14... *Berlusconi'nin dostu
Tayyip mutlu mu?*
15... *Yanılıyorsun*
16... *Nerede halkı enkaza
gömenler?
Emekçilerden iş bırakma
AKP'den tehdit*
17... *Bizim çocuklarımız*
18... *Kölelik yada direnmek*
20... *Biz halkız! Köle değiliz!*
22... *Tutsaklara özgürlük*
24... *Zorbalığın hukuku*
26... *Anadolu kavganın diyarıdır*
28... *Memorial Hastanesi'nin
taşlanması konusunda...*
29... *AKP'nin yoksulluk
manevraları de tekeller için*
30... *Söz, karar, örgütlenme
hakkı istiyoruz*
33... *ADKF: Devlet himayesinde
provokatörlük*
35... *Emperyalist Zulüm:
"Liste"lerin sınırı yok!*
36... *Dünyadan;
İşgalcilere huzur yok*
37... *Bu onur onların*
38... *Katilleri sokakta*
39... *Gözaltı ve haklarımız*
42... *Koordinasyonda devam
iradesi*
43... *Avrupa'da emekçiler ayakta*
44... *"Akredite" sol ve
sol'un "Akredite"leri*
45... *Gökyüzü alev alev*
47... *19 Aralık'tan bu yana
süren kuşatmayı anlattık*
49... *Kahramanlar ölmez*
50... *Köyün Delisi*

Kaçırmayın bakışlarınızı başınızı çevirmeyin... YÜZÜNÜZÜ DİRENİŞE DÖNÜN!

106 şehidin tabutları uzanıyor AKP önündeki vadide. Tabutlar sim-
gesel, ama o ana tüm ağırlığıyla çöken çırılçıplak bir gerçek. O ka-
dar gerçek ki, polislerden bazıları etkileniyor; başlarını önlerine
eğiyorlar. İşkenceci polis şefi Şefik Kul rahatsız oluyor bu durum-
dan. Polislerine "kaldırın başınızı" diyor, "kaldırın başınızı, onlar
gerçek değil"! Oysa, biliyor ki, gerçekten daha gerçektir onlar.

Gerçekten daha gerçek; 106 tabut ve hazırlanmakta olan öteki tabut-
lar, şu anda Türkiye'de gören bir göz, duyan bir kulak, düşünen bir
beyin, vicdanlı bir yürek için, en önemli, en yakıcı gerçeklerin en
başta gelenidir. Başınızı kaldırıp bakın, göreceksiniz.

**Oligarşi, unutturmak, gizlemek istiyor yüzlerce gündür süren direni-
şi.** Oligarşinin unutturmak istemesi kadar doğal bir şey yok. Peki
ama sol niye unutturmak istiyor? Hatırlamaktan, dergisinde yaz-
maktan, toplantılarında söz etmekten korkuyor solun önemli bir ke-
simi. Ne zamana kadar çevireceksiniz başınızı? Diyelim çevirdiniz,
unutarak-unutturarak bugün için kitlenize hesap vermekten ve vic-
danınızın baskısından kurtuldunuz; peki tarihten nasıl sileceksiniz?

Zulüm ve direniş gerçeğini Türkiye'nin ve dünyanın gözleri önüne bir
kez daha getirmek için yapılan bu eylem için her çevreye çağrılar
yapıldı. Çağrılar cevapsız kaldı. Oraya gelmeyenler, sadece eylem-
den kaçmış olmakla kalmıyor, hem **kendi gerçeğinden**, hem **Tür-
kiye gerçeğinden** kaçıyor. Nereye kadar, hangi gerekçeyle sürdü-
receksiniz bu tutumu? Yoksa hala şu pespaye "hayat kutsaldır" te-
orilerine, "biz ölüm orucuna karşıyız" nakaratına mı, yoksa "baş-
ka işlerimiz var, bizim gündemimiz farklı" bahanelerine mi devam
edeceksiniz? Bu riyakarlığa ne zaman son verilecek? Evet anladık,
F tipleri sizin birinci gündeminiz değil. Peki sizi neler ilgilendiriyor?
Yüzlerce çağrı, uyarı, eleştiri, öneri sizi etkilemiyorsa, ilgilendirmi-
yorsa, ne ilgilendiriyor?

İlericiliğin, devrimciliğin, demokrasinin ölçüsü kaybolmuştur. Böyle
bir direniş desteklemeniz için "bir eylem biçimi olarak ölüm orucu-
nu" desteklemeniz, doğru bulmanız gerekmez. Eylem şu veya bu
biçimde olur; bu eylemi gerçekleştirenlerin dışındaki devrimcinin,
demokratın, ilericinin görevi, eylem biçimine ilişkin eleştirileri,
önerileri varsa, onu ayrı bir kulvarda yürütmek üzere, direnişin
kendisini koşulsuz desteklemektir. Bakın tüm dünyada, mesela
ulusal kurtuluş hareketleri, devrimciler, demokratlar, ilericiler tara-
fından böyle sahiplenmiştir. Kimi silahlı mücadelenin temel alın-
masını doğru bulmaz, kimi "ulusal" perspektifi yetersiz görür; ama
mücadeleyi desteklemekten geri durmaz. Biz Türkiye'de bu basit
gerçeği anlatamadık. Veya bu kesimler, anlamak istemediler. Dev-
rimciliğin, demokrasinin, ilericiliğin en basit ve yalın tanımı onlara
göre değildi.

**Bir demokrat, devrimci, ilerici olarak almaları gereken o açık, yalın
tavrı almak yerine,** "biz aynı mahalleden değiliz" den "cepte keklik
mi sandınız"a, "farkımızı koyduk iyi oldu"ya kadar uzanan teori-
ler, gerekçeler üretildi. Diyelim ki, aynı mahalleden değiliz; ama siz

hala, geçtik devrimciliği, demokrat olduğunuzu, faşizme karşı, demokrasiden yana olduğunuzu iddia ediyorsanız, **aynı mahalleden olmamak, sizi sorumluluktan kurtarıyor mu?** Evet, “cepte keklik” de olmayabilirsiniz; ama zaten kimse sizi cepte keklik görüp bu direnişe başlamadı. Siz, kendi cephenizden sorumluluklarınızı üstlenmeyecek misiniz? Soru ve sorun budur.

Bu teorileri üreten beyinler nasıl yaratıldı? Kim teoriyi, düşünceleri böyle ecüş-büçüş hale getirdi? Beyinler bu hale geldiği için, en anlamlı kavramların, solu sol yapan en önemli değerlerin, içi boşaltıldı; Devrimcilik, demokratlık adına “*biz ölüm orucuyla devlet arasında taraf olamayız*” denildi. Bu düşünceler nereden çıktı ve neye hizmet ediyor? Sorun ideolojidedir. Solun, kendine devrimci, demokrat, sosyalist, ilerici, komünist, yurtsever, Marksist-Leninist diyen herhangi bir grubun bu direnişi seyretmeye devam etmesi, sol adına düşünülemez ve kabul edilemez. Orada “sol” değil, “halkın safları” değil, başka bir “saf” söz konusudur.

Direnişi hatırlamaktan, dergisinde yazmaktan, toplantılarında söz etmekten korkuyor solun önemli bir kesimi. Diyelim unutarak-unutturarak bugün için kitlenize hesap vermekten ve vicdanınızın baskısından kurtuldunuz; peki tarihten nasıl sileceksiniz? Solun bir kesimi, 2,5 yıl önce, cesetlerimiz üzerinde

başka şeyler yazıyordu: “*Devrimci demokrasi bitmiştir*”.... Hükümler kesindi. Ne oldu geçen üç yılda? Bugün bu lafları edebiliyorlar mı? Edemezler. Ayaklar altına alınmış, paçavraya çevrilmiş düşüncelerdir bunlar.

Biz ölmeye devam ederiz. Siz seyretmeye devam edersiniz. Tarihe ve halka şöyle mi diyeceksiniz? Evet, bir zaman; bizim ülkemizde şöyle şöyle bir direniş vardı. Cesetler dağ, tabutlar kervan oldu. Biz seyrettik. Çünkü biz “*cepte keklik*” değildik! Biz “ölüm orucunu doğru bulmuyor”duk; onun için görmezden geldik, başımızı çevirdik. Direnişçilerin yakınlarına bir yer bile vermedik. Böyle mi diyeceksiniz? Böyle dediğinizde, tarih sizi nereye koyacaktır, size ne diyecektir, bunun cevabı da var tarihte.

Demokrasi diyenler, demokratikleşme savunucuları, bu sorunu demokrasi mücadelesinin dışına nasıl attınız? Hapishaneler meselesinin “demokrasi mücadelesi”nin dışında ele alındığı bu çarpıklığa başka nerede rastladınız? Sendikalar, kitle örgütleri, “*bizim başka gündemlerimiz*” var derken, aslında sadece “*o gündem*”den kaçtığınızı kendinize itiraf etmeseniz bile, tarihten gizleyebilecek misiniz? Bütün bu gerekçelerinizin doğru olmadığı açı-

ğa çıktı. Bırakın demokratik mücadeleyi geliştirmeyi, ücret sendikacılığı bile yapmadığınız ortadadır. Sadece direnişi seyretmediniz. Seyir başlayınca devam eder. Direnişi seyretmek, aslında Türkiye gündemini seyretmektir. Ardarda F tipleri açılır, sonra İmralı’da tecrit uygulanır. Sonra “yeraltı hücreleri” yapılır. Tecrit hayatın her alanına yayılır. Bu grupçuluk, bananecilik, burjuva politikacılık devam ettikçe bunlar da devam eder.

Bölücülüğü sadece oligarşi mi yapıyor? Bana ne anlayışını, cepte keklik mi sandınız anlayışını savunanlar da yapıyor. O kadar ki bu mantık direnişi kırmak istemeye kadar götürüyor. Aynı kafa, Koordinasyon’u da dağıtmak istiyor. Aynı kafa, oligarşi terör demagojisini yükselttiğinde, feryat halinde “*devrimcilerle ilişkisi olmadığına*” yemin billah ediyor. En sıradan dostluk, dayanışma, demokratlık görevlerinden kaçıyor. Bu kafa birleştirici olamaz. Bu kafa anti-emperyalist olamaz. Bu kafa demokrat da olamaz. Birliğin olduğu yerde **dağıtıcı**, direnişin olduğu yerde direnişi **kırıncıdır**.

19 Aralık’ın hemen öncesinde Kızılay’daki “Yuhuh” seslerini hatırlayın. Oligarşiye değil, polise değil, kendine devrimci, sosyalist, komünist, dayanışmacı diyenlereydi bu yuhlar. Tabutlar karşısında yüzlerini çevirmeleri bunu unutmak istemelerindendir. Ama sol bunu unutamaz. Hele bu yuhların muhatabı olanlar hiç unutamaz. Tabutlar tüm dünyanın gözleri önünde. Onlarsa, direnişten uzak. Bu gerçeği hiç bir şey örtemez. Bırakın afra tafraları. Adalet Bakanlığı’nın bir genelgesi, polisin bir gözdağı, sizin politikalarınızı, taktiklerinizi değiştirmeye yetmiştir; bu durumdaki bir partinin, hareketin “düzeni değiştirme”, “iktidar” iddiası ne kadar ciddiye alınabilir? Oligarşi beyinlerinizi böyle tutsak almıştır. Mesele buradadır. Sayfalar dolusu Marksist-Leninist tahliller yapsanız da, bir Bakanlık genelgesi bunları kağıt üzerinde kalmaya mahkum hale getiriyorsa, orada çok ciddi bir sorun, çok ciddi bir siyasi riyakarlık vardır.

Simgesi bile, gerçekten daha gerçek, her türlü sözden daha ağır 106 tabutu görmemek, bu ülkeden kopmaktır. Eminiz ki, şu olgu, Türkiye tarihine, reformist solun utancı olarak geçecektir: Zulüm karşısındaki direnişe o kadar yabancılaşmışlardır ki, devrimci, demokrat olarak değil, halktan biri olarak bile, tabutlarımızın altına omuzlarını koymamışlardır. Tabutlarımıza bakamaz hale gelmişlerdir. Sorun çok “duygusal” olmaları değildir, yine ideolo-

jiktir. Onlar tabutlarımıza, F tiplerine değil, oligarşiye bakıyor, ne zaman “göz kırpacak” diye. Ne zaman “barış” olacak, ne zaman AB’ye girip de demokratikleşeceğimiz derdinde. Büyük teoriler yapılıyor, ölen kalan onların derdinde değil. Ondan sonra “seçim fiyaskoları”na bakın “allah allah, neden böyle oldu” diyorlar; alanlardaki cılızlıklarına bakıp şaşırıyorlar. Niye şaşırıyorsunuz? Vazgeçtik direnişi desteklemenizden, vazgeçtik tabutlarımızın altına omzunuzu koymanızdan, tabutlarımız karşısında, hiç değilse, utanıp, üzülüp, vicdani ve siyasi bir baskı duyup başını öne eğmeyi bile bilmiyorsunuz!

Ama bunu istemiyoruz sizden; başınızı öte yana çevirmeniz de, eğmeniz de çözüm değil. **Direnış sürüyor. Bin direniş gününe yaklaşıyor takvimler.** Ve, hangi teoriyle, gerekçeyle izah ederseniz edin, bunlar sizin faşizmle, emperyalizmle Türkiye devrimi arasındaki bu büyük savaşın dışında olduğunuz gerçeğini değıştirmez.

Tarih bu pespaye teorilerle değil, direnişle yazılıyor. Solun bir kesimi, 2,5 yıl önce, cesetlerimiz üzerinde başka şeyler yazıyordu: “Devrimci demokrasi bitmiştir”. “Artık bunların kendini toplaması zordur”. “Tasfiye olmuşlardır”... Hükümler kesindi. Ne oldu geçen üç yılda? Bugün bu lafları edebiliyorlar mı? Edemezler. Ayaklar altına alınmış, paçavraya çevrilmiş düşüncelerdir bunlar. Ama bu hükümlerin sahiplerinin bunu görüp görmedikleri şüphelidir. Yarın bir başka katliam sonrasında aynı sözleri yineleyebilirler. **Biz katliamın altında kalmadık, ama kendileri direnişin altında kalmışlardır.**

Yüzünüzü direnişe çevirin. Direniştin kaçmayın. Türkiye gerçeğinden kaçmayın. Kendi gerçeğinizden kaçmayın. Kendi gerçeğiniz, bedel ödemeyi reddediyor; bu açık. Bedel ödemeyi reddeden bir siyasi hareket, faşizme, emperyalizme direnemez. Bu gerçeğe yüzleşmek zorundasınız. Bu gerçeğe yüzleşmemek, sizi emperyalizme faşizme karşı mücadele eden devrimciler, demokratlar olmaktan çıkarıp, düzenin insanları, düzenin partileri haline dönüştürüyor. Düzene de dönebilirsiniz; tercih sizin; ama devrimci, demokrat olarak kalacaksınız, yüzünüzü direnişe döneceksiniz!

Bugün 11 Mayıs Bugün Anneler günü Bakın, Anneler Ne Halde?

Bugün sabah uyandıklarında yatağının başında bir he-diye bulamadı bu anneler... Bugün sabah uyandıklarında eli oğulları kızları tarafından öpülmedi bu annelerin.

Çünkü onların oğulları kızları hapishanelerde tecrite karşı süren ölüm orucunda ve hapishane katliamlarında yaşamını yitirdiler.

Bugün sabah yine yüzlerce ana evladını hazırlayıp “ben senin annenim yavrum” diye kendini tanıtmak için çaresizce çaba harcamanın büyük acısıyla kavrulacak.

Bugün yaşamını yitiren veya sakat bırakılan yüzlerce tutsağın annesinin günü. Bugün hala her an evladı ölebilecek ya da sakat kalabilecek onlarca annenin günü. “Cennet annelerin ayaklarının altında” masalları anlatırların açlık yoksulluk, zulüm cehennemine atılan analar...

**İşte bugün Anneler Günü;
Hapishanelerden, hastanelerden çocuklarının, eşlerinin cesetlerini alıyor analar...**

19 Aralık’tan bu yana; hani tüm ülkeye “Hayata Dönüş” diye seyrettirdikleri o katliamdan günümüze, 106 evladımızın cenazesini kaldırdık. Evlatlarımızın cenazelerini bile vermediler, kaçırıp gömdüler.

Eğer bugüne kadar duymadıysanız duyun, görmemişseniz görün bizi; **106 tabut size neyi ifade ediyor, ne anlatıyor?**

106 tabut 106 can demek... Yani onlarca annenin yüreğinin kurşunlandığını hayatlarının karartıldığını anlatıyor mu?

Bugün Anneler Günü... Tecrit zulmüne karşı bu ülkede analar da öldü.

Eğer bugüne kadar duymadıysanız bugün evlatları F tipi Nazi kamplarında işkence altında olan annelerin acısını duyun. Her biri annesinin ceylan gözlüsü en sevdiği idi. Eğer duymadıysanız duyun. Binlerce tutsağın Nazi kamplarındaki sesini duyun...

Bu ülkede adalet isteyen, hak arayan, özgürlük isteyen herkesin sesini boğmak için F tiplerini yaptılar. Biz annelerin oğullarının kızlarının diri diri tabutluklara gömülmesine izin vermemizi beklemeyin. Evladının, başka annelerin evlatlarının hücrelere diri diri gömülmesine seyirci kalan anne anne midir? Sessiz kalırsa onun yüreği anne yüreği midir? Peki o zaman o kutsal ana sevgisi nerede kalır?..

AKP iktidarı!...

Bugün Anneler Günü, işte anaların hali...

106 tabut ile geldik size...

Bu zulüm değil de ne?

Bu zulüme son verin!

Tecrit öldürüyor, ölümleri durdurun!..

TAYAD’lı Aileler

Sayı 61

5

18 Mayıs 2003

Anneler Günü'nde Tutsak Yakınları Omuzlarında Tabutlarla AKP Önündeydi

106 Tabutla Geldik Size

Bir, üç, beş... geçiyor omuzlarda tabutlar... On, yirmi, otuz... sonu gelmiyor... Seksen, doksan... devam ediyor... Şehitler kervanı bu. Direniş kervanı. 106 kez Nazi zulmünün burçlarına dikilen zafer bayrakları...

106 tabut ilerliyor omuzlarda. 106 hesap var anaların omuzlarında. TAYAD'lı aileler Anneler Günü'nde, İstanbul'da, Ankara'da, İzmir'de, üzerinde ölüm orucunda şehit düşen yakınlarının resimleri bulunan tabutlarla AKP iktidarına seslendiler:

"Tecrit öldürüyor ölümleri durdurun!"

Şehitler Kervanı İstanbul'da

11 Mayıs'ta öğlen saatlerinde PERPA önünde toplanan TAYAD'lı aileler, taşıdıkları 106 tabut ile AKP İl Binası önüne yöneldiklerinde, polis barikatıyla karşılaştılar.

220 aile "Bugün anneler günü, biz 106 evladımızı kaybettik, bizim yüreğimiz yanıyor, bu tabutları götürerek onların da duyarlı olmalarını ve bir çözüm üretmelerini istiyoruz" dediler.

Gaz maskeli, ellerinde silahları ve copları, yüzlerinde gaz maskeleriyle, ellerinde yalnızca tabut taşıyan, 200'ü aşkın TAYAD'lının karşısına dikildi polisler. Oradan bir adım ileri geçmelerine izin veremezlerdi, talimat almışlardı.

Kim vermişti acaba talimatı? F tiplerindeki zulmü, kılırları kıpırdamadan sürdüren AKP'nin Susurlukçu Adalet Bakanı mı, İçişleri Bakanı mı, yoksa Armutlu'da ölüm orucu direnişçilerini katleden polis şefleri mi?

Ama tabutlar dönmeyecekti; zulüm tablosu herkesi gösterilecekti.

Tabutlar gerçektir; herbirinin önünde asılı duran resimler kadar gerçek!

Her tabutun önünde, şehit düşen bir ölüm orucu direnişçisinin resmi vardı. 106 rakamı, gerçeğin ta kendisiydi.

TAYAD'lı aileler omuzlarında tabutlarıyla yürürken, bir müzisyen klarnetle boran fırtınasının müziğini çalıyordu. Hava kurşun gibi ağırdı. Direnişin gücü kurşun gibi çökmüştü AKP iktidarının ve polislerin üzerine.

Anaların öfkeli yüzlerinden gözyaşları süzülüyordu, acılan kararlılıklarıydı onların. Bu eylemi gerçekleştireceklerdi.

Onları engellemek için talimat almış olan polislerden de etkilenenler olmuştu. Belki hala içinde "insani" bir şeyler kalanlar vardı. Belki karşılarındaki tablo, suçlarının somut sonuçlarını gösterdiği için suçluluktandı başlarını öne eğişleri. İnfazların, işkencelerin şefi Şefik Kul, hiç vakit kaybetmeden "etkilenen" polisleri

Sayı 61

6

18 Mayıs 2003

ni fırcaladı: “ne oluyor size, hemen başınızı eğiyorsunuz... bunlar gerçek tabut değil, kaldırın başınızı...”

Anaların başları kalkık, dimdikti. O 106 tabutu bir bir omuzlarından geçiren, omuzları nasır tutan anaların öfkesi doruktaydı. Tartışmalar sonucunda, 15 TAYAD'lı “buradan ileri gidemezsiniz” denilen sınırı aşıp omuzlarında bir tabutla, AKP önüne giderek açıklamalarını yaptılar.

“19 Aralık'tan bu yana... 106 evlatlarının cenazesini kaldırdık”larını söylediler duymayanlara.

Yalnızca “evlat” değildi omuzlarında taşıdıkları. “Tecrit zulmüne karşı bu ülkede **analar da öldü.**” dediler. Son verin tecrite diye sessizlikleriyle haykırılar sessiz oturma eylemleri boyunca.

Şehitler Kervanı Ankara'da

Ankara'daki TAYAD'lı Aileler, daha önce de defalarca gitmişlerdi AKP önüne. Bu kez hedefleri, demagogiler, istismarlar içinde “kutladıkları” Anneler Günü vesilesiyle, AKP'li kadınlara, AKP milletvekillerinin eşlerine seslerini duyurmak, Türkiye'deki annelerin gerçeklerini onların gözüne sokmaktı.

“Tecrit Öldürüyor Ölümle Durdurun- TAYAD'lı Aileler” yazılı bir pankartla ve temsili bir tabutla yürüdü TAYAD'lılar.

AKP önünde görevlilerin müdahalesiyle karşılaştılar. “Muhatap” yoktu yine. AKP'li katliamcılarının onların karşısına çıkacak cesareti yoktu çünkü.

Olsun, yine de haykıracaklardı gerçekleri.

Bir TAYAD'lı yaptı açıklamayı:

“Biz... Çocukları, eşleri, yakınları aşıktan ölen analarız... Depremlerde göçük altından evlatlarının,

sevdiklerinin cesetleri çıkarılan, evsiz güvencesiz, aç kalan analarız... F tipi denilen Nazi zindanlarında işkence gören, hafızasını yitirip bizi tanıyamaz hale getirilenlerin analarıyız...”

Daha sonra getirdikleri tabutu ve “Emine Erdoğan'a, AKP'li kadınlara ve AKP milletvekillerinin eşlerine...” yazdıkları mektubu AKP görevlilerine bırakan TAYAD'lılar, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Tecriti Kaldırın Ölümle Durdurun, Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak” sloganlarıyla eylemlerine son verdiler.

Şehitler Kervanı İzmir'de

“Anneler gününde çocuklarımızı öldürdüğünüz için size tabut bırakıyoruz, size gerekir bir gün”... 11 Mayıs'ta AKP il binası önüne tabutu bırakırken böyle söylüyordu Ege TAYAD'lı aileler.

“AKP Tecritle Bizi, İşbirlikçilikle Iraklıları Katlediyor” yazılı bir pankart açtılar TAYAD'lı Aileler. Ardından açıklamalarını okuyarak sordular:

“106 ölüm, 500'ün üzerinde mezarsız ölü yetmedi mi? Yetmediyse işte 10. ekipler ölüm yolculuğuna hazırlanıyor. Bu sizlere bir uyarıdır. Ama unutmayın bu tabutlar bir gün size de lazım olur. Bu tabutu size bırakıyoruz. Bu tabuta bakarak verin kararınızı!”

Aileler bir süre oturma eylemi yaptıktan sonra “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Tecriti Kaldırın Ölümle Durdurun, Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz” sloganlarıyla eylem sona erdirildi.

Görmeyenler görsün, duymayanlar duysun, bilmeyenler öğrensin, gözlerini kaçırınlar baksın diye yürüdü 106 tabut.

Kararlılığın kervanıydı uzayıp giden tabutlar. Bizi yenemezsiniz diye haykırdı bir kez daha zulmün önünde.

Sayı 61

7

18 Mayıs 2003

Tecrit'te

zamana
zulme
karşı
direniş

3. yıl... 31. ay

942. gün

106 Şehit

Sayı 61

8

18 Mayıs 2003

**Bir ekip ölüm yürüyüşünde...
Bir ekip daha çıkıyor yola...
Ya 106 tabuta eklenecekler,
ya zafer!**

Aynı olguda, çeşitli kesimler, farklı şeyler görebilirler. Ne gördüğünüz, aynı zamanda nasıl baktığınıza bağlıdır.

Bir yol boyunca uzayıp giden 106 tabutta ne görüyorsunuz? Bunun da tek bir cevabı yok. Kimi belki onda sadece ölümü görüyor; ölümler, ölümler, ölümler... Kimi direnişi görüyor.

106 tabutun uzayıp gittiği bu tablonun yaratıcısı, oligarşidir. Yarattığı bu tabloyu tüm tutsaklar ve tüm halk için bir **gözdağına** dönüştürmeye çalışıyor. Direniş karşısında bu kadar "uzlaşmaz, kararlı" görünmesinin altındaki en belirleyici nedenlerden biri budur. Ölümlerden oluşmuş dağla, yıldırıma çalışıyor halkı; işçileri, öğrencileri her gözaltında F tipleriyle tehdit etmeleri bunun bir parçasıdır. Ölümlerin devasa bilançosuyla direnişi kırmaya çalışıyor.

Ve tam bu noktada, oligarşinin gözdağı boş çıkıyor; cesetlerimizden oluşan dağ; acılardan, ölümlerden sıyrılıp direniş dağı olarak kendini ortaya koyuyor.

Onlarca yoldaşlarının ölmüş olması, onlarca tutsağın alnına kızıl bantlar takmasına engel olamıyor.

Tehdit, gözdağı... oligarşinin baskı politikasının iki direği...

19 Aralık 2000'den yaklaşık 15 ay önceydi. Ulucanlar'da, hapishanelerde hemen her dönem olabilecek "koğuş sorunu" gibi bir gerekçeyle, büyük bir katliam gerçekleştirildi. Önceden alınan kararlar, o güne kadar eşi fazla görülmeyen bir vahşetle gerçekleştirilmişti katliam.

Mesele, ne "koğuş direnişi"ni bastırmaktı, ne de sadece Ulucanlar'daki devrimcileri katletmek. Ulucanlar katliamı, tüm hapishanelerdeki binlerce tutsağa karşı gerçekleştirilmiş bir "gözdağı" katliamıydı.

19 Aralık'tan yaklaşık bir hafta önceydi. F tiplerine karşı mücadelenin dışardaki cephesine karşı açık saldırıya geçen oligarşi, direnişin odağındaki tutsakları da "ölüm oruçlarına müdahale etmekle" tehdit ediyordu.

"Müdahale"nin anlamını biliyordu tutsaklar. Oligarşi onlara Ulucanlar'ı hatırlatıyordu.

Tutsakların "saldırılsa, bedenlerimizi tutuşarak cevap veririm" açıklamasının ciddiyetini kavramayanlar, "bu da nereden çıktı?" diyenler, Ulucanlar'ın bu niteliğinden, oligarşinin politikalarından bihaber olanlardı. Onlara göre, "artık böyle şeyler olmazdı Türkiye'de"! Ulucanlar'a bile inanmamışlardı zaten; sonuçta onu bir "istisna" olarak görüp geçiştirdiler.

Tehdide, gözdağına direnmek, "yapamazlar" avuntusundan değil, yapsalar da teslim alamazlar diyebilme kararlılığına sahip olmaktan geçer.

Oligarşi, tehditle sonuç almak ister. Tehdidi etkili kılabilmek için "ibret" kabilinden gözdağı örnekleri yaratılır. Her ikisi de, tehdit ve gözdağı da yetmediğinde, o tehdidin içeriği, bizzat tehdit edilenler üzerinde uygulanır.

Bunların hepsi, adım adım ve hepsi birden, F tipi hapishanelere karşı içeride ve dışarda direnenlere uygulandı. Direnişçiler, başından bu yana tehdidin, gözdağının en boyutlularını yaşadılar. Hiç bir yanılsama içinde olmadıkları, kendilerini boş avuntulara kaptırmadıkları için, nelelerin olabileceğini biliyorlardı, buna hazırdılar. Hazır olmayanlar, birer birer kayboldular direnişin dönüm noktalarında.

Oligarşinin "gözdağı"nı amaçladığı tablonun ortasında, direniş dağını büyütüyorlar. Tarih boyunca eşine rastlanmamış bir direniş yaratıyorlar. Onuncu ekip hazırlanıyor. **Bin direniş günü** tarihe onlarla sunulacak.

Bütün Özgürlüklerin Düşmanı Genelkurmay

15 Mayıs tarihli Hürriyet'teki köşesinden M. Ali Birand'ın aktardığı bir habere hiç şaşırmadık. Çok iyi bilinen ve devrimcilerin onyıllardır bu ülkede dile getirdiği bir gerçeğin, “**AB’ye uyum yasalarının 6. paketi**” adı altında yapmak istenen düzenlemeler çerçevesinde yansımasıydı.

“TSK’nın tutumu çok açık. Bu uyum paketi- nin en önemli maddelerine itiraz ediyor. Görüş- birliğine ulaşmak imkansız.” diye bir yetkilinin ifadelerini aktardı Birand.

AKP’nin Genelkurmay’a rağmen böyle bir şe- ye cüret edebilir mi göreceğiz, ancak açık olan şu ki; bu ülkede yaşanan bütün katliamların, Su- surluklar’ın, infazların, işkencelerin, kayıpların, köy yakmaların, baskı yasalarının altında onla- rın imzası vardır. Birileri “8. Madde kaldırıl- sın” mı diyor; onun karşısına da onlar dikilirler.

Genelkurmay düşünceye, düşünen beyinlere düşmandır. Kendisi gibi düşünmeyen herkese düşmandır. Zulüm ve yağma üzerine kurulu dü- zenlerini “düşünen”, gerçekleri gören insanların, devrimcilerin değiştireceğini bildikleri için, dev- rimci düşünceye düşmandırlar.

Bu nedenle karşıymış gibi gözüktüğü emper- yalistlerin desteği ve onayı ile, onların silahlarını kullanarak, Amerika’dan aldıkları eğitimle ken- disi gibi dü- şünmeyenleri katlediyor, F tiplerine atı- yorlar.

F Tiplerini, Genelkurmay gibi, devlet gibi düşün- meyenler için y a p t ı l a r . Ölümler bu katliamcılığın sonucu sürü- yor.

Biz isteyince **katliam** AB İsteyince “**Emredersiniz**”

TMY’nin 8. Maddesi dahil bütün sonuçlarıyla ortadan kaldırılması devrimci tutsakların ölüm orucuna başlarken açıkladıkları taleplerden bi- riydi. Öteki talepleri gibi, tamamen demokratik bir talep olduğu konusunda herkes hemfikir- di. Ama o kadar. Hemfikir olmak, demokrasiden sözedenlerin ölüm orucunun taleplerine sahip çıkmasını sağlamaya yetmedi.

O gün devrimci tutsakların dile getirdiği ta- lepleri, bugün AB icazetinde bir çok kesim dile getiriyor. Çünkü, düzenin icazetinde olmayan, Avrupa ya da başka bir emperyalist gücün de- steği olmayan hiçbir mücadeleyi omuzlayamaz- lar. Bu nedenle hak ve özgürlük savunuculukları da tutarlı, samimi değildir. Bu nedenle demokra- siyi AB’den bekler, kendi güçlerine güvenmezler.

Devlet, hükümetler açısından ise bu olay tam bir uşaklık tablosunu, kendi halkına düşmanlığı gözler önüne seriyor.

Devrimci tutsaklar bu taleplerini dile getirdik- lerinde devlet yetkililerinin, Adalet Bakanı Sami Türk’ün, “bunlar gerçekleştirilemez talepler... bir devletin yapamayacağı şeyler istiyorlar” sözleri- ni herkes çok iyi hatırlar.

Peki şimdi ne değişti de, AB istedi diye o “gerçekleştirilemez” taleplerimizin kimisini de kapsa- yan yasalar çıkarılıyor?

Evet, bu ülkenin insanları is- tediğinde katliamla karşılık veril- di. Avrupa istediğinde “mecburuz” denilip tıpış tıpış yapılıyor. Ve burjuva basın köşe yazarları aynı talepler için o gün tek satır yazmadılar. Ay- nı “terör” demagojisine sarıldılar. Şimdi ise tümü birden en keskin demokrat kesildi.

Ne demiştik o gün;

8. Maddeyi de içeren TMY’yi bütün sonuçla- rıyla kaldırın; **katliamla karşılık verildi.**

İşkencecileri, katliamcıları yargılayın; **katli- amla karşılık verildi.**

Halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesi önündeki tüm anti-demokratik yasaları iptal edin, Kürt halkının haklarını tanıyın; **katliamla karşılık verildi.**

O gün bu talepleri sahiplenmeyenler, bugün Manisa davası şovları, 8. Madde demokratlıkları yapamazlar! Katliamcı devlet açısından ise tar- tışmasız olan gerçek; halkın, bu ülkenin devrim- cilerinin bütün taleplerine katliamla, baskıyla, yasakla cevap vermenin bir devlet geleneği ol- duğudur. “Ya devlet teröriste boyun eğdi derler- se” demagojisinin arkasındaki “büyük devlet”in emperyalistler karşısındaki durumu ise ortadadır

Demokrasıcılık Oyunu ve Genelkurmay'ın Liderliği

ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz'in "nedamet getirin"li açıklaması, ardından ABD Dışışleri Bakan Yardımcısı Marc Grossman'ın, "Wolfowitz'i ciddiye alın" diyerek, bu açıklamaların öyle Genelkurmay'ın söylediği gibi "kişisel düşünceler" olmadığını teyid etmesi ve en son, emekli general Çevik Bir'in de içinde bulunduğu grup işbirlikçi hainin ağız açık dinleyerek alkışladığı "Karanlıklar Prensi" Perle'nin açıklamaları, ülkemizde demokrasıcılık oyunu ve Genelkurmay'ın liderliğini hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde ortaya koydu.

10 Mayıs 2003 tarihli 301 No'lu açıklamasında Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Türkiye'yi azarlayan, aşağılayan açıklamaların aynı zamanda Türkiye gerçeğine de ayna tuttuğunu, Türkiye'nin yeni-sömürge gerçeğini ve yeni-sömürge düzende güç dengelerinin nasıl şekillendiğini gösterdiğini belirterek, Genelkurmay'ın liderliğini ve ülkemizde oynanan demokrasıcılık oyununu bir kez daha gözle önüne serdi.

Cephe açıklamasında da dile getirildiği gibi Amerika'nın asıl azarladığı Ordu'ydu. İsteklerini yerine getirmesini istediği güç de oydu. Böylece Wolfowitz, Amerika'nın Türkiye'de dayandığı asıl gücün ordu olduğunu çok açık ifade etti. Bu durum karşısında generallerin süt dökmüş kediye dönmesi, suç üstü yakalanan hırsızın ruh halini

yaşamaları karşısında kimse şaşırmasın. Türkiye'de ordu gerçeği budur. İçte aslan, dışa karşı süt dökmüş kedi.

Ülkemizdeki halka karşı işlenen her suçun arkasında güç olan ordunun, tüm bunlara rağmen, "kendini belli ölçülerde bunların dışında göstermeyi başardığını, kendini kah MGK'nın, kah 'askerliğin kutsallığı'nın, kah 'milli'liğin arkasına gizleyerek konumunu sürdürdüğünü belirten Cephe açıklamasına şöyle devam etti:

"Ordu, 50 yıldır yeni-sömürgeci liğin ve faşizmin 'liderliğini' sürdürmektedir. Dışta ABD'ye sırtını dayayıp, içte asıp keserek sürdürmüştür iktidarını. Wolfowitz, orduyu, "liderlik görevini yapmadı" sözleriyle azarlamıştır. Ordunun mevcut siyasal yapı içindeki "liderliği" 50 yıldır süren bir gerçektir. Ordu, Cumhuriyet tarihi boyunca istisnai dönemler, olaylar dışında yönetimde belirleyici olmuştur."

Bu belirleyiciliğin tarihi 1945'lere kadar uzanır. Dönüm noktası ise kurumsal bir nitelik kazandığı 12 Eylül cuntası olmuştur. Ekonomiden, siyasete, sosyal politikalardan eğitime kadar her alanı kapsayan bu belirleyicilik ülkemizdeki sömürge tipi faşizmin karakteristik niteliğidir aynı zamanda.

Amerika'ya bağımlılık da ordu tarafından, NATO'ya girişle, onlarca ikili anlaşmayla savunulmuş ve sürdürülmüştür. Halen de bu bağımlılığın derinleşmesinde birinci dereceden sorumlu olan ordu'dur. Gelip giden hükümetlerin bu noktadaki belirleyicilikleri her zaman daha tali kalmıştır. Bu süreçte de "lider" olan ordu'dur.

Keza ülkemizde yaşanan bütün katliamların, ihlallerin altında onların imzasının olduğunu söylemek bile gereksizdir. Bu artık herkesin göreceği kadar açık bir gerçek haline gelmiştir.

Sürekli dile getirdiğimiz, yeni-sömürgecilik ilişkilerinin sürmesi ve bu ilişkilerin şekillendirdiği bizim gibi ülkelere özgü "demokrasıcılık oyunu" da Genelkurmay'ın belirleyiciliğindedir. Bu oyunun sınırlarının ne kadar geniş, ne kadar dar olacağını o belirler.

Cephe açıklamasında dile getirildiği gibi;

"Yeni-sömürgeci liğin sürmesi, emperyalizm ve işbirlikçi oligarşinin çıkarlarının korunması, halka karşı baskı ve terörün uygulanmasını ge-

Sayı 61

10

18 Mayıs 2003

Halkı, devrimcileri Amerikan silahlarıyla katlederken, hapishaneleri yıkıp, kadınları diri diri yakarken aslan kesilen Genelkurmay; Amerika'nın karşısına çıkabiliyor musunuz? "Ya İstiklal Ya Ölüm" şiarını yükselebiliyor musunuz? YAPAMAZSINIZ! ÇÜNKÜ ONYILLARDIR BAĞIMLILIK SİZİN SAYENİZDE SÜRÜYOR BU ÜLKEDE

rektiriyordu. Bu çerçevede, Genelkurmay'ın asıl görevi, aynı zamanda iktidarını sürdürmesinin koşulu, anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadelelerin bastırılması üzerine şekillenmiştir. Genelkurmay onyıllardır "Terörizm, bölücülük, şeriat..." gerekçeleriyle tüm muhalif kesimler üzerinde baskı uygulayarak iktidarını sürdürmektedir."

Elbette halka karşı bu savaşı sürdürürken de dayandıkları güç Amerika'dan başkası değildir. Uyguladıkları bütün terör yöntemleri, eğitimleri, silahları, hatta giydikleri donları, subaylarını eğittikleri "talimnameleri" Amerika'ya aittir. Kontrgerilla örgütleri CIA desteklidir. Amerika'nın siyasi desteğini de bunlara ekleyince tablo tamamlanmaktadır.

Burada şu soru sorulabilir; peki değişen ne olmuştur da, ABD Genelkurmay'ın bu düzen içindeki yerini deşifre etme gereği duymuştur? Genelkurmay'ın ABD'nin istediği tezkerenin çıkarılmasında sorumluluğu AKP'nin üstüne yıkma manevralarının başarısızlıkla sonuçlanmasına ve ABD'nin tüm isteklerinin yerine getirilmemesine değinen Cephe bunun da cevabını veriyor:

"ABD, Genelkurmay'a artık 'millilik' oyununa son verip, Amerikancılığını açıkça ilan etmesini dayatmaktadır. Oligarşinin kendi içindeki rekabet, bugüne kadar hep buna benzer yöntemlerle süregelmiştir. Emperyalistler de, düzen içi rekabetten kaynaklanan bazı sadakatsizlikleri, aksaklıkları, oligarşik sistemin bekası için 'hoşgör-müştür'. Genelkurmay-ABD ilişkilerinin bugüne kadarki biçimlenişinde, Genelkurmay 'içte her şey benden sorulur' politikasını Amerika'nın izni ve desteğiyle uygulamıştır. En aleni katliamlar karşısında bile, ABD oligarşiyi desteklemiştir. Avrupa emperyalizminin farklı hesaplarla oligarşiyi sıkıştırmaya yönelik tüm girişimleri, bizzat Amerika tarafından engellenmiştir. Kısacası, Amerika, içteki 'demokrasıcılık oyunu'nun sürdürülmesine de azami dikkat sarf etmiştir.

Ama artık Amerika yeni bir sürece girmiştir; *senin iç çekişmelerin, rekabetlerin beni ilgilendirmez* demektedir, kayıtsız şartsız boyun eğilmesini, kayıtsız şartsız Amerikan politikalarının uygulanmasını istemektedir. 11 Eylül'den sonra Amerika bu sınırları aşmış, biçimsel demokrasi kaygılarını bir yana bırakmıştır."

Bu konuda Amerikalıların bilinen diplomatik sınırları aşarak direk Genelkurmay ile görüşmeleri bir örnektir. Oyunu bırakalım demektedir ABD. İşte Wolfowitz'in sözlerindeki kimilerini şaşırtan pervasızlık da bu politikanın bir devamıdır.

Amerika tüm sömürge ülkelerden olduğu gibi Türkiye'den de kayıtsız şartsız kendi politikasını

Devrimciler için, vatanseverler için, Amerikan imparatorluğunun hegemonyası, aşağılamaları, talanı ve zorbalığı altında yaşamak istemeyen herkes için, bağımsız, demokratik Türkiye hedefiyle mücadeleden başka yol yoktur.

uygulayacak bir iktidar yapısı istemektedir. İktidarın niteliğinin cunta mı, islamcı mı ya da başka görüntülü mü olacağı ise onu ilgilendirmektedir. İçte de dışta da inisiyatif ABD'de olacaktır. "ABD'nin orduya azarındaki anlam açıktır: Şu veya bu çelişkiden hareketle, *senin bir inisiyatifin olmayacak.*"

Bu noktada Genelkurmay'ın bölücülük, dış güçler demagogileriyle halka karşı uyguladığı baskı ve katliamların nasıl bir sahtekarlık olduğu da ortaya çıkıyor. Asıl dış güçlerle işbirliği yapan Genelkurmay'dan başkası değildir. Dün, Genelkurmay bu propagandayı yapabiliyordu, ama artık Amerika'nın yeni sürecinde aleni işbirlikçilik dayatıldığı için yapamayacaktır. Amerika bu manevra alanını da yoketmiştir. Çünkü bunun halkımızdaki anti-Amerikancılığın gelişmesi ve bunun yarattığı siyasi sonuçları Amerika'yı daha fazla ilgilendirmekte ve bundan da Genelkurmay'ı ve düzen partilerini sorumlu tutmaktadır.

Genelkurmay milli bir tavır alamaz. Amerika'nın bu politikaları karşısında Genelkurmay her ne kadar bugün mevcut statüsünü sürdürmek için bir "direnc" gösteriyor havasında olsa da, bunu sürdürmesi, milli bir tavır alabilmesi mümkün değildir. Daha bugünden girdikleri hava bunun belirtileridir.

Tavır alamaz, çünkü askeri, ekonomik, siyasi olarak bağımlıdır. Bağımlılık ilişkilerini koparamaz. Sadece Genelkurmay değil, düzenin hiçbir kurumu, hiçbir partisi Amerika'ya karşı milli bir tavır alamaz. Böyle bir çizgiye hiç sahip olmamışlardır. Bundan sonrasında "görece" özerklik, bağımsızlık tavırlarına da izin yoktur. Amerika'nın izin vermediği bir şeyi yapabilmelerinin mümkünü yoktur. Bu nedenle oligarşinin "kırmızı çizgileri"nin sanallığı bugün daha açıktır. Bir "çizgi" varsa, onu da ABD çiziyor, Genelkurmay ve tüm hükümetler buna uymak zorunda.

Emperyalizme karşı sadece halklar direnir, sadece halklar zafer kazanabilir. Bu tabloya bakarak kimse "öyleyse çözüm yok" demesin. Var. Çözümü Cephe açıklaması gösteriyor;

"Çözüm, Genelkurmay'ın, düzen partilerinin, bütün olarak oligarşinin yapamayacağındadır;

‘Ya İstiklal, Ya Ölüm!’ diyerek bağımsızlık bayrağını açabilmektedir. Emperyalist işgaller, eski ve yeni-sömürgecilikler, bugüne kadar bir tek bu yolla sona erdirilebilmiştir ve bugün de başka bir yol ortaya çıkmış değildir. Çünkü sömürgecilik yöntemleri değişmiş, ama emperyalizmin kendisi değişmemiştir.

Amerikancılık iflas etmiştir Türkiye’de. Tüm gerekçeleri, söylemleri çökmüştür. Evet, Amerika, oligarşinin 50 yıllık stratejik müttefikidir. Bu müttefikklik halkı aç bırakmış, katletmiş, oligarşinin kendisini bile aşağılanmaktan, azarlanmaktan koruyamamıştır. ‘Bugünün dünyasında Amerika’yla arayı bozmadan yaşamak gerekir’ türünden faydacı, oportünist görüşler, bu aşağılanmalara, açlığa, yoksulluğa, zorbalığa boyun eğmektedir. Onursuzca ve teslimiyetçidir.

Kimi sol çevreler ise, ABD’ye karşı Avrupa’ya karşı olmayı tercih ediyorlar. Bu tartışma, basit, ‘**ki-me bağımlı olalım?**’ tartışmasıdır. Böyle bir tartışma ise, ne vatansevercedir, ne devrimci. Bu tartışma, mandacıların tartışmasıdır. Bu veya buna benzer her türlü politika, taktik, ne adına savunulursa savunulsun, ABD imparatorluğunun basit bir aleti, emperyalistlerin bölgesel planlarında oradan oraya koyacakları basit bir piyon olmaktan başka anlama gelmez.

Amerika’nın Afganistan’a, Irak’a, Balkanlar’a nasıl bir demokrasi, nasıl bir özgürlük getirdiğini herkes görüyor. Amerikan politikalarının ne hukuk, ne adalet adına savunulamayacağını, bir biçimde buna karşı direnmek, bu zorbalığa dur demek gerektiğini aslında herkes görüyor. Amerika’nın Irak saldırısına karşı muhalefetin belki de dünyada ilk kez sağcı, solcu, devrimci, islamcı, sosyal demokrat değişik kesimleri bir araya getirebilmesi de bunun sonucuydu. Ama “nasıl olacak?” noktasında kafalar karışıyor.

Devrimciler için, vatanseverler için, Amerikan imparatorluğunun hegemonyası, aşağılamaları, talanı ve zorbalığı altında yaşamak istemeyen herkes için, bağımsız, demokratik Türkiye hedefiyle mücadeleden başka yol yoktur. Çözüm puslu, içinden çıkılamayacak kadar karışık değildir.

Mesele, bağımsızlık için savaşıp savaşmama ya karar vermekte düğümleniyor. Eğer Amerika’nın azarları, aşağılamaları, işgalleri, sömürü ve talanı altında yaşamak istemiyorsak, savaşmaya karar vermek zorundayız. Savaşmak ise, örgütlü bir güç olmayı gerektirir.”

Bu gücün Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi olduğunu belirten Cephe, bu kavganın 33 yıldır kesintisiz sürdüğünü belirtiyor ve bağımsızlık isteyen herkesi bağımsızlık bayrağının altında toplamaya çağırıyor.

KİM BUNLAR?

İşçilerin İzmir Mitingi, gençliğin kurultayı, talepleri, TAYAD’lıların tabutları ve daha sayılabilecek halka dair hiçbir şey yok medyada. Pe ki ne var gündemlerinde ?

Onların gündeminde ABD politikalarının propagandasını yapmak, o politikalar çerçevesinde “haberci-lik” kılıfı altında operasyonların aktörü olmak var.

Bu, başta **Doğan Medya** olmak üzere medyanın yayın politikasının özünü oluşturuyor. Özellikle Amerika’nın yeni sürecinde Türkiye’nin hiza-ya sokulmasında özel olarak görev üstleniyorlar.

Ancak, bu genel politika içerisinde de öne çıkanlar var. Onlar Amerikancılığın, mandacılığın en aşağılık temsilcileri olarak öne çıkıyorlar. Wolfowitz ve öteki Amerikalı yöneticilerle “röportaj”lar yapan **M. Ali Birand** ve **Cengiz Çandar** bunların başında geliyor.

Birand, daha düne kadar çalışacak gazete bulamazken, 32. Gün programlarıyla yarattığı “demokrat” görünümünü Amerikancılıkta kullanarak ABD desteğiyle kendine yer edindi. Ne yaptığını çok iyi bilmenin pişkinliği ile eleştirileri “kıskançlık” ya da “anlayışla karşılıyorum” diyerek geçiştiremez elbette. “*Objektif soru soran gazeteci*” pozlarını çok iyi biliyoruz. Sami Türk’lerle, Ertoşun’larla da aynı programları yaptı. Sami Türk’ün “19 Aralık’ta biz daha fazla kayıp bekliyorduk” sözlerinin karşısında “sen nasıl devletsin ki, böyle bir katliam yapıyorsun” sorusunu sormayan bir kafanın, Wolfowitz’in karşısında “sen nasıl Türkiye’yi tehdit ediyorsun” demesini kimse beklemez. O zaman susanlar ise hiç konuşmasın!

Çandar’ın Aydınlanıçlıktan Amerikan muhıplığına evrilen çizgisi ise biliniyor. Irak işgali öncesi Amerikalıların patronlarla toplantılarına bu camiadan olmadığı halde katılan tek isim olması, onun kimliğini yeterince ortaya koymaya yetiyor. Şimdi Wolfowitz’in “ben öyle demedim” düzeltmenliğini yapıyor Çandar. Özel olarak tertiplenmiş röportajların amacını çok iyi biliyor her ikisi de.

O zaman başlıktaki soruyu cevaplayabiliriz:

AMERİKAN MUHIPLERİ

Generallere Satın “Milli” Kalsın

Generallerin holdingi OYAK, Milli Piyango, TÛPRAŞ ve TEKEL'in özelleştirilmesine talip

En büyük özelleştirme satışlarını yapmaya hazırlanan AKP iktidarı, yurtdışında, emperyalist tekellere KİT'leri görücüye çıkarırken, ordu'nun holdingi **OYAK** da özelleştirme kapsamındaki **Milli Piyango, TÛPRAŞ** ve **TEKEL**'e talip olduklarını açıkladı.

OYAK Genel Müdür Yardımcısı Aydın Müderisoğlu basına verdiği demeçte, “*Özelleştirme programlarına biz de talibiz. Tüpraş bizim için önemli. Yerli-yabancı işbirliği olanaklarını değerlendirmeye devam ediyoruz. Milli Piyango milli servet, onu da almaya hazırız... TEKEL'in özelleştirilmesinde de hem tütün, hem içki tarafıyla ilgileniyoruz, iddialıyız.*” dedi.

Vurgun Generallerin Öteki Uzmanlık Alanı

Generaller bu ülkede üç şeyi çok iyi bilirler. Bir, katletmeyi, zulmü, iki “milli” görüntüsü verip işbirlikçiliği, üç; vurgunu, pastadan en büyük payı kapmayı.

Üçüncüsünü, silah ihalelerinde ve OYAK aracılığıyla yaparlar. Kimse silah ihalelerinde neler döndüğünü araştıramaz, araştırmaya kalkana “haddini bildirir” generaller. Kapitalizmi, yani hırsızlık ekonomisini korumayı bu yüzden baş görevleri olarak bilirler. Bu yüzden bu ülkenin Genelkurmay başkanları IMF'ye övgüler düzmüştür.

2000 Şubat “ekonomik kriz” günlerini hatırlayalım. Bütün sektörlerde şu veya bu şekilde “zarar”dan söz edilirken, OYAK büyümüş ve kriz sayesinde **287 trilyon kar etmişti**, ki bu % 300'lük bir kara denk düşüyordu. Açlığımız büyüdükçe sermayesini büyüten OYAK'ın Genel Müdürü Coşkun Ulusoy bu vurgunu şöyle ifade etmişti:

“Krizi erken farkedip önlemlerimizi aldık...” (23 Kasım Milliyet)

Kapitalizmin en uyanığı onlar ya, bir tek onlar fark etmiş krizi, önlem almışlar! Arkana tankları al, holdingleri denetimine al, sonra adına “önlem” de!

Hiç kimse sormuyor; nereden geliyor bu değirmenin suyu ve ordunun holdingleşmesinin sonuçları ne? Bir ülkenin ordusu, emperyalist zincirin bizzat halkası haline gelirse, o sistemin dayattığı onursuzluklara, sömürüye, teslimiyete karşı çıkabilir mi? Çıkamaz ve emperyalistlerin emriyle

le askerini de satar. Ünlü spekülör Soros'un, “Türkiye'nin en iyi ihraç malının ordu” olduğunu söylemesi karşısındaki sessizliğinde işte bu ilişki ağının da payı var. Ordu Soroslarla içiçedir.

Bizi “ülke güvenliği” diye katlederken, kendi sömürü sistemlerini korumaktalar. Piyangoyu satın almaya çıkıyor, hala “milli servet” demagojisine sarılıyor. “Milli” diye diye soydular bu ülkeyi. “Milli” diye diye katlettiler bu ülkenin evlatlarını. Tek kuruş vergi vermeden milyar dolarları ceplerine indirirken, öte yandan silah ihaleleri ile de büyük vurgunlar vurdular. OYAK tam 40 yıl boyunca ne bir denetim geçirdi, ne halka açıklama yaptı. Lütfedip 2001'de açıkladıklarında gerçeğin bir kısmı ortaya çıktı:

“Milli” generaller, dolar üzerinde oturuyor bir yandan “terör” deyip öte yandan IMF ile kolkola halka açlık ve zulüm terörü uyguluyordu. “Sosyal kuruluş” deyip OYAK aracılığıyla halkı soyuyor, ülkenin en büyük holdingleri arasına giriyordu generaller. Kapitalist sistemin hırsızlığının en aleni yapıldığı bankalar kuruyor, batık bankaları satın alıp birleştiriyor soymaya devam ediyordu generaller. Nerede bir batık varsa, talipleri arasında generaller de var mutlaka. Emperyalist silah tekellerine aktardıkları milyar dolarlardan paylarını kapıyor, ülke bütçesinin büyük bir kısmını “güvenlik” yalanının arkasına gizlenerek kalsalarına akıttıyordu generaller.

Generallerin Holdinginin Güvenliği

Şimdi sıra TÛPRAŞ'a, TEKEL'e, Milli Piyango'ya geldi anlaşılan. Bir yandan bütün zenginliklerimizin IMF'ye satılmasına bekçilik yapıyor, öte yandan kendileri paylarına düşeni kapıyorlar. Kısaca “işlerini biliyor” generaller!

AKP'nin arsız Maliye Bakanı boş yere emperyalist tekellerin kapısında müşteri aramasın. OYAK'a satın. Ne var ne yok OYAK'a satın. Böylece KİT'ler de “milli” kalır, “yabancı”ya gitmez! Soyacaksa generaller soysun, boş yere mi bunca katliamı yapıyorlar! Emperyalistlerle ortaklık yapıp peşkeş çekilecekse bu işi de onlar halleder. Zaten “araştırıyorlar”mış! Kime satacaklarının fizibilitesini yapıyormuş generallerin holdingi.

Demek “milli ordu”! Demek “ulusal güvenlik”! Demek “vatan millet sakarya”! Demek “terör, bölücülük”!

Geçin bunları; bu serveti nereden, nasıl edindiniz, nasıl soydunuz, nasıl vergi vermeden, denetlenmeden holdingleştiniz, siz bunları anlatın. Ama sakın Koç'un “bakkallıktan”, Sabancı'nın “hamallık”tan maaşları gibi, siz de “maaşlarımız”dan demeyin!

Sayı 61

13

18 Mayıs 2003

Aycell, TİM'e Peşkeş Çekildi Berlusconi'nin Dostu Tayyip Mutlu Mu?

"İkimiz de deliyiz" diyor bir adam. İş takibi yapmak için gelmiş ülkemize. TÜSİAD da onu örnek gösterip, böyle başbakan istiyoruz dedi hemen. İş takipçisi başbakanın kötü bir şey olmadığını yazdı TÜSİAD sözcüsü E. Özkök.

İtalyan Başbakanı'nın karşısında elini omzuna atmış Başbakan Tayyip Erdoğan. Kırk yıllık dost gibiler. Öteden beri emperyalistlerle böyle "samimi" pozlar verme hayaliyle yaşamıştı Erdoğan. Bush ile "aynı Tanrı'ya inanma" ortaklığı keşfederken, Berlusconi'ye "Silvio" diyecek kadar "dostluk" kurmayı becerdi. Aferin!

Ne bu dostluk, ne bu samimiyet demeyin. Görüntüye aldanmayın. "Hoş sohbet" ziyaret havasında yansıtılan Berlusconi ziyaretinin özünde büyük bir peşkeş yatıyordu.

Devletin tek GSM operatörü olan ve halktan kesilen vergilerle, emekçilerin alınteriyle, yılların birikimiyle kurulan Aycell, Telecom İtalia Mobile(TİM)-İş Bankası ortaklığına peşkeş çekildi. Böylece büyük şaşaa ile açılan Aycell'in sonu Aria ile birleşmek oldu. Bu birleşme sonucunda (henüz ön anlaşma imzalandı), Aycell'in Türk Telekom desteğiyle sahip olduğu altyapı ve 1 milyona yakın abonesi artık İş Bankası İtalyan ortaklığının ol-

du. Artık onlar "alo"larımızın parasını kasalarına indirecekler. Böylece emperyalistler telefonda Türkiye pazarını ele geçirmenin önünü de açmış oldu.

Berlusconi'nin şaklabanca mutluluğu bu yüzden. Bu nedenle "ikimiz de deliyiz" muhabbeti yapıyor Erdoğan ile. "Türkiye'yi pırpışla istediğini yaptır" taktiğini iyi öğrenmiş. Sömürge ülkenin başbakanı ise, karşısında bir emperyalisti görmenin telaşıyla ne istese verecek ruh hali içinde zaten.

Tahkim İşte Bu!

Peşkeşin önünü açan gelişme, TİM'in, kendilerine roaming (dolaşım) sağlanmadığı gerekçeyle Tahkim'e başvurarak 2,5 milyar Euro tazminat istemesi ve "Türkiye pazarından çıkarız" tehdidi oldu. Böylece, anayasada yapılan değişiklik ile, binlerce insanımız deprem altındayken çıkarılan Tahkim Yasası da ilk "meyve"sini vermiş oldu. Karşılığında ise TİM Tahkim'e gitmekten vazgeçti. Devletin bu satışla halka yüklediği faturanın ne olduğu ise açıklanmış değil.

Emperyalist tekellere ayrıcalıklar tanıyan Tahkim Yasası daha başvuru girişimi aşamasında bir tekelin amacına ulaşmasını sağladı.

Bu "samimiyet"in halka faturası milyarlarca dolar!

Sayı 61

14

18 Mayıs 2003

AWACS Alımında Generaller-AKP Dalaşı

1,5 milyar dolar değerindeki AWACS erken uyarı uçaklarının satın alınmasını generallerin isteğiyle onaylayan AKP, şimdi "biz açken silahlanmaya neden bu kadar para" sorusunun baskısıyla kıvrıyor. Suçu generallere atarak kurtulmaya çalışan MS Bakanı Vecdi Gönül, "Plan Bütçe Komisyonu"ndaki tartışmalarda, uçakların "ABD'ye jest olsun" diye alınması eleştirilerini cevapladı.

"Genelkurmay istemese almazdık" diyen AKP sorumluluktan kaçamaz. ABD'den gelecek 1 milyar dolar için hava sahasını açan, bir halkın katledilmesine ortak olan AKP, 1,5 milyar doların silahlanmaya aktarılmasında siyasi sorumluluk sahibidir.

Elbette sorunun asıl önemli bo-

yutu Genelkurmay'dır. Onyıllardır bu ülkede devasa silahlanma harcamaları ile emperyalist tekellere kaynak aktaran onlardır. Hükümetleri "ulusal güvenlik" yalanıyla baskı altına alan, halkımızı "terör, güvenlik" yalanıyla aldatan Genelkurmay'ın silahlanmaya harcadığı para, her hükümet döneminde bütçenin en büyük kısmını oluşturmaya devam ediyor.

Dikkat edin; AWACS'ların alımına ilişkin halka yapılan hiçbir açıklama yoktur. Devasa bir maliyet, ama tık yok. Genelkurmay hep yaptığı gibi "gizlilik" palavrası arkasına saklanamaz. Aksine hiçbir konu-

da halka yaptıkları bir açıklama yoktur. Kaale almazlar. Halka düşen sadece vergisini verip generallere silah almak.

Açlıkmuş, yoksullukmuş generalleri ilgilendirmez. Sırtımızda bir kene gibidirler. Her gün kanımızı emen, aç bırakıp, sonra açlığa isyan etmeyelim diye zulmeden bir kene gibidirler. **Kenelerden kurtulmadan** derdimiz derman bulamaz!

Deprem önlemleri almayın, yoksullukla mücadele etmeyin; Awacs alın, silahlanın! ABD silah tekellerine milyar dolarlar aktarın! Sırtımıza bir kene gibi yapışan, aç bırakıp zulmeden generaller memnun olsun yeter ki!

IMF: “Hükümetler Geçici, IMF kalıcı!” Yanılıyorsunuz!

Hükümeti teftişe gelen IMF Birinci Başkan Yardımcısı Anne Krueger, AKP hükümetinin IMF programına uyum konusundaki maharetine övgüler düzdü ve **hükümetlerin geçici, IMF’nin kalıcı olduğunu** söyledi.

Bir yanıyla doğru, öte yanıyla büyük bir yanılgı!

Doğru, çünkü AKP ya da başka bir hükümet; bu düzen sürdükçe bütün partiler, bütün hükümetler IMF politikalarını uygulamak zorundadırlar. Kapitalist sömürü ağının parçası olan sömürge bir ülkede hiçbir partinin “ben yapmayacağım, uygulamayacağım” deme şansı yoktur. Bunu diyebilmenin tek yolu, düzeni bütün kurumlarıyla karşına almak, siyasi, ekonomik, askeri yapısıyla bu düzeni tümünden değiştirmenin kavgasına girmek demektir.

Hiçbir düzen partisinin, hatta kendisine “sol, sosyalist” diyen reformist partilerin böyle bir programı, amacı yoktur.

IMF’ci, bunu bilmenin rahatlığı ve pervasızlığı ile konuşuyor. Ev sahibi benim diyor AKP’ye, sen gidicisin. AKP’nin buna karşı verebildiği bir

cevap yok. Ona, IMF’cinin “IMF’nin yoksulluk programını çok güzel uyguluyorsunuz” sözleri yetiyor. IMF kim, yoksulluk programı ne; bunun önemi yok. O, emperyalistten “aferin” almanın onurunu yaşıyor.

Bu onursuzluk onların olsun. Amerika karşısında sergiledikleri onursuzluğa, bir de bunu eklemişler, AKP için fark etmez. “Ülusalılık, kendi evinin içini düzenlemek” onların dilinde sadece basit birer yalandır.

Ama IMF’ci yanılıyor. Bu ülkede geçici olan sizsiniz, IMF. Kalıcı olan biziz, Türkiye halkı.

İşbirlikçi hükümetler ve işbirlikçi genelkurmay sayesinde ülkemizi talan ediyor, sömürüyor, yağmalıyorsunuz. Sizin için zulümler uygulanıyor, bu ülkenin en yurtsever evlatlarına yağlı kurşunlar vuruluyor, etleri lime lime ediliyor.

Ama bu devran böyle gitmeyecek. Siz gideceksiniz, biz kalacağız bu ülkede. Bizim de bir devletimiz olacak.

Amerika karşısında boyun eğmeyen. Amerika’nın azarlayamayacağı, paralı asker olarak kullanamayacağı bir ordumuz olacak.

Halkın ihtiyaçlarını esas alan, sömürenin ve sömürülenin olmadığı bizim de bir düzenimiz olacak. Siz gideceksiniz, biz kalacağız!

Sayı 61

15

18 Mayıs 2003

Gemiyi Satanların Yalanı!

“Bir gelin gibi süzülüp giden Türkiye gemisi”nden söz ediyor başbakan Tayyip Erdoğan. İslamcı Tv ve gazeteler, sanal “iyiye giden ekonomi” haberleri yapıyor. Yüzsüzce, arsızca “her şeyi satmaktan” sözeden Maliye Bakanı’nın “*deve yükü ile para gelir*” yalanları manşetlere taşınıyor.

Çok iyi tanıyoruz bu yalanları! Onlarca yıldır, onlarca iktidarın ağızından aynı yalanları dinledik. Biri geldi, ötekisi gitti, yalanlarda sadece nüans farkları vardı. Gemi oluk oluk su alırken dahi Türkiye gemisinin nasıl iyi yolda olduğunu anlattılar. Gemi karaya oturmazdan bir gün önce dahi aynı yalanı söylemekten utanmadılar. Ecevit iktidarının yıkılışını erkenleştiren ekonomik kriz günlerini hatırlayın, bir gün önce Ecevit ekonominin iyiye gittiğinden söz ediyordu.

Tayyip Erdoğan da aynı banal demagojilerle sanal bir Türkiye manzarası çiziyor her gün. Başbakanlık önlerinde protestolar arttıkça, emekçinin varolan hakları da elinden alındıkça yalanlar daha da azgınlaşıyor.

**AKP
ya
lan
la
rı**

Biz Ne ‘Neşter’ler Gördük!

Yine yolsuzluk operasyonları şaşıaali adları ile gündemde. Bu kez **Neşter operasyonu** konuldu adı. SSK’daki yolsuzlukların araştırıldığı belirtilen operasyonda çok sayıda yönetici düzeyinde sağlıklı tutulandı.

Peki, AKP sürekli yinelediği gibi yolsuzluklara karşı mücadele edebilir mi?

Buna önce kendi içinden başlamalı. Cumhuriyet hükümetleri arasında - en azından alenileştiği kadarıyla- bakanlar kurulunda bu kadar hırslızın, adı yolsuzluklara karışmış olanların biraraya geldiği hükümet az bulunur. Buna başbakanın dahil olduğu zaten biliniyor.

Böyle olmasa dahi AKP de yolsuzluk düzenine karşı hiçbir şey yapamaz. Göstermelik soruşturmalarla küçük balıklar temizlenir, büyük balıklara yer açılır. Biz ne “Balina”lar, ne “Beyaz Enerji” soruşturmaları gördük. Hiçbirinde tek bir tutuklu kalmadı. Aksine hortumlanan bankalar yine halkın cebinden kurtarıldı. Sıra AKP’nin “neşter”inde! Yolsuzluğa karşı savaş yalanlarının arkası çok geçmez gözler önüne serilir.

Nerede halkı enkaza gömenler? Nerede halkı kurşunlayanlar?

“Yedi müteahhit aranıyor - Bingöl Cumhuriyet Savcılığı, depremde yıkılan binaları yapan yedi müteahhit hakkında giyabi tutuklama kararı verdi. Polis, Şeref Bozkuş, Yusuf Korkmaz, Emin Polat, Ahmet Mefrah Artukaslan, M. Ali Ünlüsoy, Ahmet Bezencir ve Yaşar Turan adlı müteahhitleri arıyor...”

Bulabilecek mi? Bulsa ne olacak?

Artık tecrübelerimizle çok iyi biliyoruz ki, bu bir “üstünü örtme” operasyonudur.

Bakın burjuva medyaya; “okullarımız yıkılmasın” diye göstermelik kampanyalar açıyor, ama bu çürük yapıları ortaya çıkaran düzenin çürüklüğünün hesabının sorulması üzerinde tek satır yok.

Bingöl o yanyıla unutturuluyor adeta.

Bingöl Valiliği önünde halka kurşun sıkılanların da unutturulmak istendiği gibi!

Halkı depremle ya da kurşunla katledenlerin başka bir şey yapması da beklenmemelidir.

40 bin insanımızın katledildiği 17 Ağustos katliamı, bir tek Veli Göçer adlı müteahhitin üstüne yıkılmak istenmedi mi?

Bulursun bir günah keçisi, tüm gerçek sorumluları, gerçek katliamcılarını, onun arkasında gizlersin.

Bu düzende soruşturmalar “gittiği yere kadar” gidemez. Ne Susurluk’ta, ne depremde, ne işkencede, ne yolsuzlukta... Çünkü “gittiği yer” hep en “yukarılar”dır. Her soruşturmanın gittiği yere kadar gidecek olursa, uzanacağı yer, düzen partileri, bakanlar, milletvekilleri, TUSİAD üyesi patronlar, generallerdir.

*

Bu arada gazetelerde Bingöl’e dair bir haber daha: “ABD’den gelen jeoloji uzmanları da Bingöl’de özellikle okullarda zemin etüt çalışmasına başladı.”

Bakın düzenin haline; her konuda ABD’ye, Avrupa’ya muhtaç. Ne uzman yetiştirmiş, ne silahını, ne makinesini kendi yapamıyor, ne güvenlik kurumları oluşturmuş. Peki on yıllardır ne yapıyor bu düzen dersiniz?

Haklarını yemeyelim; Çok çalışıyorlar çok; durmadan dinlenmeden soyuyor ve katlediyorlar... Ne kâra, ne kana doyuyorlar!

Emekçilerden İş Bırakma AKP’den Tehdit

Patronların istekleri doğrultusunda iş yasası maddelerini durdurak bilmeden meclisten geçirmeye devam eden AKP, Demiryolu emekçilerini tehdit etti.

KESK’e bağlı Birleşik Taşımacılık Sendikası, bir günlük iş bırakarak nemaların ödenmemesini protesto etti. Sendika tarafından yapılan açıklamada bunun bir uyarı olduğu belirtilerek, AKP iktidarının memurun haklarıyla oynanmaması dile getirildi. Grev nedeniyle başta demiryolu ulaşımı durdu. Akşam saatlerinde AKP’nin taleplerini kabul etmesi üzerine yeniden işbaşı yapan emekçileri tehdit etmek ise, iktidar sözcüsü Cemil Çiçek’e düştü. Çiçek yaptığı açıklamada, soruşturma başlatacaklarını, eylemlerin yasadışı olduğunu söyledi.

“Basın açıklaması sendikacılığı”ndan memnun olan iktidar, sınırlı da olsa iş bırakma eyleminin örnek olmasını istemiyor. Bu arada bütün faşist yüzünü de göstermekten çekinmiyor.

4 Bin Emekçi Ankara’da Bakan Sabancı’nın Yanında

KESK’e bağlı Eğitim-Sen üyesi yaklaşık 4 bin kişi Kurum İdari Kurulu kararlarının uygulanması ve kadrolaşmaları protesto için Ankara’daydı. “Bakan İmzama Sahip Çık” pankartları açan emekçilerin MEB’e yürüyüşleri polis bariyeriyle engellenmek istendi. Oturma eylemi yapan ve barikatı zorlayan emekçiler Kızılay’a girmeyi başarsan, bakanın Sabancı’nın misafiri olarak İstanbul’da bulunduğunu, kaçtığını öğrendiler. Çok sayıda kişinin yaralandığı polis saldırısının ardından sendikacıların “ara sokaklardan yürüme” şartını kabul ettiğini öğrenerek hayal kırıklığına uğrayan emekçiler Meşrutiyet Caddesi’nde yaptıkları açıklamanın ardından dağıldı.

Eylemde, “Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz, Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız, Zafer Direnen Emekçinin Olacak, Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun, Savaş Tecriti AKP Defol Git,” sloganları haykırıldı.

Hemşirelerden Eylem

“Dünya Hemşireler Haftası” dolayısıyla bir çok kente eylem ve etkinlikler düzenleyen hemşireler 12 Mayıs günü Şişli Etfal Hastanesi’nde yaptıkları eylemle kölelik yasasını, hak gasplarını protesto ettiler ve “hemşirelik yasasının” bir an önce çıkarılmasını istedik. SES Şişli Şubesi’ne üye sağlık emekçilerinin eyleminde “Herkes Ücretsiz, Eşit Sağlık” sloganları ve taleplerini dile getiren dövizlerle seslerini duyurmaya çalıştılar.

Bizim Çocuklarımız

İstanbul'da "SAT komandosu" bir yüzbaşının öldürülmesi, ardından Bursa'da da bir kişinin bıçaklanarak öldürülmesi ve arkadaşının ise tiner dökülerek ateşe verilmesi "unutulan" binlerce çocuğu tekrar gündeme getirdi. Kimisi tinerici olarak anılan, sokak çocukları.

Evet onlar sokaklarda yaşıyorlar. Köprü altlarında, dere kenarlarında, mezarlıkların kuytuluklarında, harabelerde, bodrumlarda, ormanlık alanlarda... yani insanın yaşamayacağı yerlerde yatıp kalkıyor, ekmek bulursa yiyor, bulamazsa aç yatıyorlar. "Polis amcaları"nı gördüklerinde kaçarlar, çünkü bilirler ki, karşılarında kendilerini insan yerine dahi koymayan, cahil ve katiller vardır. Nerede adlarının karıştığı bir olay olsa, İstanbul'un kuytuluklarından itilip kakılarak, coplanarak toplanlar onları.

Medyadan "polis sokak çocuklarına yönelik operasyon başlattı" haberleri verilir.

Kime, neden operasyon ve çözüm bu mu, sorularını düşünmek polisin işi değildir elbette. O sadece operasyon yapar, vurur, asar, keser...

Yine öyle oldu. Hele öldürülenlerden biri "SAT komandosu" olunca, öç almaya dönüştü operasyonlar. "Uzmanlar" çıkıp konuştu bolca. Ve unutuldu bir dahaki "cinayete" kadar.

Medya yayınlarıyla, tinercileri, sokak çocuklarını halkın gözünde "gördüğünüz yerde vurun

"Terör" Demagojisi Sokak Çocuklarıyla İlgilenmeye De Engel

Elbette sokak çocukları sorunu bir derneğin ya da "Umut çocukları" gibi vakıfların çalışmaları ile çözülemez. Çok daha köklü ve sistemle, sistemin insana verdiği değerle ilgili.

Ancak, bir nebze de olsun çözmek isteyenlerin, sokak çocuklarıyla, tinercilerle ilgilenenlerin önüne nasıl engeller çıkarıldığının en iyi kanıtı birkaç yıl öncesinde Alibeyköy'de yaşanmıştı.

Halk Meclisi çalışanlarının Alibeyköy Güzelleştirme Derneği çatısı altında bölgedeki tinercilere yönelik faaliyetleri hatırlanacaktır. Bu faaliyetler sırasında onlarca tinerciye ulaşıldı. Ancak Halk Meclisi çalışanlarının karşısında yine "terör" demagojileri ile polis vardı. Faaliyetleri engellendi, baskı uygulandı. Derneğin çalışmaması için elden gelen her şey yapıldı. Dernek Başkanı Şevket Avcı gözaltına alındı, baskı görüldü.

tepelerine" durumuna getirdi. Bu yayınlarda kimi "uzmanlar"ın sözleri görüntüler arasında kaybolup gitti. Suçluymuş onlar çünkü. Bu mantığın sonucunu tanıyoruz: Brezilya örneğindeki gibi, sokak çocuklarının bizzat devlet görevlilerince, zenginlerin kurduğu özel timlerle öldürülmesi.

"Tinercilerin cinayeti, komandomuzu öldürdüler", yayınları hep buna hizmet ediyor. Sorunun sosyolojik yönüne ilişkin bilimsel, ciddi bir tartışma yok. Olsa da, bu düzenin sorunu çözecek gücü yok. Gücü olsa dahi, hiçbir alanda insana değer vermeyen bir zihniyetin bulacağı çözüm, çözüm olmayacaktır.

Suçlu Onlar Değil, Siz!

DİE ve Adalet Bakanlığı'nın rakamlarına göre; yaklaşık 500 bin çocuk sokaklarda yaşıyor ya da çalışıyor. Bunlardan 90 bini çeşitli suçlara karışmış. Sadece İstanbul'da 625 bin çocuk çeşitli nedenlerle sokaklarda ve potansiyel suçlu olarak değerlendiriliyor. İstatistikler sokak çocuklarının karıştıkları "suçları" da sıralıyor.

Peki suçlu onlar mı? Sorunu, "uyumsuz, sorunlu ailelerin" sırtına yüklemek her şeyi çözüyor mu?

Sokak çocuklarının büyük çoğunluğunun ailelerinin bulunduğu istatistiklerde açık. Açık olan bir başka nokta ise, ekonomik ve sosyal nedenlerle ailelerinden koptukları.

Ekonomik, sosyal sorunları yaratan, aileleri parçalayan, ahlaki dejenerasyonu yaratan bu düzendir. Bu nedenle ne yapılsa yapılsın göstermelik çözümlerden öteye geçilmesi mümkün değildir. Kapitalist sistem insana dair sorunları, sosyal sorunları çözemez. Hele bu kapitalizm, ülkemizdeki gibi çarpık gelişmiş ve bunun sonuçları sosyal yaşama çok daha ağır yansımışsa, hiç çözülemez.

Onlar bizim çocuklarımızdır. Yoksulların çeşitli nedenlerle sokağa düşmüş çocukları. Biz çözeriz, halkın iktidarı insana verdiği değerle, sorunun temellerini tümünden yok ederek çözer. Çünkü bizim düzenimiz insan üzerine kuruludur, insana verilen değer sistemin özüdür.

Sayı 61

17

18 Mayıs 2003

İş Yasası (Kölelik Yasası) TBMM’de **KÖLELİK YA DA DİRENMEK!** **Başka Bir Seçenek Yok!**

Oligarşinin meclisi gece gündüz çalışıp İş Yasası’nı çıkarmaya çalışıyor. Yasanın adı yanlış konulmuş “İş” yasası değil “İşveren” yasası olmalıydı. Yasa tasarısında işçiyi alenen patronun kölesi haline getirecek her türlü düzenleme mevcut.

İşçiye iş güvencesi değil, patrona köle çalıştırma özgürlüğü

“İş Güvenliği Yasası” üzerine ne kadar propaganda yapmışlardı hatırlayın. Özünde bir aldatmacaydı, şimdi yeni çıkarılmaya çalışılan yasa ise, ona da rahmet okutuyor.

Ağustos 2002’de yapılan düzenlemeye göre, **1 milyon 100 bin işçi iş güvencesi kapsamı dışındaydı.** Meclisteki yasa tasarısında yer verilen “İş güvencesinin 30’dan az işçi çalıştıran yerlerde uygulanmayacağı” hükmüyle birlikte bu sayı 2 milyon 700 bin kişiye çıkıyor. Zaten ülkemizde toplam sigortalı işçi sayısı 5 milyona yakın. Yani kayıtlı-sigortalı işçilerin **yüzde 60’ına iş güvencesi yok!**

Kayıt dışı işçilerle birlikte işçilerin yüzde 80’i aşkın bölümü **iş güvencesinden yoksun.** AKP iktidarı, işsizliği, açlığı, güvencesizliği büyütmede en büyük **işçi düşmanlarını** geride bırakacak yasaların, anlaşmaların altına imza atıyor.

Siyah elbiseli “trajikomik” direniş!

Mecliste görüşülen yasa, bir kalemde milyonlarca işçinin kaderini, patronun iki dudağının arasından çıkacak söze mahkum ediyor. Hak hukuk yok. Bu kadar öldürücü bir saldırı karşısında sendikalar ne yapıyor peki?

Türk-İş ve Hak-İş, 50 sendikacıyla Meclis’e

KÖLELİK YA DA DİRENMEK!

**uzlaşmacı sendikacılık ya da devrimci sendikacılık
bölünüp parçalanma ya da işçi cephesi
reformizm, avrupacılık ya da devrimci mücadele**

**mücadelenin odağında devrim yoksa, iktidar hedefi
yoksa sonuç alamayız!**

gidip taleplerini iletiyorlar; sanki hiç iletmemişler. DİSK’lilerin adresi de aynı; onlar da, siyah takım elbiseyle meclise gidip protesto ediyorlar!!! Aman ne etkili eylem. TBMM’deki patron vekilleri sendikacıları siyahlar içinde görünce korkup vazgeçecekler bu yasadan!

Sendikacıların “*ne yaptığı*” sorusunu sadece bugüne bakarak cevaplayamayız. Birşey yapmıyorlar; ama zaten birşey yapacak durumda da değiller. İş Yasası gündeme geldiğinde, başta kendilerinin de onay verdiği “Bilim Kurulu”na havale edildi yasa. Hakların, mücadeleyle değil de, Bilim Kurulu toplantılarında masa başında, diyalogla, “konuşup anlaşarak” elde edilebileceğini söylediler işçilere. Hükümetle, patronlarla yaptıkları her toplantıdan sonra “*olumlu gelişmeler sözkonusu*” diyerek işçileri mücadeleye değil, beklentiye yönelttiler.

Umutlarını bağladıkları “diyalog”dan da, Avrupa’ya uyumdan da çıka çıka işte bu tasarı çıktı. Şimdi kendi gerçekleriyle, örgütlenmeden, mücadeleden, direnişten, hakları söke söke almaktan uzaklaşmış devlet sendikacılığı gerçeğiyle karşı karşıyalar.

Sendikalar neden birleşmiyor?

DİSK, Türk-İş, Hak-İş; üçü de iş yasasına karşı zehir zemberek açıklamalar yapıyorlar, aynı eylemler yapıyorlar, ama üçü bir araya gelip ciddi bir direniş sergilemiyorlar; çünkü koltuk kavgası, işçilerin ekmek kavgasından daha önce geliyor.

Oligarşinin parçalama oyunu sürüyor. Oligarşi, tüm çalışanları, halkı, atomlarına kadar bölerek yönetmek istiyor. Düzen sendikacılığı buna karşı bir politika geliştirmek yerine, oligarşinin bu politikasının hizmetinde. Devrimcileri tasfiye ederken, oluşturulmuş birlikleri dağıtmaya kalkışırken yaptıkları budur. Tasfiyecilik, tekkecilik o kadar yerleşmiştir ki, birbirlerine karşı da uyguluyorlar.

Devrimci bir bakış açısıyla mücadele ve örgütlenmenin geliştirilmediği noktada, **oligarşinin denetiminden** çıkamazsınız. Oyun devam eder. Emekçilerin birliği, halk güçlerinin en geniş birliği amaçlanmıyorsa, orada ciddi bir sorun var demektir.

Üretimden gelen güç, şimdi değilse ne zaman kullanılacak?

Tek Gıda-İş Sendikası, TEKEL'in özelleştirilmesine karşı Ankara yürüyüşü başlatıyor; ama sadece "profesyonel sendikacıların" katılımıyla. Özelleştirmeye karşı mücadele profesyonel sendikacıların mücadelesi mi?

Bazı sendikalar, yasa tasarısı TBMM'ne geldiğinde iş bırakacaklarını açıklamışlardı. Hani nerede? Bu Türk-İş'in eski başkanı Bayram Meral tarzıdır; konu henüz ihtimal halindeyken "şöyle olursa, böyle yaparsanız, gökkubbeyi başınıza yıkarız" der, o gün için tepkiyi dindirir, sonrası yoktur.

DİSK ve Hak-İş, "kendi gündemlerine yoğunlaşacakları" gerekçesiyle Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'ndan çekilmişlerdi. Bu mu yoğunlaşmanız? 5-10 kişiyle TBMM'ye gitmek mi? Yoksa Çelebi'nin yaptığı gibi, "Yasanın Cumhurbaşkanı ve Anayasa Mahkemesi'nden döneceğine inanıyoruz" deyip işi bu defa da Çankaya'ya havale etmek mi?

Gösterdikleri çözüm adresi yanlış!

AB çözüm olacaktı. DİSK Başkanı Çelebi, patronlarla birlikte AB toplantılarına katılıyor, Brüksel'de kulis yapıyordu. İşte o gün AB için ittifak yaptığınız patronlar, bugün sizi köleleştiriyor. Avrupa standartları isteyip duruyorsunuz. Avrupa'nın işçileri aylardır ayaktalar. O standartlar her türlü güvenceyi sağlıyor da Avrupalı işçiler kime, neye karşı mücadele ediyor? Her gün bir başka hakları gasbediliyor.

TBMM'nin çıkarmaya çalıştığı yasadaki kölelik maddeleri, sendika ağalarının örnek gösterdiği Avrupa standartlarında da, İLO yasalarında da var. Avrupa Birliği Konseyi, 1993 yılında "işverenin çalışma saatlerini istediği biçimde düzenleyebilmesini" mümkün kılan "esnek çalışma" kararını verdi. Aynı AB, patronun "bir saatlik ara vermek şartıyla"(!), işçinin **günde 12 saate kadar** çalıştırılabilmesine de karar verdi.

AB normları, İLO yasaları diye diye sınıf mücadelesini de Avrupa'ya havale eden, Avrupacılıkta reformizmle buluşup devrimcileri tecrit etmeye çalışan sendikacılık hazırlamıştır bu sonucu.

Patronlar ve onların vekilleri, işçilere saldırıyı sürdürürken, Konfederasyon başkanları, Refik Baydurlar'la "İş Yasası Tasarısı ve AB Normları" adlı sempozyumda vakit öldürüyorlardı.

Mücadelenin odağında devrim yoksa, iktidar yoksa, sonuç alamayız. Umudunu Avrupa'yla uyuma, oligarşiyle diyaloga bağlayanlar, köleliğe mahkumdurlar. İşçileri birleştirelim, halkı birleştirelim ve diyalog masalarından direniş alanlarına çıkalım.

Sendikalar Birliği bugün için kurulmadıysa, ne için kuruldu?

Konfederasyonların açıklamalarında, ey-lemelerinde aslında bir yenilik, şaşırtıcılık yok. Bugüne kadar hep sattılar, pasifizmi örgütlediler, buna devam ediyorlar. Ama İstanbul Sendikalar Birliği (İSB) ve diğer kentlerdeki sendikal birliklerden de farklı bir hareket yok.

Oysa, bu birliğin ortaya çıkışının en önemli nedenlerinden biri **1475 sayılı yasaya karşı** mücadelenin örgütlenmesi idi. Yasa mecliste. Sendika Birliği henüz "farklılığını" gösterecek bir kararın sahibi değil.

47 sendika şubesinin üyesi olduğu İSB'ye, düzenli olarak katılan şube sayısı 20 civarında. Bunun bir nedeni bazı konfederasyonların şubeler üzerindeki baskısı, bir nedeni de duyarsızlık, sorumsuzluk. Kim bu birlikte yer alıyor, kim yer almıyor belli olmalıdır; bu, kiminle birlikte mücadele edilebileceğinin netleşmesi demektir.

Bugün konfederasyonların içinde bulunduğu işlevsizlik işçilerin kazanılmış bütün haklarının gasp edilmesine neden oluyor. Konfederasyonların tek bildiği, patronlarla, hükümetle pazarlık masalarına oturmaktır. Bu pazarlık masalarından işçiler lehine tek bir sonuç bile çıkmamıştır.

Bu acizliğin en açık hali, 1475 sayılı yasanın yeniden mecliste görüşüldüğü şu günlerde yaşanıyor. Açıkça **aciz** bir tablo sergiliyorlar. Birbirlerini suçlamaktan başka bir şey yapmayan konfederasyonlar bu ağır tablonun yaratılmasında birinci dereceden sorumludurlar. Hükümetle, işverenle görüşmelerde hızla bir araya gelen bu konfederasyonlar, bir eylemin örgütlenmesinde bir türlü bir araya gelemiyorlar.

Sendikalar Birliği, ya her türlü engeli aşip yoluna devam edecek ya da eleştirdikleri konfederasyonların kötü bir kopyası olacaktır.

Sayı 61

19

18 Mayıs 2003

BİZ HALKIZ! KÖLE DEĞİLİZ!

Halkımız; “İş Yasası” Adı Altındaki Kölelik Yasasına Karşı, İşçileri Yalnız Bırakmayalım; Tüm Halk Birleşerek Mücadele Edelim!

Her koyun kendi bacağından asılmıyor. Tüm halkı sürü yerine koyup, köleleştirip, hepimizi ayaklarımızdan asmaya çalışıyorlar.

TBMM’nin “gecesini gündüzüne katıp” çıkarmaya çalıştığı İş Yasası, işçileri düpedüz köle haline getirmeye çalışan bir yasadır. Bu meclis, hatırlayın Tahkim Yasası’nı çıkarırken de, IMF anlaşmalarını onaylarken de, böyle gecesini gündüzüne katar!

Çünkü patronların acelesi var. Bizim de acelemiz olmalı.

İş Yasası, patronlara bir işçiyi istediği kadar çalıştırma, istediği zaman işten atma ve istediği kadar ücret verme hakkını veriyor. İşçi yalnız ölüme çalışıp, sonunda da ölme özgürlüğüne sahip. Bu yasayla, haftalık çalışma süresi uzatılıyor, daha önce çıkarılan “İş Güvencesi Yasası” sadece 30’dan fazla işçinin çalıştığı işyerlerinde geçerli hale getirilerek içi boşaltılıyor, işten atma kolaylaşıyor, işçi simsarlığının yolu açılıyor... Fazla mesai ücretleri bile gasbediliyor.

Ama mesele sadece işçiler de değil. Memura, esnafa, köylüye, herkese geliyor sıra.

Üstelik bu yıllardır sürüyor. İşbirlikçi tekelci burjuvazi, toprak ağaları ve tefeci tüccar takımı, kendi emirlerindeki TBMM’ye emir veriyor ve istedikleri yasaları çıkarttırıyorlar.

Yıllardır sürüyor bu saldırı. Bir işçiye vuruyorlar, bir memura, ondan sonra esnafa, sonra gecekonduluya vuruyor-

lar.

Örgütsüzlüğümüz ve dağınıklığımız nedeniyle durduramıyoruz saldırıları.

Bütün işçiler, emekten yana herkes, birleşelim!

Bu sorun sadece sendikaların, sadece işçilerin sorunu değildir.

Böyle görenler veya böyle kabul ettirmek isteyenler, patronların hizmetindedir.

Yasak savmalarla, aldatmacalarla geçirilecek zaman yoktur. Üç beş gösteriyle sonuç alınamaz.

Birleşmeliyiz. Bunu yapmayanlar, bunu yapmak için çalışmayanlar, bilerek işçi sınıfının, halkın mücadelesini baltalayanlardır.

Konfederasyonlar diyor ki, “bu bizim işimiz”. Aynı konfederasyonlar mesela F tipleri konusunda da diyorlar ki, “bu sizin işiniz!” Aynı konfederasyonlar, esnaf, iflaslara karşı meydanlara çıktığında sırtını dönüyor, gidip onları desteklemiyor. Bunun sonu yoktur.

Bu, oligarşinin halkın her kesimini yalnız bırakma oyununun devam ettirilmesidir.

Bu, oligarşinin hayatın her alanında hakim kılmak istediği tecriti, kendi ellerimizle gerçekleştirmektir. Kim ki halk güçlerinin arasına çitler örüyorsa, onun niyeti masum değildir.

Sonuna kadar direnmeyi ve her kesimin

birleşmesini öneriyoruz:

Hak ve özgürlükler; **Birincisi**; yasak savma eylemleriyle savunulamaz. **İkincisi**; her koyunun kendi bacağından asılmayı baştan kabul ettiği bölük pörçük mücadelelerle de savunulamaz. İşçilerin mücadelesini güçlendirmek, işçiye, memura, esnafa, öğrencilere yönelik saldırılar karşısında birleşik bir mücadele örgütlemek yerine, mevcut birliktelikleri bölmek, işçilerin adına savunulamaz.

Sadece mitinglerle, yürüyüşlerle sonuç alınamayacağı görüldü. Peki ne yapılacak o zaman?

İşçi sınıfının mücadele tarihinde de, tüm halkın direniş tarihinde de bunun cevabı vardır.

İş Yasası’yla kölece aşağılanıp, ezilip ölmektense, her türlü bedeli göze alan bir mücadele hattı şarttır. Üretimden gelen gücü, yani grev silahını kullanmak başta olmak üzere, tüm direniş biçimlerini gündemimize almalıyız. Böyle bir direnişi örgütlemek için devrimci bir işçi cephesi, işçilerin acil ihtiyacıdır.

Sadece açıklama yapan değil, yasak savan değil, yürüdük, birkaç da miting yaptık, olmuyor işte, deyip oligarşiye saldırı cüreti veren politikalar uygulayan değil, kelimenin gerçek anlamıyla saldırılara karşı direnişi örgütleyecek bir işçi cephesi oluşturulmalı.

Bu ihtiyaç, tüm halk kesimleri için de geçerlidir. Memurların, öğrencilerin, gecekondulu-

yoksullarının örgütleyeceği başka cephelerle birlikte bir halk cephesi gerek bize. Eğer bir sonuç alma şansı varsa, o şansı işte ancak bu mücadele anlayışı ve bu türden örgütlenmeler gerçekleştirebilir.

Başka bir çaremizin olmadığını görmeliyiz. TBMM'deki muhalefet partisi CHP, işçilerin Cumartesi Pazar tatilleri gasbedilirken, o "Cuma günlerini tatil yapacaklar" diye şeriat paranoyasıyla ayağa kalkıyor, ama hak gasplarına, işçilerin köleleştirilmesine itirazı yok.

Emek Platformu, saldırı karşısında ne yapılacak diye toplandı, karar alamadı!

Sendika ağaları, sorumsuzluklarını ve işbirlikçiliklerini sürdürüyorlar.

Aynı ağalar, halkın başka birleşik örgütlülüklerini dağıtmaya çalışıyorlar.

İşçi Cephesi, Memur Cephesi, Öğrenci Cephesi, Halk Cephesi işte bunlardan dolayı da gerekli.

İşçilerin yanındayız! Haklar ve Özgürlükler İçin Birlikteyiz!

İş Yasası'na karşı, başta işçilerin militan direnişi ve halkın her kesiminin bu militan direnişe destek vermesi gerekiyor. Politikalar, taktikler, eylem biçimleri üzerine uzun uzadıya ahkam kesmenin gereği yok. Yapmamız gereken budur.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği olarak bu konuda üstümüze düşenleri yapmaya hazır olduğumuzu, başta işçilerimiz olmak üzere, tüm halkımıza, sendikalar ve tüm demokratik kitle örgütlerine duyuruyoruz.

Tüm halk güçlerine, aynı yönde irade beyanında bulunma çağrısı yapıyoruz.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği

Kölelik Yasası'na Karşı İzmir'de Eylem: "İşine, Ekmeğine, Haklarına, Vatanına Sahip Çık!"

Türk-İş'in "İşine, Ekmeğine, Haklarına, Vatanına Sahip Çık" adıyla 10 Mayıs'ta İzmir'de düzenlediği mitinge yaklaşık 50 bin kişi katıldı.

Mitinge İç Anadolu'dan ve Ege'nin diğer şehirlerinden de sendikacı işçiler katıldılar. Gündoğdu Meydanı'nda yapılan mitingte, işçiler Köy Hizmetleri'nin kapatılmasını, PETKİM, TÜPRAŞ ve TEKEL'in özelleştirilmesini protesto eden pankartlar taşıdılar. En sık atılan "Genel Grev Geliyor!" sloganıyla da sendikalarından taleplerini dile getirdiler. İşçiler, artık mitinglerle bir sonuç alamayacağının farkındaydılar.

Kölelik Yasası'na Karşı Hak-İş'ten Eylem: "Oy verdik size, ihanet ettiniz bize"

Türk-İş'in İzmir mitinginin ertesi günü de Hak-İş üyesi işçiler, Ankara'da Abdi İpekçi Parkı'nda bir protesto eylemi düzenlediler. Yaklaşık üç bin işçinin katıldığı eylemde, işçiler, kölelik yasasını protesto eden pankart ve dövizlerin yanı sıra, "TÜSİAD sizinle gurur duyuyor", "Oy verdik size, ihanet ettiniz bize" yazılı dövizler taşıdılar. O alandaki kitlenin bir çoğu belli ki, AKP'ye oy vermişti. Ama aynı bir seçim öncesi "elim kırılıysaydı da MHP'ye oy vermeseydim" pişmanlığına benzer bir pişmanlık yaşıyordu onlar da.

Elimizi kırmaya gerek yok; ikide bir pişman olmaya gerek yok. Düzen partilerinden, düzen sendikacılarından elinizi ve beyinini kurtarıp devrimcilere kulak verin, yeter.

Kölelik Yasası'na Karşı DİSK'ten Eylem: "Kıralık İşçiler Olmayacağız!"

DİSK'li sendikacılar ve işçiler de 13 Mayıs'ta İstanbul'da Kadıköy ve Aksaray'da kölelik yasasına karşı basın açıklaması yaparak bildiri dağıttılar. Açıklamalar sırasında bazı sendikacılar ve işçiler tüm konfederasyonlara "daha ne bekliyorsunuz?" sorusunu yönelttiler.

TEKEL işçilerinin Yürüyüş ve Eylemleri:

TEKEL'in özelleştirilmesine karşı İstanbul'dan yola çıkan sendikacıların Ankara yürüyüşü sürerken, Tokat Sigara Fabrikası işçileri, Tokat Cumhuriyet Meydanı'nda yaptıkları eylemle özelleştirmenin durdurulmasını istediler. Diyarbakır, Bitlis ve Adana'da da TEKEL işçileri AKP il binaları önünde hükümeti protesto eylemleri yaptılar.

Sayı 61

21

18 Mayıs 2003

- ❖ Halkı, vatani için mücadele edenler, yaptıklarından pişmanlık duymazlar!
- ❖ Nedamet getirmiyoruz; Af dilemiyoruz. Haklı ve meşru olanı istiyoruz:

Tutsaklara Özgürlük!

Oligarşi, yeni bir “Pişmanlık Yasası”nın hazırlığını yapıyor. Oligarşinin sözcülerinin açıklamalarına göre, bu hazırlık KADEK’in ABD tarafından silahsızlandırılması ihtimaline karşılık yapılmış.

Asıp, kesip, terörle, cezayla “yaptığına pişman etmek”ten başka bir çözümü yok oligarşinin. dilim, kimliğim, haklarım, özgürlüklerim diyenlere karşı, oligarşinin bildiği tek şey, işkence, katliam, hapis-hane.

Peki ne olacak? Üç beş kişi, hatta deyin ki, üç-yüz beşyüz kişi “pişmanım” deyince Kürt sorunu çözülmüş mü olacak? Bitecek mi hak ve özgürlük talepleri?

Toprakları ilhak edilmiş, hakları gasbedilmiş bir halkın haklarını isteyenlerin ne “pişmanlık” duyacakları düşünceleri, ne “af” edilecek suçları yoktur.

Pişmanlık duyması, af dilemesi gerekenler, on-yıllardır halkımız üzerinde her türlü ulusal, sınıfsal baskıyı uygulayanlardır.

Kürt halkının gasbedilmiş bütün hakları verilmedir.

“Pişmanlığın” alternatifi “af” olamaz!

Kürt milliyetçi hareketi KADEK ve çeşitli demokratik çevreler, oligarşinin “pişmanlık yasası”nı gündeme getirmesine tepki gösterdiler. Ama bu tepkiyi gösterenlerin bir çoğu “pişmanlık yasası” yerine “af” önermektedirler. Pişmanlık yasası ve af arasında belli farklılıklar olsa da, sonuçta **haklılık, meşruluk** açısından bakıldığında, aynı yere tekabül etmektedir.

Devrimciler, ulusal kurtuluş savaşçıları af istemez. Af dediğiniz noktada, bu, “**affeden**” **gücün** denetim ve yönlendirmesini, politik hakimiyetini kabul etmek demektir.

Sen meşru bir mücadele verdiysen, hakkın olanı, meşru olanı isteyeceksin. Kürt halkının ulusal haklarını istemek de, bu haklı, meşru mücadeleden dolayı tut-sak edilenlerin özgürlüğünü istemek de, aynı ölçüde meşrudur. Gayrı-meşru

olanın, haksız olanın ortadan kaldırılması talebi “af”la karşılanamaz.

“Af”fı, Kürt halkıyla devletin “**toplumsal barış**”ı olarak sunanlar da ya yanılıyor, ya açık bir çarpıtma içindedirler. Affeden güç, af’la, “*peki bu seferlik suçunu affettim, ama bir daha yapmaman koşuluyla*” demiş oluyor. Bunun siyasi olarak kabul edildiği nokta, suçluluğu kabul edıştır; hak, özgürlük, bağımsızlık, demokrasi mücadelesinden vazgeçştir.

Tutsakların serbest bırakılması, demokratik bir taleptir; çözümün kendisi değildir

Kim var ülkemizin hapisanelerinde?

Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm için mücadele edenler. Kürt halkının ulusal hakları için mücadele edenler.

Halka, vatana karşı işlenmiş bir suç yok; tam tersine, halk için, vatan için mücadele var. Oligarşinin zulmü, hücreleri karşısında yılmamış, nedamet getirmemiş tüm devrimciler, demokratlar ve vatan-severler için, aslolan uğruna mücadele edilen idealerin gerçekleşmesidir. Bu gerçekleşmediği sürece, kendilerinin özgürlüğü tali bir sorundur. Kendilerinin özgürlüğü karşısında uğruna mücadele ettikleri taleplerinden vazgeçmeleri, adı, biçimi ne olursa olsun, pişmanlığın bir başka biçimidir.

En yüksek sesimizle, devrimci, yurtsever tutsakların özgürlüğünü istemeliyiz. Bu demokratik bir taleptir ve bunda hiç bir yanlışlık yoktur. Ama bağımsızlık, demokrasi ve halkın iktidarı talebinden vazgeçilerek bu talep edildiğinde, “tutsakların serbest bırakılması” da **TASFİYE**’nin bir parçası olur

yalnızca. Bir çok Latin Amerika ülkesinde tanık olduk tasfiyenin böylesine. Gerillaların “af”fı ve “topluma kazandırılması” şeklinde gerçekleştirilen “çözüm”lerin sonucunda, gerillalar, “**söz verilen iş talebinin yerine getirilmesi**” uğruna(!) mücadele eder hale getirildiler.

Bütün halklar emperyalizme ve oligarşiye karşı kendi çözümümüz için birleşelim!

Çarpıcı bir benzerliktir; oligarşinin “pişmanlık yasası”nı gündeme getirmesinin nedeni de, Kürt milliyetçi çevrelerin ve “Kürt sorununun çözümü eşittir demokrasi” diye düşünen çevrelerin de “af” talebini gündeme getirmesi, hep ABD üzerinden yapılan hesap ve beklentiler üzerine inşaa edilmektedir.

Oligarşi, ABD, KADEK’i silahsızlandırınca onları tümüyle tasfiye etmeyi düşünmekte; Kürt milliyetçiliği ve sözünü ettiğimiz çevreler de oligarşiye “çözün, çözmezseniz ABD Türkiye’ye de Irak gibi yapacak” tahlilleri eşliğinde çözümün ana unsuru olarak af talebini öne çıkarmaktadırlar.

Bu ele alışıdaki sakatlık ortadadır. Bunda anti-emperyalistlik olmadığı gibi, demokratlık da yoktur. “Çözün” demekle, hiç bir sorun çözülmemiştir. Yine çözülmeyecek. Yaşayacak ve göreceksiniz.

Halkların birlikte örgütlenmesini, birlikte mücadelesini ve bir halk iktidarını hedefleyen devrimi öne çıkarmadıkça, emperyalizmin, oligarşinin manevralarının içinden çıkamazsınız.

“Demokrasi sorunu eşittir Kürt sorunu, o da eşittir dil sorunu” zihniyeti, bu formülasyonu şimdi de tutsakların serbest bırakılmasıyla özdeşleştiriyor. Evet, tutsaklara özgürlük istiyoruz. Ama, varsayalım ki, bu talep yerine geldiğinde de, demokrasi gelmiş olmaz.

Demokratik Türkiye, emperyalizmden arındırılmış, faşizmin yıkıldığı bir Türkiye’dir. Bunu kimse çarpıtmaz artık. Bağımsız olmayan bir ülke, demokratik olamaz. Bağımsızlığın yolu ise, şu veya bu emperyaliste sırtını dayamaktan değil, halkların birleşerek anti-emperyalist mücadelesinden geçer. Bunu herkes görmek zorunda. Bile isteye görmeyen ve gizleyenler, demokrasiden sözettiğinde, biliniz ki, o halk için demokrasiden değil, emperyalist demokrasiden; şu veya bu sorunun “çözüm”ünden sözettiğinde de biliniz ki, halkın çıkarları doğrultusundaki bir çözümünden değil, emperyalistlerin çözümünden bahsetmektedir.

KUKLA HÜKÜMETLER, KUKLA PARLAMENTOLAR

Emperyalizmin Dayattığı Filistin Hükümeti

ABD ve Avrupa’nın dayatmasıyla kurulan Başbakan Mahmut Abbas’ın hükümetinin “misyonu” somutlaşıyor. Mahmut Abbas’ın hükümet programının belki de en önemli maddelerinden biri, “Filistinli direniş örgütlerinin silahsızlandırılması” maddesi.

Powell “Filistinli örgütler silahsızlanmalı” diyor. Filistin hükümeti, “silahsızlandıracağım” diyor. Silahsızlandırılmış Filistin, İsrail’in ve ABD’nin ve diğer emperyalistlerin rüyasıdır. Çünkü silahlı Filistin direnişi, tüm dünya için mevcut en “kötü örnek”lerden biridir.

Emperyalizm, her türlü desteği verdiği İsrail zalimliğiyle başaramadığını şimdi bir Kukla hükümet aracılığıyla başarmaya çalışacaktır.

Eksikleriyle, tereddütleriyle Filistin direnişinin simgelerinden biri haline gelen Arafat ise, emperyalistler tarafından tasfiye edilmektedir. Uzlaşmacılığın düştüğü trajediyi görmek mümkün Arafat nezdinde. Devrimcilerin eleştirdiği, Filistin halkının öfke duyduğu pek çok şey yaptı. Ama bunlar emperyalizm için yetmedi. Onlar hep daha fazlasını istediler. En sonunda onu bir kenara itip, kendilerine daha fazlasını verecek bir kukla yönetimi işbaşına getirdiler.

Kendi halkının direnişini bitirmeyi amaçlayan bir hükümet, ne kadar Filistin ulusal hükümetidir?

Kürt Milliyetçiliğinin “İşgalci” Tercihi

Barzani ve Talabani önderliğindeki Kürt milliyetçilerinin oluşturduğu Güney Kürdistan Parlamentosu, son yaptığı toplantıda, “Türk ordusunun Kuzey Irak’ı terketmesini” isteme kararı aldılar.

Elbette, Türk Ordusunun Kuzey Irak’ta işi yok. Orada işgalci bir güç olarak bulunmaktadır. Ama Kürt milliyetçiliği bu “uyan”ı, sırtını ABD’ye dayayarak yapıyor. “Kürt parlamentosu”ndan “Türkiye ve ABD işgaline son!” diye bir karar çıkmıyor.

Kürt milliyetçiliği, bağımsızlık olmaksızın kurduğu demokrasisinde, tercih hakkını kullanıyor. İşgalcilerden işgalci beğeniyor.

Emperyalizmin himayesinde kurulan bir “parlamento” ancak bu kadar “ulusal” olabilir tabii ki. Emperyalist demokrasinin bahsettiği özgürlük, ancak sömürgeci seçme özgürlüğü verir.

Emperyalizmin Filistin Başbakanı Mahmut Abbas

ZORBALIĞIN HUKUKU

Irak'ta meşru, yasal bir hükümet yok, ama partiler kapatılıyor, ihaleler veriliyor, zenginliklerinin paylaşılması için pazarlıklar yapılıyor.

ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney'nin yöneticiliğini yaptığı Halliburton enerji-petrol tekeli Irak'ta fiili olarak petrol üretmeye başladı. Halliburton'a bağlı KBR'nin, daha önce sadece yangın söndürme ve onarım için geçerli olduğu duyurulan sözleşmesinin "işletme ve dağıtım" faaliyetlerini de kapsadığı açıklandı. KBR'nin Irak'ın güney ve kuzeyindeki petrol kuyularında günlük 125 bin varil petrol üretmeye başladığı duyurulurken, olay ABD Temsilciler Meclisi'nde bir parlamenterin soru önergesi üzerine ortaya çıktı. Verilen ihalelerin yasadışı bir yana, KBR için böyle bir ihaleye bile gerek görülmedi. Yağmacılık, kendi "hukuksuzluk kuralları"nı dahi aşarak sürüyor.

IMF Irak Kapisında

Bu arada ABD, Irak'a uygulanan BM ambargosunu kaldırma girişimlerini sürdürüyor. Girişimler AB-ABD çatışmasına sahne olurken, bu girişimlerde sunulan önergede yer alan kimi maddeler "Özgür Irak"ın nasıl bir Irak olacağını da bugünden gösteriyor.

"Karmaşık bir yapıya sahip olan petrol karşı-ğı gıda programı uygulaması küçük bir kurumu feshetmeye benzer şekilde sona erdirilsin."

"Irak'ın petrol satışları Amerikalı petrol uzmanlarının yanı sıra IMF veya Dünya Bankası'nın dahil olacağı bir uluslararası kurul tarafından denetlensin." (9 Mayıs basın)

IMF'nin Dünya Bankası'nın girdiği yerde nasıl bir sömürü ve zulüm düzeninin inşaa edildiğini görmek için uzağa gitmeye gerek yok. Türkiye'ye bakın, görün.

Bu arada Irak'a saldırının gerekçesi diye açıklanan yalana da artık ihtiyacı kalmayan Amerika, sözde kitle imha silahı arayan ekiplerini geri çekiyor. Eli boş dönen uzmanlara artık ihtiyacı yok. Göstermelik bir şeyler bulma oyununa dahi başvurmuyor Amerikan imparatorluğu. Çünkü bu da, pervasızlığı, dayatmayı bütün dünyanın kabul etmesi için özel olarak izlenen bir politikanın parçası; ben işgal ettim, amacıma ulaştım, ne kitle imha silahı diyor ve dayatıyor. Kim karşı çıkacak, Avrupa mı, BM mi?

Amerikan Özgürlüğü ve İşgalci Generalin İki Dudağının Arasındaki Hukuk

Baas Partisi'nin lağvedildiği açıklandı.

Kim lağvetti, bir mahkeme mi, Irak'ın hukuk kurumları mı, meclisi mi? Hiçbiri.

Irak'a saldırıyı yöneten Komutan Orgeneral Tommy Franks'in imzasıyla ABD'nin hediyesi "Bağımsızlık Radyosu"nda yayınlanan duyuru ile spiker, *"Baas Sosyalist Partisi lağvedilmiştir"* dedi. Bu kadar!

Hangi hakla, hangi hukukla? Elbette işgalcinin, zorbanın hukukuyla. Zorbaliğın hukuku, hiçbir kural, yasa tanımayan hukuktur.

Aynı zorba, Irak'a "özgürlüğün" tohumlarını da atmaya devam ediyor.

Kapatılan Baas Partisi'nin yerine tam **150 tane parti** kuruldu. Demokrasi geldi, özgürlükler geldi ya, bir Iraklı'nın deyimiyle, Irak'ta yaşamayanlar, onların acılarını, sorunlarını bilmeyenler tam 150 parti kurdu. İstisnaları dışında tümü işgalciyle iyi geçinme, gözüne girme hesabında. En iyi işbirlikçinin kendileri olacağı mesajını vermek için adeta yarış içindeler. Halka yönelik propagandalarında ise tam bir ikiye bölünme ile *"Amerika gitsin"* demeyi de ihmal etmeden elbette.

Evet Irak'a özgürlük geldiğinin en önemli işaretlerinden biri bu gelişme. Böylece kapitalizmin özgürlüğünden yararlanan çıkar grupları iktidarda yer kapma yarışında. Halka karşı ikiye bölünme adı ise "demokrasi". Amerikan demokrasisi bu, emperyalist demokrasi!

İşgale karşı çıkmayan, işgalciyle işbirliği yapan hiçbir partinin Irak halkını temsil edebilmesi mümkün mü? Açık ki, yapabileceklerinin sınırını zorbanın hukuku belirleyecek.

Iraklıların özgürlüklerle tanıştığı tek alan bu değil elbette.

İşgal öncesi yasak olan ve şiddetle cezalandırılan **fuhuş ve uyuşturucu ticareti**, şimdi Amerikan özgürlüğünün nimetlerinden yararlanıyor. Bağdat'ın Eşşerci Meydanı'nda kurulan açık pazarlarda uyuşturucu ve porno artık "özgürce" satılıyor.

Bir toplumu içten çürütmenin, tüm direnme dinamiklerini yoketmenin öteden beri bilenen en etkili yolları bunlar. Amerika bu konuda uzmandır. Kendi içinde zencileri aynı yöntemlerle çürüten, direnişlerini yokeden, onlarca sömürgece dejenerasyon geliştirerek bilinçleri körelten emperyalistler Irak'ta da bu yöntemleri sonuna kadar kullanacaklardır.

Ancak bu yöntemlerin başarısı, ona eşlik edecek zulme bağlıdır. Zulüm olmadan ahlaki çöküntü yaratmak da zordur.

Bu nedenle Amerika, Irak sömürge valiliğine bu konuda daha uzman birini atadı.

Amerikan “Terör Uzmanı”, “Sivil” Yönetici

ABD işgal valisini değiştirdi. Kürt aşiret liderlerinin “kadim dostu” Garner’in yerine, eski bir ordu korgenerali, ABD Dışişleri Bakanlığı eski bir yetkilisi ve “terörizm” uzman olan Paul Bremer atandı. Bremer, Garner’in sahip olduğu yetkilerden çok daha fazlasına sahip olacak. Klasik sömürgeci taktiği; eskiyeni, yıprananı değiştir. Askerin yerine “sivilini” ata ve yönet!

Daha bir kaç haftalık işgalde “işgal valisi yemekle meşhur” Bağdat, ilk valiyi eskitirken, yenisinin uzmanı olduğu üzere, “terör” diyerek direniş güçlerini yoketmede daha pervasız olacağı bugünden belli.

Günlerce süren yağmalamayı teşvik eden Amerika değilmiş gibi, yeni vali, “yağmacıların görüldüğü yerde vurulmaları” emrini verdi.

Amerikan demokrasisi, Amerikan düzeni böyle kuruluyor. Suçu üretiyor, sonra suçluyu yokederek suçla mücadele ediyor. Tıpkı, 11 Mayıs günü Bağdat’taki Posta ve Haberleşme Dairesi’ne giren yağmacıların yangın çıkan binadan kurtarılmasına izin vermedikleri gibi.

ABD, yağmacılara da şunu söylüyor; Siz görevinizi yerine getirdiniz, yağmalarla yaratmak istediğimiz havaya, vermek istediğimiz mesajı hizmet ettiniz şimdi yokedilme zamanınız geldi.

Amerikan ABD Askerlerine Saldırıları

Amerika’nın, işgallerini meşru göstermenin aracı olarak kullandığı “Barış Gücü” yine devrede. Bu kez çelişkiler nedeniyle BM adı altında değil, ama olsun, işlevi aynı. 16 ülkeden askerlerin yer aldığı Barış Gücü, Amerikan ve İngiliz birliklerine “yardım bölüğü” olacaklar. Türkiye oligarşinin “biz de içinde olacağız” diye çırpındığı “Barış Gücü”nde TSK yok!

İşgalcilere yönelik halkın protesto eylemlerinin yanı sıra, silahlı saldırılar da sürüyor. 8 Mayıs günü Bağdat’ta düzenlenen saldırıda iki yanki cezalandırıldı. Bağdat’ta bir köprü üzerinde nöbet tutan Amerika’nın üzerine elinde tabancaıyla yürüyen bir Iraklı yankiyi layık olduğu yere gönderirken, başka bir bölgede de keskin nişancı atışıyla başından vurulan bir yanki öldü.

Halkın Mücahitleri Emperyalizmi Tanıdı!

Irak’ta üslenen, İran rejimi muhalifi Halkın Mücahitleri örgütünün ABD ile anlaşmasının ardından yaşananlar, emperyalizmi tanımayanların, ona güvenenlerin akibetine örnek teşkil etti.

Geçen haftaki sayımızda ABD ile anlaşma yaptığını belirttiğimiz Halkın Mücahitleri’nin bütün silahlarına el konuldu ve yaklaşık 5 bin militanın, Kuzey Irak’ta ABD denetimindeki bir kampa gönderilmesi için hazırlıklara başlandı.

Silahsızlanma “anlaşması” ise **ABD tanklarının namlularının ucunda** gerçekleşti. Halkın Mücahitleri kampını kuşatan Amerika “ya imzalarsın, ya da yokederim” dedi. Böylece Halkın Mücahitleri’nin “ABD’ye direnmezsem statümü korurum” hesaplarının da geçerli olmadığı ortaya çıkmış oldu.

Yapılan anlaşmaya göre;

Halkın Mücahitleri bütün silahlarını bırakacak, militanlar kamplarda toplanacak ve akibetlerine Amerika karar verecek. Halkın Mücahitleri, İran yanlısı Şii Irak İslam Devrimi Yüksek Konseyi’nin askeri kolu Bedir Tugayları’na dair istihbarat toplayacak, bunların karşılığında “yaşayacaklar” ve Amerika “terörist örgütler listesi”ndeki statüsünü gözden geçirecek. Ödülü bu!

Demek ki, Amerikan çıkarlarına hizmet ediyor, kendini ona kullanıyorsa, en azından kullanılmaya hazırsan listelerden çıkmak ödül haline dönüşebiliyor.

Emperyalizmle anlaşma olmaz. Olursa böyle olur! Ortada aslında bir anlaşma yok, aleni bir teslim alma var. Halkın Mücahitleri teslimiyete karşı direnme niyeti olmadığını daha baştan ABD ile ateşkes imzalayarak gösterdi. (Ki zaten hiç çatışmamış, sadece tepesine birkaç ABD bombası gözdağı amaçlı düşmüştü)

Şimdi olacak olan şu; ABD, Halkın Mücahitleri’ni elinin altında silahsızlandırılmış şekilde tutacak ve günü geldiğinde de İran’a yönelik saldırının parçası haline getirecek.

Halkın Mücahitleri onlarca yıldır tanıyamadığı emperyalizmi, on günde tanıdı.

Önce ateşkes, sonra teslimiyet. Emperyalizm sadece kullanır, kullanılmaya hazır olanların iflah olduğu ise bugüne kadar görülmemiştir.

Sayı 61

25

18 Mayıs 2003

Ankara

İzmir

Hatay

Hopa

Sivas

Anadolu Bizimdir

Anadolu Kavg

Anadolu... Düzenin dilinde “taşra”dır adları. Onlarca kentin ne adı, içinde yaşayanların ne sayısı anılır. Burjuva basında yaşamları haber değeri bile taşımaz bir çok kere. “Haber alma özgürlüğü” oraları kapsamaz, çünkü haberi “vermezler”.

Doğusu, batısı, kuzeyi, güneyi, orta Anadolu’su ile oralarda yoksulluk çok daha büyüktür; bilinmez. Arasına istatistiklere geçse de adları, yoksulluğunun resmini kolay kolay göremezsiniz Anadolu’nun.

Antep, Urfa, Malatya, Çankırı, Çorum, Kastamonu, Sivas, Erzincan, Manisa... İstanbul dışında tüm kentler “taşra”dır. Oralarda baskılar, keyfilikler, kolay kolay yansımaz; baskılar karşısında direnenler, “kamuoyu”nun desteğini bulamazlar pek yanlarında. Yerel yöneticilerin, polisin iki dudağı arasındadır her şey. Dergimizin okurları bilirler; dernek kurmanın bile “yasadışı faaliyet” gibi gösterilmesinin, kentin bütün devlet kurumlarının üstüne çullanmasının önünde pek bir engel yoktur. Bu yüzden en meşru, demokratik hakların kullanılması daha büyük bedeller ister Anadolu’da.

Ama tüm bunlara karşın, kültürel yozlaşmanın izleri de “büyük kent”e göre çok daha geridir. Düzenin kırı pası daha az hissedilir. Ötüm orucu şehidi Hülya Şimşek’in son anlarına kadar anlatmak istediği de bu değil miydi; “beni memleketime götürün” derken. Bu yüzden insanlarındaki saflık kavganın saflarına da bir şekilde yansır.

Düzenin taşrasına, devrimci mücadele açısından **Ankara**’yı da eklemek hiç yanlış olmayacaktır. Olgarşi, başkentinde devrimci mücadeleyi yoketmek, sindirmek için elinden geleni yaparken, birçok devrimci hareketin İstanbul’a “taşındığı” bilinir. Baskının en yoğun olduğu günlerde “Ankara da bizimdir” demiştik, bu ısrarımızı bugüne kadar sürdürdük. 2003’ün 1 Mayıs’ında alanda devrimci coşkun, kararlılığın, devrimin kızılbayraklarının, direnişin simgelerinin Haklar ve Özgürlükler Cephesi’nde yoğunlaşması bu ısrarın sonucudur.

Medyanın Görmediği, Göstermediği Anadolu’da 1 Mayıs

Anadolu’nun “taşra” oluşu geleneği bu 1 Mayıs’ta da değişmedi. Sadece İstanbul ve Ankara vardı medyanın haberleri arasında. Ne 15 bin insanın yürüdüğü **İzmir** 1 Mayıs’ı, ne 1 Mayıs hakkının gözetiltilere, saldırılara karşı direnişle koparıp alındığı **Malatya** 1 Mayıs’ı, ne de Arapça Türkçe direniş sloganların, marşların birbirine karıştığı **Hatay** 1 Mayıs’ı hakettiği yeri bulamadı medyada.

İnsanın Diyarıdır

Ege'nin, Doğu'nun, Akdeniz'in sesi duyulmadı.

Henüz dernekten çıkan yüzlerce insanın üzerine yüzlerce polis, Malatya'da bir polis şefinin emri ile saldırıyor. Neden? 1 Mayıs'a katılacaklar! Bayraklarına, pankartlarına el konuluyor, 150 insan gözaltına alınıyor. Bir anda 150 insan en meşru haklarını kullanırken, o göstermelik "uyarlarını" dahi yapmadan keyfi şekilde saldırıya uğruyor. Anadolu devrimcisi kararlılığını elden bırakmıyor, direniyor. Bu kortej meydana olmamalı diyenler yanılıyor. Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinin bayraklarını, pankartlarını bekleyen 200'den fazla insan toplanma yerinde sloganlarıyla gerekli cevabı veriyor. Belki Doğu'nun bir kentinde 400-500 kişi kızılbayrakları dalgalandırarak yürüyemiyor, ama 200 kişinin öfke ve kararlılıkla haykırdığı direniş sloganları binlerce kızılbayrak gibi dalgalanıyor.

İzmir'de Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejinin önünde siyah pantolon, beyaz gömlek ve bereleller ellerinde kızıl sancaklarla alana doğru yürüyorlar, "saldıracaklar, direneceğiz" kararlılığıyla yürüyor. Bunu göze alarak katılıyor o korteje. 15 bin insanın arasına görkemle, dalga dalga giriyorlar. Küçük hesaplarla "önce ben gireceğim" hesabında olanlara gülüp geçiyorlar.

Akif Dalcı'nın yerden taş alırkenki pankartı yollarını açıyor, yol göstermeye devam ediyor 700 Cepheliye. Alana girerken atıldıkları "Titre Oligarşi...." sloganının devamı gelmeden gözler onlara yöneliyor. Bir Anadolu kentine yakışmayan alandaki ruhsuzluk dağılıyor, etrafta bekleyenler devrim sloganlarının yükseldiği, kızıl bayrakların etrafından toplanıyor. ABD imparatorluğunun bayrağı yakılırken, alanda Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejini görebilen herkes, birazdan yüreği soğurcasına "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi" sloganlarını haykırıyor.

Medya, bir Anadolu kentinden yansıyan bu görüntülerin yansımaları istemiyor. İstanbul'da görüntülerine alışıldı. Anadolu kentlerinde de aynı görüntülerin, aynı kızsancakların, kavga sloganlarının varolduğunu kimse duymamalı, bilmemeli.

Tıpkı Antakya sokaklarında haykırılan sloganlar, dalgalandırılan bayrakları görmemesi gerektiği gibi. Ama mızrak çuvala sığmıyor. Anadolu kavga da biz de varız diyerek dikiliyor zulmün karşısına. 2003 1 Mayıs'ı ve Anadolu kentlerinde meydanlara sosyalizmin sloganlarını taşıyan Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejleri bunun en somut göstergesidir.

Mersin

Adana

İzmir

Mersin

Hatay

Anadolu Devrimidir

Sayı 61

27

18 Mayıs 2003

Memorial Hastanesi'nin Taşlanması Konusunda Halkımıza Açıklamamızdır:

6 Nisan'da İstanbul Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'nda Amerika'nın Irak'a saldırısına karşı yapılan mitingde, "Memorial Hastanesi'ne taş atılması" üzerine, burjuva medya ve solun bazı kesimleri tarafından günlerce demagoji yapıldı.

Olaya ilişkin, hemen mitingün ardından gerek yazılı, gerek sözlü açıklama yaptık. Böyle bir olayı onaylamadığımızı belirterek, olayın polisin saldırısı sonrasında gerçekleştiğine dikkat çektik.

Ancak bizim için olay, açıklama yapmakla bitmiş değildi.

Oligarşinin demagoji ve provokasyonlarına yabancı değiliz. Bu nedenle, halkımıza ve mücadeleye karşı sorumluluğumuzun gereği olarak olayın peşini bırakmadık; araştırdık, soruşturduk. Kimileri işin demagojisiyle meşgulken, biz, olayın bir provokasyon mu, eğitimsiz insanların tepkilerinin sonucu mu olduğunu da araştırdık. Araştırmamızın sonucunda "taş atma olayı"na karışanları tespit ettik.

1) Olayın oluş şekli:

Polis, Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejini provoke etmek için resimlere el koymak istemiştir. Aynı resimlerin önemli bir kısmı arama noktasından geçmiş olmasına rağmen, diğer kısmına el konulmak istenmesi açık bir keyfilikti. Bunun üzerine kortejimizde yer alan insanlar buna direndi. Polis coplarla, göz yaşartıcı bombalarla saldırıya geçti. Bu saldırıya da direndi insanlarımız, kortejin arama noktasında bulunan kesiminin kalabalıklığı karşısında AKP binasıyla hastane arasında bulunan polislerin bir kısmı hastaneye doğru kaçtı. Bu arada polisler atılan taşlar, hastane camlarına denk gelmiştir. **Taşlanan hastane değil polistir.**

Polislerin hastaneye girmesi üzerine yine kortejimizden iki kişi, hastanenin kapısını zorlamıştır. Devamında; Tüm halkımızın televizyon ekranlarından da tanık olduğu gibi, taş atanlar, bizzat kortej görevlilerimiz tarafından engellenmiş ve insanlarımızın hepsinin korteje dönmeleri sağlanmıştır.

2) Halkımızın güvenliği, değerleri bizim için her şeyden önce gelir

Taşlanan hastane değil polis olsa da, polisin hastaneye kaçması durumunda gerekli özen gösterilmeliydi. Kendimizi savunma sırasında da olsak, meşru direniş içinde de olsak, halkın can

güvenliğine, inançlarına, değerlerine hiçbir zaman zarar vermeyiz. Bu bize yabancı bir olaydır.

Bu noktada kortejimizde yer alan bir kaç kişi bu duyarlılığı gösterememiş, böyle bir olay meydana gelmiştir. Hata, eksik burada yapılmıştır. Yanlışlığın büyümesi yine bizzat kortej görevlilerimiz tarafından engellenmiştir. Belirttiğimiz gibi, kendimizi savunmak için de olsa, böyle bir olay savunulamaz. Savunmayız.

Bu olayı fırsat bilen oligarşi, birtakım sol güçler, kitle örgütleri, hemen 6 Nisan ertesinde yaptığımız açıklamaya, böyle bir olayı savunmadığımız, gerekli araştırmayı da yapacağımız eklenecek belirtilmesine rağmen, olayı bize karşı kullanmaya çalışmışlar, karalama vesilesi yapmışlardır. Bunlar kötü niyetlidir.

Oligarşinin ve bazı kesimlerin sanki bekliyorlarmış gibi bu olayı kullanmasını da gözönünde bulundurarak, bir provokasyon mu sorusuna da cevap aradık. Böyle olmadığı sonucuna vardık.

Biz halka karşı sorumluluğumuz gereği yaptık bu soruşturmayı. Bu anlamda, sadece soruşturmakla da yetinmedik; olayı, insanlarımız nezdinde bir eğitime dönüştürdük.

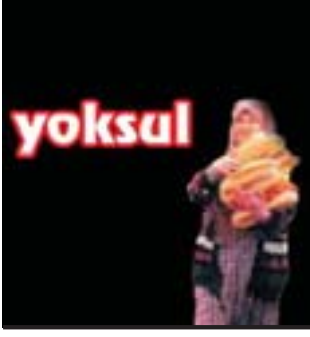
3) Özür ve kınama:

Halkın can ve mal güvenliğine, kültürüne, değerlerine zarar vermemeyi, hastane, ibadethane gibi yerlerini her türlü çatışmanın dışında tutmayı ilke edinmişizdir. Tarihimize buna tanıklıktır. Tarihimize leke düşürmeyiz.

Bu nedenle diyoruz ki; Olay bir direnişin gelişiminde meydana gelmiş de olsa, olayın asıl sorumlusu polis de olsa, o şekle bürünmemeliydi; Her şeye rağmen, o gün söz konusu hastanede yatmakta olan tüm hastalardan, hastane çalışanlarından **özür diliyor**; hastane yönetimini, hastaneyi polise "saldırı üssü" olarak kullandığı için **kınıyoruz**.

Halkımız ve Haklar ve Özgürlükler Cephesi kortejlerinde yer alacak olanların içi rahat olsun; bizden asla halkımıza bir zarar, bugüne kadar gelmemiştir, bundan sonra da gelmeyecektir. Oligarşinin ve icazetçi solun demagojilerine değil, gerçeklere bakalım. Bu ülkede halka, halkın kullandığı yerlere, halkın değerlerine zarar veren tek güç, oligarşinin işkencecileri, katliamcılarıdır.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

AKP'nin yoksulluk manevraları da tekeller için

Yüzsüzlük, hile, takiyye tüm politikalarına yön veriyor. Tayyip Erdoğan'ı dinleyen, yoksullar için bir şeyler yapıyor zannına pekala kapılabilir. Biz sadece iki örnek üzerinden AKP'nin yoksulluk manevralarının özünde nasıl tekellere hizmet ettiğini, aslında amacın bu olduğunu göstermekle yetineceğiz.

Bizim Paramızı Tekellere Aktarıp, Bize Yardım Ettikleri Yalanı

Tayyip Erdoğan açıklıyor;

"Kişi başına milli geliri şu anda bin 500 doların altında olan illerimizde vergi, SSK primi muafiyeti ve arazi tahsisi yapacağız. Yapacağız ki burada yatırım imkanı doğsun."

Yine hükümet açıklıyor;

"Yoksul ve başarılı öğrenciler özel okullara yerleştirilecek ve parasını devlet ödeyecek. Bunun için 15 trilyon kaynak hazırladık."

İlkinde, yoksul bölgelere yatırım yapacak tekellere kaynak aktarmak için yoksulluğumuz kanal olarak kullanılırken, ikincisinde öğrenci bulma sıkıntısı çeken ve çoğu batmak üzere olan özel okulları beslemenin yolu, yoksulluğumuzu kullanmaktan geçiyor.

Gerçekleri bu şekilde açıklayamazlar; Biz tekellere, özel okullara kaynak aktaracağız diyezmezler elbette. Ama, neden yatırımı devlet yapmaz da, tekellere bedava arsa, vergiden muafiyet gibi halkın parasından kaynaklar aktarırsınız sorusuna cevap veremezler. Bizim vergilerimizi tekellere aktarıp, bize yardım ediyormuş havası yaratırlar.

Vergi bağıışıklığının halka değil, tekellere, tefeci tüccarlara olduğunu açıkça söyleyemezler. İkiyüzlüdürler, yalancılardır. Halka olan ilişkileri bütün partiler gibi sadece seçim döneminde, sadece oylarımız içindir. "Satacağım... ne bulursam satacağım" diyen Mali Bakanlarının bulunduğu hükümetin özelleştirmelerle sattığı bizim değerlerimizdir, bizim kaynaklarımızdır. Her satış yoksulluğumuzu daha da büyütecektir. Bunu da gizlerler. Özelleştirmeleri halkın yararına gibi göstererek hırsızlık suçlarına sahtekarlık suçları eklerler.

Patronlara vergi muafiyeti getirirler, "vergi barışı" deyip affederler, halktan toplanacak ver-

gileri ise son kertesine kadar toplarlar. Asgari ücretlinin, memurun, işçinin zaten maaşından kesilir, işsizler dolaylı, dolaysız vergileri katbekat öderler.

AKP'den "Lions Kulüp" Politikaları

Özelleştirmeci AKP, sömürücülere kaynak aktarmayı "yoksulluk kanalı" üzerinden yaparken, yoksulluğumuzu da politikalarında istismar ediyor.

Yoksul, başarılı öğrencileri özel okullarda okutma oyunu tam da böyledir. Özünde Lions Kulüp politikasıdır bunlar. Yoksulluğa çareleri yoktur, eğitimsizliğe çareleri yoktur, eğitimi parasız, herkese eşit koşullarda sağlayamazlar. Bu tür oyunlarla suçlarını örtbas etmeye çalışırlar.

Kokana, zengin kadınların "yoksullara yardım" oyunu oynadıkları, sadakanın değişik bir biçimi olan "Lions Kulüp"ler bilinir. Örnekleri birçok kapitalist ülkede bulunan bu kulüpler, patronların, bürokratların, burjuvaların hem kendilerini akladıkları, hem de kendilerini tatmin ettikleri yerlerdir.

Soruna çözüm yoktur. Göstermelidir bütün "çözümler". Yoksula yardım adı altında, kendi suçlarını aklamaya çalışırlar. Böylece yoksulluğun sorumlusunun kendileri olmadığı, sömürü ve zulüm düzeninin adeta doğanın bir kanunu olduğu havasını yaratmak isterler. Kendileri ise bu "doğa kanunu"nun, deyim yerindeyse adeta bir "doğal afet"i yaralarını saran "iyilik melekleri"dir. Tekelci burjuvaların, sömürücülerin, asalakların "yoksula yardım" yüzsüzlükleri, sömürücü düzenlerini sürdürmenin sosyolojik boyutlarından biridir.

AKP'nin yoksulluğa ilişkin politikalarının da "Lions Kulüp" politikalarından farkı yoktur. Halkı dilencilere dönüştürerek yoksulluğa alıştırmak, yoksullukla mücadele ediyor illüzyonu yaratarak iktidarını sürdürmek istiyor. AKP'nin tek sorunu günü kurtarmak, koltuğunu korumak, seçim zamanı yine oylarımızı çalabilmek. Tekellerin istediği bütün yasaları çıkaran onlar değilmiş, ne bulursa satan, ülkemizi emperyalistlere peşkeş çeken onlar değilmiş gibi.

Yoksulluğumuzun üzeri, ne Lions Kulüp politikaları ile, ne tekellerin çıkarları için kanal haline getirilerek örtülemez.

Söz, karar, örgütlenme hakkı istiyoruz

Gençlik Birlik Koordinasyonu tarafından yapılan **"Nasıl bir üniversite nasıl bir eğitim istiyoruz"** kurultayında;

Adana Gençlik Derneği, **Ankara** Gençlik Derneği, **Antalya** Gençlik Derneği, **Aydın** Gençlik Derneği, **Balıkesir** Gençlik Derneği, **Burdur** Gençlik Derneği, **Bursa** Gençlik Derneği, **Eskişehir** Gençlik Derneği, **Hatay** Gençlik Derneği, **Isparta** Gençlik Derneği, **İstanbul** Gençlik Derneği, **İzmir** Gençlik Derneği, **Kocaeli** Gençlik Derneği, **Malatya** Gençlik Derneği, **Sakarya** Gençlik Derneği, **Samsun** Gençlik Derneği, **Sivas** Gençlik Derneği, **Zonguldak** Gençlik Derneği, **Manisa** Gençlik Derneği, **Amasya** Gençlik Derneği, **Mersin** Gençlik Derneği imzalarıyla yayınlanan sonuç bildirgesini özetle yayınlıyoruz.

KURULTAY SONUÇ BİLDİRGESİ

Bizler üniversite gençliği olarak yıllardır demokratik bir üniversite için sesimizi yükseltiyoruz. Bizim sesimizi duymak değil boğmak istediler hep. Söz, karar ve örgütlenme hakkımızı elimizden almak istediler. Baskıcı, anti-demokratik uygulamalarla karşı karşıya kaldık. Aslında bu durum sadece gençlik için de geçerli değildir. Hakkını arayan, temel hak ve özgürlük-

lerine sahip çıkan, talepleri için mücadele veren tüm halk kesimleri zoru, baskıyı, tüm anti-demokratik uygulamaları karşısında buluyor.

...Kendisi baskıcı ve anti demokratik olan YÖK gibi bir kurumun üniversitelerin tepesinde bulunduğu bir sistemde demokrasi adına, düşünce özgürlüğü adına, örgütlenme adına söylenen her şey tek kelimayle koca bir yalanı ifade etmektedir.

YÖK bir kışla disiplini içerisinde ve emir komuta zincirine göre hareket etmektedir. Bu yapı içerisinde öğretim görevlisine, öğrencilerine **söz ve karar hakkı yoktur...**

...Derneklerimizin üzerindeki baskılar, keyfi uygulamalar, gözaltılar, tutuklama tehditleri çoğalarak artmaktadır. Bir taraftan YÖK'ün disiplin yönetmelikleri, öte taraftan onunla atbaşı süren polisin saldırıları; hepsi tek bir şeye hizmet ediyor. **Suskun**, haklarını kullanamayan, **örgütsüz** bir gençlik.

... **Kimliksiz, kişiliksiz, örgütsüz bir gençlik olmayacağız.**

- ...Her yeni hükümet YÖK'ü kaldırmaktan, değiştirmekten söz ediyor. ...AKP de geleneği sürdürdü. MEB Erkan Mumcu önce katılımcı iletişim çağrısı yaptı. Onun katılımcılığı tümüyle göstermelikti.

Sayı 61

30

18 Mayıs 2003

Gençlik Birlik Koordinasyonu Ankara'da

Yürüyüşün ardından Abdi İpekçi Parkı'nda Bingöl'de katledilenler için yapılan saygı duruşunun ardından Bingöl depremi dolayısıyla hazırladıkları basın açıklamasını okuyan öğrenciler, taleplerini içeren dosyayı vermek üzere TBMM'ye gitmek istedi.

Polisle yaşanan tartışma sonrasında oluşturulan bir heyet Meclise giderken, geride kalanlar, pankartlarını parka asarak, marşlar söyledi ve şair Mehmet Özer'in şiir dinletisini, İdilcan Müzik Grubu'nun türkülerini dinledi.

Avukat, TAYAD'lılar, ve gençlikten oluşan on kişilik heyetin meclise girişi, randevuları olmasına rağmen görevliler tarafından engellenirken, hazırlanan dosyalar, randevu alındığı halde gençlikle görüşmekten kaçan CHP milletvekili Berhan Şimşek ve Hüseyin Ekmekçioğlu'nun danışmanlarına bırakıldı.

Heyetin dönmesinin ardından TBMM görevlisi polislerin tutumunu protesto eden açıklamanın ardından eylem sona erdirilirken, "Ankara'nın gençliğin sorunlarına kulaklarının tıkalı olduğu, Gençlik Birlik Koordinasyonu'nun ise disiplini, kararlılığı ve "nasıl bir üniversite, nasıl bir eğitim" sorusuna verdiği cevapları ile, kendi sorunlarını çözebileceği bir kez daha görüldü.

Kurultayını başarıyla tamamlayan Gençlik Birlik Koordinasyonu, geleneksel İTÜ şenliklerinin son günü, kurultayda açıklanan taleplerini iletmek üzere Ankara'ya yola çıktı. 4 otobüsle 170 kişi yola çıkan gençliğe, Ankara'dan ve Malatya'dan katılımlarla 200'ü geçen Gençlik Birlik Koordinasyonu öğrencileri Bingöl'de devletin katlettiği halkımızı anmak için kollarına siyah kurdela bağladı, ve taleplerini içeren pankartlarını açarak, "YÖK'e Hayır, Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız, Halk İçin Bilim Halk İçin Eğitim, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz, Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun, Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganlarıyla Abdi İpekçi Parkı'na yürüyüşe geçti.

Gençlik olarak o süreçte MUMCU'ya yaptığımız çağrımızda bunun katılımcılıkla uzaktan yakından bir ilgi- si olmadığını bir aldatma olduğunu söylemiş(tik)....

Nitekim yeni YÖK Yasa Tasarısı AKP hükümeti- nin niyetini tümüyle ortaya koymuştur. Üniversite bi- leşenlerinin düşüncelerinin alınmadığı bu taslakta YÖK'ün özü değişmemektedir. YÖK'ün yerine YEK'in getirilmesi, ÜAK'ın kurulması üniversitelere bilimsellik, demokratiklik adına hiçbir şey getirme- zen, baskıcı, tepeden inme anlayış yeni haliyle de sürmektedir. Üniversitelerin holdingleştirilmesine ise daha da hız verilmiştir. ...

...Bizler **bilimsel demokratik** bir **üniversite** is-

tiyoruz. **Tekeller için değil halk için eğitim** isti- yoruz. Her türlü anti demokratik uygulamaların, yasak- ların kaldırılmasını istiyoruz. **Bizim karar vermedi- ğimiz üniversite bizim değildir** diyoruz.

...Biz YÖK'e karşıyız, mevcut eğitim sistemine karşıyız. Sadece karşı olmakla kalmıyoruz, kendi al- ternatifimizi, çözümümüzü de ortaya koyuyoruz...

- Gençlik tanımlanırken, dinamikliği, ülke ve dün- ya gündemine yabancı olmayışı, coşku ve atılganlığı en başta ifade edilir. Ülkemiz gençliği de böyle bir ge- lenegi bedeller ödeme pahasına yaratmıştır. Gençlik bir yandan kendi gündemine, sorunlarına sahip çı- karken, ülke ve dünya gündemine hiçbir zaman ya-

1) Üniversiteler ve öğrenciler üze- rindeki baskılar kaldırılmalıdır.

❑ YÖK ve üniversiteler arası kurul gibi üniversitelerin iradesini yadsıyan kurumlar kaldırılmalı- dır. Bunun yerine üniversiteler arasında koordinasyonu sağla- yacak demokratik işlerliğe sa- hip bir kurul kurulmalıdır.

❑ Tek tip öğrenci yaratma amaçlı oluşturulmuş baskıcı talimat ve yönetmelikler kaldırılmalıdır.

❑ Polis ve jandarma üniversiteler- den çekilmeli, Özel Güvenlik Birimleri dağıtılmalı. Her üni- versite kendi güvenliğini kendisi sağlamalı. Nasıl olacağına üni- versite kendisi karar vermelidir.

❑ Sosyal-kültürel faaliyetler üze- rindeki baskılara, engellemelere son verilmelidir.

2) Söz-karar-örgütlenme hakkı is- tiyoruz.

❑ Öğrencilere örgütlenme hakkı tanınmalı ve bu hak güvence al- tına alınmalıdır.

❑ Öğrencilerin iradesini yansıtmay- an ÖTK'lar dağıtılmalıdır.

❑ Yönetimi; öğrencisi, öğretim üyesi ve üniversite çalışanları tarafından oluşturulacak bir ku- rul ile sağlanmalıdır. Bunun için seçimle gelen, öğrencilerin öğ- retim üyelerinin ve üniversite çalışanlarının temsil edildikleri kurumlar oluşturulmalıdır. Son söz ve karar hakkı bu kurumla- rın ortak kararı olmalıdır. Dev- let ise sadece bu kararların uy- gulanmasına yardım etmeli, söz karar hakkına karışmamalıdır.

ACİL TALEPLERİMİZ

❑ Eğitim müfredatı öğrenci ve öğ- retim üyelerinin içinde olduğu bir komisyonca belirlenmelidir.

❑ Üniversitelerin bütçesi Üniversi- te Kurulu tarafından ihtiyaçları- na göre belirlenmelidir.

❑ Mediko-sosyal faaliyetleri, sos- yal-kültürel ve sportif tüm faali- yetlerin yönetimi, denetimi öğ- renci, öğretim üyesi ve üniversi- te çalışanlarının oluşturduğu ku- rul tarafından üstlenilmelidir.

3) Paralı eğitim kaldırılmalı, eği- timde özelleştirmeye son veril- melidir.

❑ Üniversiteler herkese açık ve parasız olmalıdır.

❑ Yoksul halk çocuklarının eğitim için gerekli tüm ihtiyaçları dev- let tarafından karşılanmalıdır.

❑ Ders kitapları parasız olmalıdır.

❑ Eğitime ayrılan bütçe artırılma- lıdır.

❑ Öğretim kredileri karşılıksız ol- malı ve günün koşullarına uy- gun olarak düzenlenmelidir.

❑ Harçlar kaldırılmalıdır.

4) Üniversiteler arası ayrıcalıklı statüler kaldırılmalıdır.

❑ Holdinglerin kendi çıkarlarına hizmet etmesi amacı ile açtıkla- rı özel üniversiteler kapatılmalı.

❑ Holdinglerin vakıf kooperatif gi- bi kurumlar adı altında özel üni- versite açma hakkı kaldırılmalı.

❑ Varolan özel üniversitelerin ay- rıcalıkları kaldırılarak tüm öğ-

rencilerin yararlanabileceği sta- tüye kavuşturulmalıdır.

5) Üniversiteler ulusal baskı ve asimilasyon aracı olmaktan çı- karılmalıdır.

❑ Herkese anadilde eğitim hakkı tanınmalıdır.

❑ Kürtçe eğitim veren üniversite- ler kurulmalıdır.

❑ Ulusların ve ulusal azınlıkların kültürünü, değerlerini, dillerini yaşatmaları ve geliştirmelerinin olanakları yaratılmalı, bunun için bölümler açılmalı.

6) Üniversitelerdeki teknik donan- ım ve öğretim görevlisi sorunu çözülmalıdır.

7) Öğretim görevlisi ve araştırma görevlilerinin önündeki engeller kaldırılarak bilimsel araştırma yapma olanağı sağlanmalıdır.

8) Üniversite giriş sınavları kaldı- rılmalıdır. Herkesin isteği ve ye- teneği gözönünde bulundurula- rak herkese eğitim görme zemi- ni yaratılmalıdır.

9) Eğitim ve bilimsel araştırmalar halkın yararına yapılmalıdır...

10) Yurtlar insanca yaşam koşu- larına kavuşturulmalıdır.

❑ Yurtlar ücretsiz ve sağlık koşu- larına uygun olmalı.

❑ Yurtlarda sosyal-kültürel faali- yetlerin gerçekleştirilmesi önündeki engeller kaldırılmalı- dır.

❑ Yurt yönetiminde öğrenci tem- silcilerinin söz karar hakkı ol- malıdır.

11) Beslenme ve barınma sorun- larına çözüm getirilmelidir.

bancı kalmamış, tepkisini ortaya koymuştur. 12 Eylül'den bu yana izlenen politikaların hedeflerinden biri de gençliğin bu yanı olmuştur... YÖK sisteminin temel amaçlarından biri de bu olmuştur. Kendi sorunlarına yabancı, ülke ve dünya gündeminden bihaber bir gençlik... Çözümleri olmayan, düşüncesi olmayan bir gençlik... Öte taraftan bencilliğin, yozlaşmanın, yabancılaşmanın, alabildiğine yaygınlaştığı bir gençlik... Bilimsel düşünmeyen, kendine güvensiz, toplumun sorunlarını çözmekten aciz bir gençlik.... İstenilen, yaratılmaya çalışılan budur. ...

Böyle olmayacak bizim gençliğimiz. Kendine çizilen sınırlara hapsolmayacak... Siyasi, tarihsel, sosyal olarak misyonu ileriden, aydınlanmadan, çözüm üretmeden yanadır. Onun içindir ki her konuda **bizim de söyleyecek sözümüz var** diyoruz...

- YÖK'ün yaratmaya çalıştığı insan tipini çok iyi biliyoruz. Düşünmeyen, sorgulamayan bir insan tipi. Öte yandan kültürel ahlaki olarak dejenerasyon yaygınlaştırılmıştır. Bencillik, kendini kurtarma mantığı her şeyiyle hakim kılınmaya çalışılıyor. Emperyalizmin yoz kültürü, her türlü sapkınlık, ahlaksızlık gençliğe adeta erdem olarak sunuluyor. Yozlaşmış uyumuş beyinleri yönetmek, istenilen kalıplara sokmak daha kolay olmaktadır. O yüzden uyuturucu kullanabilirsin, her türlü ahlaksızlığı savunabilirsin, bunalıma girip intihar bile edebilirsin ama siyasetle, sorunlarınla ilgilenemezsin. O zaman başına gelecek olanlar bellidir... Sık sık araştırmalar, anketler yansır gazetelere, gençliğin umutsuzluğu üzerine... Bunlar bir iki gün tartışılır sonra unutulur. Tüm bunların sorumlusu gençliği yıllardır uyguladıkları politikalarla bu

hale getirmeye çalışan, emperyalist yoz kültürü yapanlardan başkası değildir. Yaratılmaya çalışılan insan tipi vatansever ve halkçı duyguları köreltilmiş, emperyalist yoz kültüre açık hale getirilmiş bir gençliktir.

Oysa **gençlik vatanseverdir.** Kendi yaşadığı topraklardan, kültürden alacaktır gıdasını, çözüm de halk kültürüne sıkı sıkıya sarılmasında geçmektedir....

- ... AKP'nin içerde dışarda her katliamda eli var. Tezkereyi bir defa reddetmeleri onları bu sorumluluktan kurtaramaz, ABD'in bir dediğini iki etmediklerini, öte taraftan Irak halkının dökülecek olan kanı için nasıl pazarlık yaptıklarını tüm dünya gördü.

AKP daha iktidara gelişinin ikinci günü IMF politikalarına aynen devam edeceğini, özelleştirmelere hız verdiğini belirtip canla başla çalışmıştır.

İki buçuk yıldır F tipi hapisanelerde tecrit sürüyor. AKP tecrit politikalarının devamcısı oldu. Bir Su-surlukçu Adalet Bakanlığı koltuğuna otururken iktidarında 9 kişi hapisanelerde yaşamını yitirdi.

İktidar savaşla, yoksullukla, tecritle öldürmeye devam ediyor...

- YÖK ile birlikte baskıcı ve paracı bir üniversite sistemi ortaya çıkmıştır. Bilimselliğin kırıntıları dahi yok edilmiştir. Eğitimde halkın çıkarları değil tekellerin ihtiyaçları temel alınmıştır. Bizler öncelikle öğretim üyelerinin ve üniversite çalışanlarının, öğrencilerin yönetimde söz sahibi olduğu halkın ve ülkenin çıkarlarını esas alan halktan, bilimden, üretimden yana bir eğitim sistemi istiyoruz. Yani biz halk için bilim halk için eğitimi temel alarak şekillenen Demokratik Halk Üniversiteleri istiyoruz. ...

Sayı 61

32

18 Mayıs 2003

Düzen Partileri Gençliğin Peşinde!

Liselerde ve üniversitelerde örgütlenme atağı başlatacaklarını açıklayan Mehmet Ağar'ın DYP'sinin ardından, CHP de gençliği kendi çıkarlarına alet etmenin yollarını arıyor.

Bunun için, "**Ulusal Üniversite Konseyi**" kurduklarını açıklayan CHP, bu konsey aracılığıyla gençlik içinde örgütlenecek, onların sorunlarını çözecekmiş! Milletvekilleri gençlikle görüşmekten kaçır, o konseyler kurar!

Hangi politikayla gençlik içinde örgütleneceksin ve ne anlatacağın, ne vaad edeceksin onlara? IMF politikalarına nasıl zorunlu olduğumuzu mu anlatacağın ülkemiz gençliğine? Yoksa onyıllardır "sol" diye diye nasıl halkın oylarını çalıp sağcı politikaların uygulayıcısı olduğunuzu, katliamların, baskı yasalarının altına imza attığınızı, infazları seyreden "insan hakları bakanları" yetiştirdiğinizi mi anlatacağınız?

Gençlik Amerikan emperyalizmine hayır diyor, sen ne diyorsun mesela? Gençlik yoksullu-

ğa, zulme hayır diyor; sen ne diyorsun? IMF'cilikle, Maraşlardan 19 Aralık katliamına bu ülkede yaşanan bütün katliamların altında ya imzan, ya da zımnı onayın varken, hangi zulme karşı mücadeleden sözedeceksin örneğin?

Mehmet Ağar vaatleri, neyi örgütleyeceği belli; o gençliği konralaştırmanın, cinayet şebekelerinin tetikçisi yapmanın örgütlenmelerini yaratmayı hedefliyor.

Sen neyi hedefliyorsun? Sadece oy! Bir de laiklik, Kemalizm bekçiliği! Hani şu, laiklik diye diye her türlü işbirlikçiliği görmezden geldiğiniz, ordunun bütün suçlarına ortak olduğunuz laiklik temelinde mi örgütleyeceksin?

Geçin bu manevraları; CHP dahil düzen partilerinin gençliğe verebileceği hiçbir şey yoktur.

Gençlerimiz; düzen partilerinin tuzaklarına, sizi kullanmalarına karşı uyanık olun. İşbirlikçi partilerin değil, vatanseverliğin bayrağını kaldırın. Bağımsızlık mücadelesine katılın!

ADKF: DEVLET HİMAYESİNDE PROVOKATÖRLÜK!

Aşağıdaki yazı, Gençlik Birlik Koordinasyonu'nun açıklamalarından yararlanarak hazırlanmıştır.

Devlet toplumsal muhalefeti bastırmak, yok etmek ve parçalamak için tarih boyunca çeşitli yöntemler ve araçlar kullanmıştır. Resmi baskı yöntemleri ve kurumları dışında gayri resmi yöntemler, kurumlar ve kişiler de kullanmıştır. 2 ve 5 Mayıs tarihlerinde gençliğe saldıran ADKF de bu tür provokatör örgütlenmelerden biridir. Ve beyinlerinin tüm kıvrımlarında ihbarcı, karşı-devrimci **Aydınlık** damgası vardır.

"Atatürkçülük" "Türk Solu" gibi bazı kavramların arkasına saklanan bu güruhu iyi tanıyoruz. ADKF, **Genelkurmay'ın, polis ve üniversite-lerde rektörlerin** himayesinde bir çetedir ve öğrenci gençliğin karşısına "**devletin gençlik örgütlenmesi**" olarak çıkarılmıştır.

Aydınlık karşı-devrimciliği, yeni bir "Aydınlık" doğuruyor

Aydınlık dünden bugüne karşı-devrimci, ihbarcı, ajan ve provokatif tutumunu kesintisiz sürdürmüştür.

Aydınlıkçıların kurduğu İP (İşçi Partisi), 1990'larda gelişen devrimci mücadele ve öğrenci hareketi karşısında MGK tarafından üniversitelerde daha aktif kullanılmaya başlandı.

MGK, sivil faşistlerle, işbirlikçileştirebildiği, islamcı gruplarla ve İP'e bağlı Öncü Gençlik'le üniversitelerde devrimcilere saldırılar, provokasyonlar tertipledi. Öncü Gençlik gündemin yoğun olduğu, sistemin ihtiyacı olduğu her önemli gün ve gündemde, provokatif ve saldırgan tutum sergiledi.

28 Şubat'ın en büyük savunucusu İP'tir ve Öncü Gençlik bu süreçte üniversitelerde bir çok provokatif olay yapmış, muhalefeti bölmeye, parçalamaya çalışmıştır.

Perinçek önderliğindeki kontracı Aydınlık çizgisi, sola karşı kullandığı yöntemleri kendi içinde de uygulamaktan çekinmez. 1999'da İP Öncü Gençlik Başkanı Gökçe Fırat ile Aydınlık çizgisinin önderi Doğu Perinçek arasında sorun yaşanır.

Birbirlerini **CIA'nın, MİT'in ajanı** olmakla suçlayan Perinçek ve Gökçe Fırat, aslında "**en iyi ajan olma**" yarışındadır.

Yeni çeteye devlet himayesi

Öncü Gençlik Başkanı Gökçe Fırat İP'ten atıldıktan sonra Öncü Gençlik üyelerinin birçoğunu peşinden sürükledi.

Gökçe Fırat, İstanbul Üniversitesi Öğrenci Kültür Merkezi'nde bulunan ADK (Atatürkçü Düşünce Kulübü)'nde İP adına çalışıyordu. Atılınca çevresindekilerle birlikte İP'lileri tasfiye etti ve sıradan Kemalistleri attı. İstanbul Üniversitesi ADK, Gökçe Fırat'ın diğer üniversite ve fakültelere ulaşma zemini oldu.

Bu tarihten sonra Gökçe Fırat'ın **önü açılma**ya başlandı. Rektörler, dekanlar, polis, Gökçe Fırat'ın hemen her istediğini yaptılar.

Gökçe Fırat'ın, Ali Özsoy ve Ali Şahin'le oluşturduğu çete, diğer üniversitelerdeki ADK'ları ele geçirmeye ve İÜ bünyesinde yeni ADK'lar açma girişimlerine başladılar. Ele geçiremedikleri yerde saldırgan tutum sergilediler.

2001 yılında İTÜ ADK'yı ele geçirmeye çalıştılar fakat kulüpteki öğrenciler Gökçe Fırat çetesine tavrı aldı. Bunun üzerine engel olan ve direnen bir öğrenciyi pusu kurarak döverek hastanelik ettiler.

ADK'ya giden sıradan öğrenciler gerçek niteliğini görüp ADK'dan ayrılmak istediğinde tehdit ediliyor, sol bir örgüte girerse cezalandırılacakları söyleniyordu. Üniversite'de ADK ile bir şekilde muhatap olan öğrenciler bunları yaşarken yönetimler görmezden geldiler. Özellikle **İÜ rektörlüğü** ADK'nın önünü açıyor ve destekliyordu.

2000 Kasım'ında "**İstiklal**" adlı dergiyi İÜ ADK adına çıkarmaya başladılar.

Rektör Alemdaroğlu'nun desteğiyle İÜ'de her fakültede ADK'lar kurdular. Alemdaroğlu'nun desteğiyle Öğrenci Temsilcileri Konseyi başkanlığına da ADK'lı bir öğrenci getirildi.

ADK'lara, diğer klüplere uygulanan prosedür uygulanmıyordu. Diğer klüplere bulunamayan odalar ADK'ya hemen bulunuyordu. Üniversite yönetimleri siyaset yapıyorlar diye birçok öğrenciye soruşturma açıp, ceza verirken, ADK üniversitenin verdiği paralarla politika yapıyordu. Politika MGK için olunca tabi ki herşey serbestti.

Rektör Alemdaroğlu, fakülte dekanları ADK'nın etkinliklerinde konuşmalar yapıyor, desteklerini belirtiyor ve sözde "gericiliğe" karşı ADK'da örgütlenin diyorlardı. Bunun karşılığında İstiklal dergisi rektörlüğün yayını gibi çalıştı,

Sayı 61

33

18 Mayıs 2003

resmi politikaları savundu.

Bu arada diğer üniversitelerde de polis, MİT ve rektörlerin desteğiyle ADK'lar korundu.

26-27 Ekim 2000'de İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi Konferans Salonu'nda yapılan toplantıda İstanbul'da kurulu ADK'ların birleşerek (bazı ADK'lar katılmadı) ADKF'yi (Atatürkçü Düşünce Kulüpleri Federasyonu) kurduklarını ilan ettiler. İÜ rektör yrd. **Nur Serter** de konuşmacı olarak kurultaya katıldı.

1960'larda devrimcilerin çıkardığı İleri dergisinin adını kullanarak Kasım 2000'de ADKF yayın organı olarak İleri dergisinin 1. sayısı yayınlandı.

ADKF'liler kulüpleri ele geçirirken ve kurarken şiddet, baskı, şantaj her türlü yöntemi polis ve MİT'in koruması altında sürdürdü.

31 Mart -1 Nisan 2001'de Ankara Üniversitesi Dil Tarih Coğrafya Fakültesi Farabi Salonu'nda ADKF Anadolu Kurultayı yapıldı. Kurultaya katılmak isteyen 8 üniversitenin ADK'ları salona alınmadı. Çünkü onları kontrol edemiyorlardı. ADKF'ye sonsuz destek sunan İÜ rektörü Alem-daroğlu Ankara'ya gitmeleri için ADK'ya üniversite bütçesinden 8 otobüs kiraladı ve İÜ'de bulunan ses sistemini Ankara'ya gönderdi.

Kurultay'da **Vural Savaş** ve **Yekta Güngör Özden** gibi kontrgerillacılarla Ankara Üniversitesi Rektörü Mesut Aras, DTCF Dekanı Necdet Abadağ, YÖK üyesi Alparslan Işıklı, Bedri Baykam, Ankara Üniv. öğr. üyesi **Necip Hablmitoğlu** gibi isimler konuşma yaptı.

Kurultayda "militanca çalışma"dan söz edilip, "**birilerinin kafasının ezileceği**" belirtiliyordu.

ADKF 08 Nisan 2002'de yine 68'lerde devrimcilerin çıkardığı "**Türk Solu**" ismini kullanarak dergi çıkarmaya başladı. Bu tarihten sonra ADKF'ler "İleri" ve "Türk Solu" dergileri üzerinden çalışmalarını sürdürdü. Türk Solunda Y. Güngör Özden'in yanısıra **Osman Özbek** gibi 19 Aralık katliamını gerçekleştirmiş olan bir kontrgerilla şefi de yazılar yazıyordu.

Devrimcilerin dergi, kitap bile zor taşıdığı üniversitelerde ADKF adına standlar açıldı, İleri ve Türk Solu dergileri satıldı.

Hiçbir üniversite, hiçbir polis kurumu ADK'ların hangi yasayla federasyon olduğunu sorgulamadı-sorgulayamadı. ADKF, MGK'nındı ve yasaya gerek yoktu. Üniversitede forum yapan, afiş asan devrimciler ceza alırken, ADKF'lilere herşey serbest oluyordu.

ADKF dış gösteriyor

İleri ve Türk Solu'nda çıkan yazılar üniversi-

Okuyun, görün; Bakin, bu grupta "SOL"a dair tek bir şey var mı?

telerde devrimci-demokrat öğrencilere karşı saldırgan söylem ve tutumla pratiğe geçmeye başladı. ADKF adına dağıtılan bildirilerde devrimci, yurtsever ve demokratlara "*gününüz geliyor*", "*herkese kemalizmin yumruğunu indireceğiz*" şeklinde sözler kullanılmaya başlandı.

ADKF, MHP'li faşistlerle aynı yöntemi uyguluyor, provokasyon ve saldırılar sürecini başlatıyordu.

İÜ Hukuk Fakültesi'nden bir öğrenci ADK'dan ayrıldı diye dövülerek kolları kırıldı. 2003'ün başında SBF'ye söyleşiye gelen Ahmet Altan ADK'lılarcı dövüldü ve ADKF "*Ahmet Altan'ı cezalandırdık*" diye bildiri yayınladı. İÜ rektörlüğü ADKF hakkında hiçbir işlem yapmadı.

ADKF sol değerleri kullanmaya, bulanıklaştırmaya çalıştı. **Che**, **Deniz Gezmiş**, **Nazım Hikmet**, **DEV-GENÇ marşı** gibi değerleri kullanarak gençliği aldatıyordu. Atatürk'ün yanına Deniz Gezmiş'i koyuyor, aynı sayfalarda orduya methiyeler düzüyordu. Sanki Deniz Gezmiş'i bu ordu idam etmemiş gibi.

Yazılarında "*terörist, Türkiye düşmanı*" diye bahsettiği devrimcilerin yarattığı değerleri kullanıyorlardı. İÜ Açılış Şenliği'nde (5 Ekim 2002) Grup Yorum'un "*Bize Ölüm Yok*" marşını kirli ağızlarına aldıkları için devrimciler müdahale etti. Hem Grup Yorum'u karalamaya, hem de türkülerini kullanmaya çalışıyorlardı.

İrkçı "**Plevne**" marşıyla "**DEV-GENÇ**" marşını yan yana kullanıyorlardı.

Bir yanda **Türk Solu** "*Batının değil Türkiye'nin, sermayenin değil solun*" gazetesi diye reklam edilirken, **İleri** adlı dergiyi, **İş Bankası**, **Vakıfbank** gibi holding bankaları, **Radikal** sponsorluğuyla Aydın Doğan desteklemektedir. Burada şöyle söyleyebiliriz "*köpek nerede ekmek yerse o kapıyı bekler*".

İşte, 5 Mayıs'ta Yıldız Üniversitesi önünde devrimcilere saldırırken gördüğünüz grup, bunlardır. ADKF, MGK'nın yeni ajan-ihbarcı provokatör kurumu olarak İP kültürünü sürdürüyor. Yıllarca Perinçek'in yaptığını, yetiştirdiği öğrencisi Gökçe Fırat devam ettiriyor.

ADKF'liler gençliğin devrimci mücadelesinin önüne MGK tarafından çıkarılan bir gruptur. İP çetesi nasılsa ADKF de odur. Olay ne "*sol içi çatışma*"dır, ne de ADKF soldur. ADKF sistemin ajan-ihbarcı ve provokatör örgütüdür.

EMPERYALİST ZULÜM

imparatorluklar da yıkılır

“Liste”lerin Sınırı Yok!

İster Amerikan, ister Avrupalı emperyalistlerin, isterse tek tek ülkelerin “terör örgütleri” listelerinin hiçbir sınırının bulunmadığını, sıranın herkese gelebileceğini defalarca yazıp çizdik bu sayfalarda.

Önce İspanyol Yüksek Mahkemesi tarafından “ETA terörünü kınamadığı, ETA ile ilişkisi olduğu” gerekçesiyle kapatılan, büroları basılan ve son olarak da başka partilerden seçime girmeye hazırlanan 241 adayının seçime girmesine yasak konulan Batasuna Partisi bu kez de Amerika tarafından “terör örgütleri listesi”ne alındı.

İspanya AB üyesi olarak “Kopenhag Kriterleri”ni uyguladı ve sen ülkeni, bağımsızlığını mı savunuyorsun, o zaman yok olmalısın, denildi. İspanya hükümeti bu yasağıyla demokrasi adına övünmekten geri durmadı. “ETA’nın katılmayacağı’ bu ilk seçim, demokrasi için başarıdır” sözleri Avrupa’nın demokrasilik oyununun resmi gibiydi. O resmin altında bir cümle ile şu yazıyordu; benim gibi düşünmeyen, benim çıkarlarıma hizmet etmeyene demokrasi yok!

Saldırı bitmedi.

Irak işgalinde Amerika’nın kuyruğuna takılan ve Avrupa’nın içten bölünmesinde büyük rol oynayan İspanya’ya ödül olarak Batasuna Partisi (daha doğru deyişle bütün Bask partileri) ABD tarafından terörist ilan edildi. Powell’in İspanya’yı ziyaretinden bir gün önce alındı karar. İspanya Başbakanı Aznar, Irak işgaline desteğin karşılığı olduğunu, büyük başarı olduğunu açıkladı.

Bugünün dünyasında silahlı direnişin meşruluğunu haydi bir yana bırakalım, terörist ilan edilen partiler silahlı mücadele de yürütmüyordu. Ama listelere alınmak için böyle bir kıstasa da gerek yoktu işin özünde. Bask ülkesinin en büyük siyasi partilerinden biriymiş, yüzde 10’luk oyu varmış, yüzbinler destekliyormuş, hiçbirinin önemi yoktu listeler için.

Amerikan çıkarlarının karşısında mısın; Amerika’yı eleştiriyor musun; Amerikan müttefiklerinin, dolayısıyla Amerika’nın düzenini mi sarsıyorsun; **o zaman teröristsin!**

Listelerin sınırı yok; Amerika’yı açıkça eleştiren herkes her an girebilir. Amerikan çıkarları öyle gerektirdi diye, doğrudan Amerika’ya karşı olmayanlar bile girebilir. Tek kıstas, **Amerika’dan yana mısın, değil misin?** Şu veya bu nedenle Amerikan imparatorluk düzeninden yana olmayan herkes listelere alınabilir.

Ülkemizi düşünün, DHKP-C’nin AB “terör listesine” alınması için partilerin, ordunun, medyanın, köşe yazarlarının nasıl harekete geçtiğini hatırlayın ve bugün ABD’yi “dayatmacı... tehditkar, pervasız” olmakla eleştirenlerin de aynı kişi ve kurumlar olduğuna bakın.

Kendi ülkesinin devrimcilerini, vatanseverlerini ABD ve AB terör listelerine aldırarak için canhıraş uğraşanlar, şimdi Amerikan imparatorluğunu eleştirirken ne kadar samimi ve tutarlı olabilir. Aynı çıkarıcılığın, aynı subjektivizmin o listelerin yayınlanmasında da geçerli olduğunu da çok iyi bilirler. Ama Amerika’nın hukuksuz, gayri meşru çıkarları ile kendi çıkarları örtüşüyorsa, sorun yok demektir.

Kolombiya: Amerikancılık için “işçileri” yok

Amerikancı iktidarların yönettiği ülkelerin “işçileri yoktur”. Var diyorlarsa yalandır, dönemsel politikalar gereği söylenen sözlerdir ve Amerikancılıklarını gizlemek içindir. Bunun son örneklerinden biri **Kolombiya’dan**.

Baskı ve sömürü düzeninin sürmesi için iktidara yardımcı olan, kontra elemanlarını eğiten üç Amerikalının öldürülmesine karıştığı iddiasıyla tutuklanan bir FARC militanı ABD’ye veriliyor. “Suç” diyorsan; senin ülkende işlenmiş, kendi kanunlarıyla yargılasın. Ama yok, Amerikancılık için “iç işleri” olmadığı gibi, ABD için de hukuksuzluğun sınırı yok. Guatanomo sadece Afganlılar için yapılmadı. Amerikan düzenine karşı kim, nerede, nasıl mücadele ediyor olursa olsun, tüm dünya halkları için yapıldı.

Sayı 61

35

18 Mayıs 2003

Sri Lanka: ABD’nin “aracı” olduğu “barış”!

Norveç’in gözlemciliğinde, Tamil Gerillaları ile Sri Lanka hükümeti arasında Şubat 2002’den beri süren görüşmelerin kesilmesi ve LTTE’nin yeni gerilla almaya yönelmesi üzerine ABD devreye girdi. İlerleme sağlanmadığı ve yaşam koşullarının düzeltilmediğini belirten gerillalar ile hükümetin yeniden sözde barış masasına döndürülmesi için Sri Lanka’ya bir bakan yardımcısını gönderen Amerika’nın barıştan anladığını dünya çok iyi tanır. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin barışı olmaz. ABD’nin aracısı olduğu barış, direnişlerin yer yüzünden silinmesi içindir. Zorba iktidarlar ise sadece yıkılır!

İşgalcilere Huzur Yok!

- ✓ Suudi Arabistan'da işgalci Amerikalılara saldırı
- ✓ Irak'ta işgalci Amerikan uçlerine saldırı
- ✓ Afganistan'da işgalci "İSAF" güçlerine saldırı
- ✓ Filistin'de işgalci İsrail üssüne saldırı.
- ✓ Çeçenistan'da işgalci Rus güçlerine ve işbirlikçilerine saldırı

İşgalcilere dünyanın hiçbir yerinde huzur yok. Halklar işgali, emperyalist zulmü kabul etmeyecek. Bugün silahlı direnişi seçmeyen, bunun koşullarını henüz yaratamayanlar da, yarın yaratacaktır. İster açık işgal, isterse gizli işgal altında olsun, bütün sömürge, yeni-sömürge ülkelerde işgalcilerin yaşayacağı, geçen hafta dünyanın dört bir yanında yaşayacaklarının çok daha fazlası olacaktır. Bugün bu eylemleri kimlerin yaptığından öte, kimi hedefledikleri önemlidir. Hedef, başta Amerika olmak üzere işgalci emperyalist güçlerdir.

Irak'ta iki Amerikan askeri direnişçiler tarafından cezalandırılırken, "ülkemizi işgal ettiniz ama halkı, direnişi yokedemeyeceksiniz" diyorlardı.

Filistinliler, eşi görülmedik zulüm karşısında görkemli direnişlerini, bir İsrail askeri üssüne yönelik saldırı ile sürdürürken, "siyonizmin tek kurtuluşu top-raklarımızı terk etmektir" mesajını veriyordu bir kez daha.

Afganistan işgalini Amerika adına sürdüren "uluslararası" İSAF gücüne saldıran Afganlılar gibi, Çeçen direnişçilerin feda eylemlerinde de aynı mesaj vardı işgalciye; *ülkemizi terk edin!*

Çeçenistan'da gerçekleşen iki saldırının ilki, başkent Grozni ile Moskova arasındaki Zna-

mensko kasabasında Rusya yanlısı işbirlikçi hükümetin karargahına karşı gerçekleşti. 12 Mayıs günü patlayıcı yüklü kamyonla düzenlenen saldırı sonucunda en az 40 kişi öldü. Rusya Federal Güvenlik Servisi elemanlarının bulunduğu bina, bölge polis karargahı ve yerel yönetim binası ile lojmanların hedef alındığı patlamada, binaların büyük kısmı çöktü.

İkinci saldırı ise 14 Mayıs'ta gerçekleşti. Grozni'nin doğusunda, dini bir tören sırasında Rus yanlısı hükümetin başbakanını hedef alan intihar saldırısı sırasında kadın Çeçen direnişçinin engellenmesi ile üzerindeki bombaların patladığı belirtildi. Olayda 30 kişi öldü.

Suudi Arabistan'da ise, Ortadoğu'nun orta yerine kanla, işgalle yerleşen Amerika hedef alındı. Başkent Riyad'ta Amerikalılar başta olmak üzere batıların yaşadığı iki ayrı siteye ve bir ABD şirketine düzenlenen feda eylemlerinde, henüz net bir rakam açıklanmasa da, çoğunluğu Amerikalı 70'e yakın kişi öldü. 40'tan fazlası Amerikalı olmak üzere 100 kişi yaralandı.

Hedeflerden ilk 280 lüks villanın bulunduğu, Amerikalıların yaşadığı El Hamra sitesiydi. "Sıkı korunduğu" belirtilen siteye patlayıcı yüklü kamyonla giren eylemciler siteyi yerle bir etti, villalar çöktü.

İkinci hedef ise, Suudi Kralı Fahd'ın krallığını korumak için Amerikalı paralı asker temin eden ABD şirketi Vinnell idi. "Şirket" adı altında aleni olarak kontrgerilla faaliyetleri örgütleyen Vinnell şirketinin sahipleri arasında Bush'un babası eski ABD Başkanı Bush ve ABD Dışişleri Bakanı Dick Cheney, eski Savunma Bakanı Frank Carlucci ve eski Dışişleri Bakanı James Baker de var... Tam bir

Amerikan devlet şirketi kısaca. Powell'in Riyad'a ayak bastığında ilk işi de harabeye dönen şirketi ziyaret oldu. Üçüncü hedef ise El Jadavel villaları oldu.

Powell'i karşılama saldırılarını El Kaide'nin üstlendiği belirtilirken, ABD Riyad'daki elçiliğini kapattığını açıkladı ve "Arabistan'da yaşayan vatandaşlarının evlerinden çıkmamasını" istedi.

İşgalcinin kaderi; evlerine kapanacaklar, sanra çekip gidecekler. Bugün değilse yarın!

ABD Şantajı

Bulgaristan "Sega" gazetesi-nde Georgi Gotev imzasıyla yayınlanan bir haber-yorum'a göre, ABD'nin Irak işgaline destek karşılığında Bulgaristan'a 20 milyon dolar verme anlaşması yaptığı ancak bu parayı vermeyi ek bir şarta bağladığı belirtildi. Anlaşma henüz Bulgar hükümetince onaylanmazken, bu şartın, ABD vatandaşlarının Uluslararası Ceza Mahkemesi önünde dokunulmazlık olduğu belirtildi.

Demek Irak'a destek yetmedi, bir de Bulgaristan'da ABD askerlerinin suç işleme özgürlüğünü istiyor Amerika. Karşılığı; 20 milyon dolar! Tehdit, rüşvet, şantaj, her yol mübah. Çoğunluğu haritadaki yerleri dahi belirsiz, sömürgelere imzallattırılan anlaşmalar, ABD'nin, "ben dünyanın her yerinde suç işlerim, kimse şikayet etmeyecek" pervasızlığını kabul etmektir. Bu açık ki, imzalayan ülkeler açısından onursuzluktur.

Bu Onur Onların

Anti-emperyalist mücadele bayrağını Mahir'lerden bu yana onlar taşıdı. Şehitlerimiz sayesinde emperyalizm topraklarımızda huzur bulamadı.

Suudi Arabistan'daki eylemler dolayısıyla Hürriyet "İlk infaz İstanbul'da" manşeti attı. Arabistan'da hedef alınan Amerikan Vinnell şirketinin İstanbul'daki Genel Müdürü **John Gandy**'nin Devrimci Sol tarafından 1991 yılında cezalandırıldığını anlatıyordu manşet.

Hürriyet'in derdi, her ne kadar Amerika'ya "aman ha, bunları unutmayın, Parti-Cephe geleceğini sürdürenleri de hedef alın" demek olsa da, olay doğruydu.

22 Mart 1991 tarihli ve "**ÖZAL'IN AMERİKA'YA ELİ BOŞ GİTMEMESİ İÇİN BUSH'UN ÇOCUKLARINDAN BİRİNİ VERİYORUZ!**" yayınlanan Devrimci Sol Haber Bülteni ile üstlenilen eylem, devrimci hareketin anti-emperyalist eylemlerinden sadece biriydi. Anti-emperyalist mücadele bayrağını Anadolu topraklarında en yükseğe çıkaran devrimci hareket, Hürriyet hiç yirtınmasın- ABD'nin de bu yüzden hep hedefleri arasında yer aldı. Silahlı, silahsız her türlü eylemle anti-emperyalist mücadele Cephe çizgisinde gelişti, kitlelere maloldu.

"Ortadoğu halklarına karşı açılan emperyalist savaşta, ülke kapılarını ABD savaş gücüne ardına kadar açan, üsleri katliam karargahı haline getiren Özal'ın Baba Bush ile görüşmeye gitmesinin arifesinde yapılan eylemin bildirisinde şöyle deniliyordu:

"... Evet biz, Bağımsız Türkiye, emperyalizmin yönetmediği bir ülke diyoruz. Halkın kendi kaderini eline aldığı bir ülke istiyoruz. Bu ülkede işbirlikçilere yer yok! Ama Özal gibi emperyalist uşakları bunu duymazdan, anlamamazlıktan geliyor... Özal, Amerika'ya eli boş gitmemesi için Bush'un çocuklarından birini yanında götürülebilir. Bush'a bizim, "**Ya Bağımsız Türkiye olacak, Ya da emperyalistler ölümlerini toplamaya devam edecekler**" dediğimizi söyleyebilir. Bu eylemimiz sadece bir uyardır.

Hayri Koç

Emperyalist katiller

ülkemizden ellerini çekmedikçe, tasını tarağını toplayıp defolmadıkça, emperyalist üsleri, ABD kuruluşlarını, ajanları ve görevlilerini hedef almaya devam edeceğiz. Türkiye topraklarının, emperyalistlerin Ortadoğu'daki silah deposu ve savaş üssü haline getirilmesine razı olmayacağız. Emperyalist katilleri, onların işbirlikçi çömezlerini, ülkemizde oturmaz, gezemez ve yaşayamaz hale getireceğiz. Anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadeleimiz Bağımsız, Demokratik ve Sosyalist Türkiye'yi yaratana kadar devam edecektir.

Amerikan VINNELL-BROWN ROOT(VBR), TUSLOG Genel Müdürü NATO kuryesi John GANDY'i cezalandırma eylemini bu amaçla gerçekleştirdik."

Emekli Albay John GANDY'nin CIA ajanı, NATO kuryesi katil olduğunu gizlemek için, o günlerde ABD, "özel bir şirketin genel müdürü" demişti. Olmadığı, Devrimci Sol'un basına gönderdiği Gandy'nin kimlik kartı ile ispatlandı. Vinnell şirketi ise **bu eylemin ardından İstanbul'daki faaliyetlerine son verdi**. Şimdi Vinnell (ve benzeri şirketlerin) ne işe yaradığını herkes görüyor. Arabistan'da ne iş yaptıkları ortada. Ülkemizde de aynı işi yapıyorlar, kontra faaliyetleri örgütüyorlardı. 1980'li yıllarda Grenada'nın halkçı Başbakanı Maurice Bishop'a darbe girişimine, İran-Contra skandalına ve daha onlarca CIA operasyonuna adı karışan Vinnell, Amerikancı Hürriyet'in de dile getirmek zorunda kaldığı gibi, "CIA'nın paravanı" idi.

Bu eylemin gerçekleştirilmesinde yeralanlardan biri de şehit **Hayri Koç** idi. Mahir'lerden Hayri Koç'lara, Kahraman Altun'lardan, Sadık Mamati ve Selçuk Akgün'lere ülkemizde anti-emperyalist mücadele şehitlerimizin fedakarlıkları, can bedeli sürdürdükleri savaşla geliyor. Bugün sokaklarımızın "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" sloganlarıyla inatılmasında, bağımsızlık bayrağının dalgalandırılmasında, Anti-Amerikancı potansiyelin gelişiminde onların payı büyüktür.

Onların adı anılmadan meydanlardaki sloganları açıklayabilmek mümkün değildir. Açıklamaya çalışanlar sadece komik duruma düşer!

Sayı 61

37

18 Mayıs 2003

Katilleri Sokakta!

İsmail Karaman'ı planlayarak infaz ettikleri belgelenen polisler hala görevlerinin başında, "devlet memuru" olarak yeni infazlara hazırlanıyor

6 Temmuz 2001 tarihinde İstanbul Avcılar-Firuzköy'de, 4'ü sırtından olmak üzere 5 kurşunla katledilen İsmail Karaman'ı katleden polislerin duruşmasına 12 Mayıs günü Bakırköy 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi.

Duruşmaya, sanık polisler Başkomiser Nihat Çulhanoglu ve polis Ali Erşan katılmazken, neredeyse bütün işkenceci ve katillerin avukatı olan İlhami Yelekcı duruşmada hazır bulundu. Duruşmayı izlemek için çok sayıda TAYAD'lı mahkemeye gelirken, İsmail Karaman'ın avukatlarından Behiç Aşçı, Güçlü Sevimli ve Süleyman Şensoy katıldı.

Katiller Tehdit Ediyor

Av.Behiç Aşçı, aynı infazcı polislerin duruşmayı takip etmemesi için kendisini de tehdit ettiğini belirtirken, polis raporunun gerçeği yansıtmadığını, Adli Tıp raporunun esas alınmasını istedi. İnfazın raporlarla gayet açık olduğunu belirten avukatlar, katil polislerin tutuklanmasını istedi. Mahkeme heyeti tutuklama talebini reddederken, eksikliklerin tamamlanması için duruşma ileri bir tarihe ertelendi.

TAYAD'lılar Mahkeme Önünde

Mahkemeye izlemek için gelen TAYAD'lılar, Karaman'ın resimlerini açarak mahkeme önünde yaptıkları basın açıklamasında, İsmail Karaman'ın bilerek, planlayarak infaz edildiğini dile

getirdiler ve 4 kurşunun sırtından girmiş olmasının her şeyi anlattığını söylediler.

Belgeler Katilleri Gösteriyor Mahkeme Tutuklamıyor

Tartışmalı olan hiçbir nokta kalmadı. Polisin "bize ateş etti" diye düzenlediği belgenin sahte olduğu Adli Tıp raporu ile belgelendi.

Suç 1: Sahte belge düzenlemek.

Adli tıp, İsmail'in kesinlikle ateş etmediğini kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde dile getirdi. Ve 4 kurşunun sırtından girdiğini kanıtladı.

Suç 2: Pusu kurarak infaz etme.

İsmail'in katledilmesinden önce gözaltına alınan onlarca insana, "İsmail'i öldüreceklerini" söylediler.

Suç 3: Planlayarak, taammüden cinayet işlemek.

Duruşmalarda "biz öldürmedik, o bize ateş etti.." ifadesi verdiler.

Suç 4: Yargıyı yanıltma, yalan beyan vermek.

Sonuç: 2 yıla yakındır katiller hala tutuklanmadı, hala cezalandırılmadı. Bu ülkede hukukun "H'si varsa; suç sabit, suçlular belli! İnsan hakları şovları yapan, "işkenceye sıfır tolerans" diyen AKP'ye soruyoruz; **yaşam hakkını yokedenlere toleransınız ne kadar? Katilleri korumaya devam edecek misiniz?**

"İşkence Edilen Emniyet Hekiminden İbret"

Bu bir kitabın adı; 14 yıl İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde polis doktorluğu yapan Dr. Erdoğan Yağız'ın gözaltında gördüğü işkenceyi anlattığı kitabın adı.

İstanbul eski Emniyet Müdürü Hasan Özdemir'in, içeriğini açıklamaktan çekindiği çalışması nedeniyle (bu çalışmanın **Mafya-Polis ilişkisi** üzerine olduğunu belirtiyor) kendisini komplolarla, gözaltına aldığını ve sürgün, açığa alınma ve son olarak da emeklilik ile uzaklaştırıp susturmak istediğini belirten Yağız, yaşadıklarını bu kitapta topladı.

Kendi yaşadıklarını gördükten sonra, işkenceyi yaşayan çok daha fazla insan olduğunu düşündüğünü belirten Yağız, "Ben emniyet hekimi olduğum halde yapılyorsa başkalarına çok daha kolay yapıyor dur." diyerek Türkiye'de işkence gerçeğini bir kez daha dile getiriyor ve hala devam ettiğini söylüyor.

Gözaltına alınışında polisin komplocu yöntemleri nasıl kullandığını detaylı olarak anlatan doktor, işkenceye karşı mücadele edilmesine de vurgu yapıyor.

Evet bir "ibret". "Polis teşkilatı" dediklerinin nasıl bir suç örgütü olduğunun küçük bir ibreti vesikası.

GÖZALTI VE HAKLARIMIZ

Av. Behiç AŞÇI

GECE VE SİS; Hitlerin genelgesi... 7 Aralık 1941. Alman Meclisi'nin içinden çıkan hükümetin genelgesi, yakın tarihte bilinen yasal dayanağı olan ilk gözaltında kaybetme hakkının belgesi.

AMAÇ; Muhalifleri buharlaştırmak yoketmek.

HEDEF: ÖNCE KOMÜNİSTLER sonra bütün halk.... Geride ne bir iz ne bir ipucu kalmayacak.

BU GENELGE NÜRNBERG YARGILAMALARINDAKİ EN TEMEL TARTIŞMADIR.

Bu savaşta 20 milyon vatandaşını yitiren Sovyetler Birliği heyeti "...Savaş cinayetinden çok daha tehlikeli olan genelge uluslararası düzeyde mahkum edilmelidir" talebinde ısrarcı olmuştur.

GENELGENİN AMACI: Büyük korku ve panik yaymak. Adından da anlaşılacağı gibi, "devletin güvenliğini tehlikeye sokan" ve yasalara dayanarak hemen idam edilmesi mümkün olmayan kimseleri yakalamak ve ülkenin bilinmezliğinin gecesi ve sisi içinde hiçbir iz bırakmadan yok etmektir. Her zaman yapıldığı gibi, ailelerine ve yakınlarına haber verilmeyecek ve gömüldükleri yer bile bildirilmeyecekti.

Bu özel işlemi Almanya'da, Özel Harekat Grupları ve İmha Müfrezeleri adı verilen ve direk Hitler'e bağlı ekipler yaptı.

Kaç kişinin bu genelgeye dayanarak TASFİYE edildiği tüm yargılama boyunca tespit edilemedi. Sadece Özel Hareketçi üç subayın itiraflarından çıkan sayı **90** bindi. Oysa toplam 11 tane Özel Hareket Grubu kurulmuştu. Kesin sayı saptanamadı.

Amaç; DEVLETİN GÜVENLİĞİ

Hedef; TASFİYE ve GÖZDAĞI

Sonuç; İMHA

İşte tüm bu nedenlerle Nürnberg yargılamalarındaki Sovyet heyeti ısrarcı olmuştur. Bu genelge uluslararası düzeyde mahkum edilmelidir ki DEVLETİN GÜVENLİĞİ adı altında muhaliflere, GÖZDAĞI TASFİYE VE İMHA engellenebilsin. En azından caydırıcı olsun. Ve 1950'de gözaltının evrensel kuralları tespit edilmişti Nürnberg yargılamalarının ışığında.

Devlet ve polis teşkilatı gözaltına alınan kişinin yaşamı, can güvenliği konusunda HİÇ DE TEMİZ OLMAYAN BİR SİCİLE SAHİPTİR.

Bu sadece Nazi Almanyası için mi böyledir? Ve

Nürnberg yargılamalarında mahkum edilen gece ve sis genelgesinde mi vardı? Hayır değil, açık ya da gizli faşizmin hüküm sürdüğü tüm ülkelerde HER ZAMAN varolmuştur. Dozu arttırılarak veya azaltılarak HEP YAŞAMIŞTIR GECE VE SİS GENELGELERİ.

El Salvadorlu balıkçılar ağlarına takılan insan kol ve bacaklarını görünce BALIK TUTMAMA kararı alıp protesto etmiştir bu tür bir genelgeyi.

Arjantin'de kayıp anneleri Plazo Del Mayo Meydanı'nı uluslararası simge haline getirmişlerdir.

İspanya'da, Yunanistan'da, Fransa'da yüzlerce kişiye uygulanmıştır bu genelge.

VE ÜLKEMİZDE HER GÖZALTINDA UYGULANIR GECE VE SİS GENELGESİ

Bu ülkede gözaltında işkence görmemek İSTİSNA olmuştur.

Bir devrimci olmak, demokrat olmak da gerek-meyebilir bazen, fanatik bir futbol taraftarı, taksi şoförü veya bir hırsız da olabilir gözaltına alınan. Farketmez.

Bu ülkede 1980 yılında babasının arabası ile o gün tüm ailenin gözleri önünde evden çıkan ve babasının arabası Emniyet Müdürlüğü parkında bulunduğu halde "BİZDE DEĞİL" denen **HAYRETTİN EREN**'in hala izi bulunamamıştır. Yirmiyüç yıldır haber alınamamıştır. Araba aileye teslim edilmiştir. Ama Hayrettin Eren **YOKTUR**.

Bu ülkede iki kardeş birden Ali ve Ayhan Efeoğlu, aynı yöntemlerle gözaltında kaybedilmiştir.

Ve sadece beş yılda üç yüz gözaltında kayıp yaşanmıştır bu ülkede. Bu bilinenlerdir. Bilinmeyenler ise "bilinmedikleriyle sırdır" hala.

Bu nedenle gözaltında savunmasızdır kişi. Ve buharlaştırılıp yok edilebilir her gözaltına alınan.

GÖZALTI TEK BAŞINA BİR KORKU VE SİNDİRME ARACIDIR.

Yasalara göre gözaltının nasıl yapılacağı, hangi durumlarda başvurulacağı çok açık izah edilmiştir. Ama uygulama farklıdır. Uygulama, AMAÇ OLARAK GECE VE SİS genelgesine hizmet eder.

Gözaltına alındığınızı kimse bilmeyecek!

Gözaltına alındığınızı kimse görmeyecek!

Ve birden buharlaşıp yok edilebileceksiniz! Hiç yaşamıyormuşsunuz gibi. Bu baskı bile tek başına ciddi bir tehliktir gözaltına alınan kişi için.

BİZ NE YAPMALIYIZ?

Tüm yasal haklarımızı ADIMIZ GİBİ BİLMELİYİZ ve gözaltının her aşamasında ısrar etmeliyiz haklarımızı kullanmak için.

Sokakta veya parkta mı gözaltına alınıyoruz veya yasal bir gösteride mi, nedenini sormalıyız gözaltının. CEVAP VERMEYECEKLERDİR.

Sayı 61

39

18 Mayıs 2003

Adımızı, soyadımızı, haber verilmesini istediğimiz telefon numarasını bağırmalıyız. Ve gözaltına alındığımız andan itibaren;

a- Yakınlarımıza haber verilmesini istemeliyiz, ısrar etmeliyiz bu konuda.

b- Bir avukatın yasal yardımını istemeliyiz ve eğer bir avukat gelirse kimliğini görmekte ısrar etmeliyiz avukatın. Size avukat diye getirilen de bir polis olabilir. Oyun çoktur gözaltında.

c- Doktor kontrolü istemeliyiz ve ısrar etmeliyiz.

Doktora manevi ve fiziki işkenceyi anlatmalıyız. Bıkmadan ısrarla anlatmalıyız. Ve anlattıklarımızı rapora geçirmesini söylemeliyiz.

SAVCILIK AŞAMASINDA HAKLARIMIZ

Savcılık ifadesini vermeden önce;

Bu gözaltı iznini veren savcının adını soyadını öğrenmekte ısrar etmeliyiz. Ve ifademizi alacak savcıya, izni veren bu savcı hakkında SÜÇ DUYURUSUNDA BULUNMADAN İFADE VERMEMELİYİZ. Bu savcının ismi gizli olamaz, devlet sırrı olamaz. Zaten mahkeme belgeleri arasında olacaktır bu tutanak. Önce haklarımızı kullanmalıyız. Çünkü haksızlığa uğrayan biziz, önce bunun telafi edilmesi için bize yasal yolların açılmasını istemeliyiz. BÜ SÜÇ DUYURUSU BİZİM YASAL HAKKIMIZDIR. İFADEMİZİ VERMEDEN BU HAKKIMIZI KULLANMAKTA İSRAR ETMELİYİZ.

Bu izni veren savcı bilerek ve isteyerek bizim korku ve panik içinde yaşamamıza, baskı ile iddia edilenleri kabul etmemize zemin hazırlamıştır. Bu savcı hakkında **TÜM DÜNYANIN LANETLEDİĞİ FAŞİZMİN YÖNTEMLERİNİ VE AMAÇLARINI KULLANMAK** suçlaması ile suç duyurusunda bulunmalıyız.

- **Faşizm** ve yöntemleri tüm dünyanın lanetlediği ve mahkum ettiği bir rejimdir.

- **Faşizm** dünya halklarına iki dünya savaşı yaşatmış bir kan emicidir.

- **Faşizm** en saldırgan en baskıcı en kan dökücü diktatörlüktür.

- **Faşizm** ve yöntemleri **ÜLUSLARARASI SÜÇ** niteliğindedir.

Çünkü bu savcı tıpkı Hitler'in Gece ve Sis genelgesinin amacını uygulamış ve bizi korkutmak sindirmek belkide yok etmek için bu izni vermiştir. Aksi, yasalara uymasındır. Eğer bir suç varsa veya

suç iddiası varsa veya bir suç soruşturması varsa ve bizim bilgimize başvurulacaksa;

A- GÜNDÜZ

B- GÜNÜ VE SAATİ ÖNCEDEN BELİRTİLEREK SAVCILığA çağırabilirdi bizi. Neden ıssız sessiz pis hücrelerde geceler boyu kalmamıza izin vermiştir. Önce bunun açıklamasını istemeliyiz savcıdan. **BÜ BİZİM HAKKIMIZDIR.** Hakkımızdaki suçlamayı işkenceye, baskıya, küfüre, hakarete, uykusuz bırakmaya maruz bırakılarak öğrenmek değil, **İNSAN GİBİ EVRAKLAR DAVETİYELER ARACILIĞIYLA ÖĞRENMEK YASAL HAKKIMIZDIR.**

İkametgahımız, okulumuz, işyerimiz bellidir. Neden böyle değil de apar topar sokaktan gece yarısı evden alınıyoruz gözaltına? **Çünkü** amaç bir yargılama önlemi olan gözaltının gereklerini yerine getirmek değil, **korkutmak ve sindirmektir.**

Ve **işkence için** suç duyurusunda bulunmalıyız.

İşkenceyi ispat etmek için mutlaka çıplak gözle görülür bir tahribat olması gerekmediğine ilişkin ısrar etmeliyiz. Uykusuz bırakma, küfür, hakaret, korkutma, aşağılama kirli pis bir nezarete tutulma bunların hepsinin işkence olduğunu anlatmalı ve ısrarla suç duyurusunda bulunmalıyız. **TANIK-KANIT** mı istiyor? Tanık-kanıt biziz, tanık sadece birlikte gözaltına alındığımız insanlar varsa mı ancak olacak ya yoksa... O zaman sadece son beş yıla bakmalıdır savcılar, kaç kişi *"camdan düşmüş, kalp krizi geçirmiş, kendini asmıştır"* polis merkezlerinde, şubelerde, karakollarda. Bu bile tek başına **tanıktır, çok büyük bir kanıttır.**

Suç duyurumuzun tutanaklara geçirilmesi için ısrar etmeliyiz, aksi takdirde **SAVCILIK İFADESİNİ DE İMZALAMAMALIYIZ. ÖNCE BİZİM HAKLARIMIZI GÖZETMEK ZORUNDADIR SAVCI.** Amacı korkutmak sindirmek olan gözaltı uygulamasına son verilmesi konusunda ısrar etmeliyiz.

Yasal dayanak mı; evet **GECE VE SİS GENELGESİNİN DE YASAL DAYANAĞI VARDI.** Hükümetin çıkardığı bir genelgeydi. Ama sonuç ortada. Sadece üç tim şefinin itiraflarından 90 bin gözaltında kayıp... İşte size yasallık.

Yusuf Erişti, Ali ve Ayhan Efeoğlu kardeşler, İsmail Bahçeci, Lütfiye Kaçar ve daha yüzlercesi yok olmuştur gözaltında. **Seher Şahin** onlarca insanın gözleri önünde atılmıştır bir üniversitenin penceresinden, **Ali Rıza Ağdoğan** nasıl öldürüldü karakolda? **Yunus Güzel** daha çok yenidir belleklerde.

Bunların tanığı kim peki? Öldüler, öldürüldüler veya kayboldular. Gören duyan yok, **TEK BİR İPUCU YOK, TEK BİR İZ YOK.**

Ve sadece polislerin tanıklığı mı kabul edilir bu ülkede? Gözaltına alan onlar, işkence yapan onlar, gözaltında kaybeden onlar, gözaltında öldüren onlar ve **TANIK DA ONLAR. Nerede görülmüş böyle**

bir adalet. Peki biz gözaltında işkencede nereden bulacağız tanık? Bunu bize savcı anlatmak zorundadır. Eğer tanık istiyorsa savcı o zaman bizimle birlikte gözaltında kalmalıdır, hem de gözaltına alındığımız andan itibaren.

Savcı tutuklanmamız için bizi hakime sevkederse yine ısrar etmeliyiz. Suç duyurumuzu kabul etmeyen savcı hakkında da suç duyurusunda bulunmalıyız hakime. Ancak bunlar tutanağa geçtiğinde ifade vermeliyiz.

Neden ısrar etmeliyiz tutanaklara geçirtmekte, bize ne kazandıracak, ne önemi var bu tutanakların diye düşünebilirsiniz. Her bir tutanak ve bu tutanakdaki tek cümle bile faşizme ve faşizmin yöntemlerine karşı kazanılmış önemli zaferdir. Çok önemlidir. Faşizm her zaman açıkça baskı ve terörünü uygulamaz ülkemizde, demokrasilik oyununa da ihtiyacı vardır zaman zaman. **Halil Emir** gibi oyunlar da oynamak zorunda kalabilir. Yaş ortalaması 15 olan Manisa Lisesi öğrencilerine işkence yaparken tim şefi olan BAŞKOMİSER HALİL EMİR, ormanlar kralı Tarzan gibi olan HALİL EMİR bir işkence davasından aldığı ceza karşısında gözyaşlarına boğulmuştur. Tarzan gitmiş birden zavallı, salya, sümük bir fare gelmiştir.

İşte bu tutanaklar mahkum etmiştir Halil Emir'i İŞKENCE SUÇUNDAN. Demokrasicilik oyunu da olsa bu mahkumiyette, haklarına sahip çıkanların emeği ve bilinci küçümsenemez. İşkencecilerin ve işkenceye zemin hazırlayanların hepsinin başına gelebileceğini hissettirmek, bu konuda ufak da olsa çaba harcamak her demokratın, her devrimcinin, her insanın görevi olmalıdır. Bu çaba yasal haklarımızın bilincinde bir insan olarak bize faşizmin hukuksuzluğuna karşı mücadele etmek ve direnmek azmi verir. Bu bir görevdir.

16-17 Nisan Katliam Davası

Katilleri Cezalandırın

İnfazcı polislerin yargılandığı 16-17 Nisan katliamı duruşması 9 Mayıs günü Kayseri 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapıldı. Duruşmaya müdahil olarak Av. Cemel Yücel ve Av. Behiç Aşçı katılırken, İstanbul, Ankara ve Malatya'dan çok sayıda TAYAD'lı Kayseri'deydi.

İstanbul'dan giden TAYAD'lılar yol boyunca polis ablukasında kente ulaşırken, girişte Kayseri polisi tarafından durduruldular. Polisler, Kayseri Sulh Ceza Mahkemesi'nden aldıkları bütün araçları içeriği polis tarafından belirtilen "genel arama kontrol" izninin sadece TAYAD'lıları taşıyan araca uygulanması polisin mahkemelerden o belgeleri nasıl aldığını gösterdi. Kimlik kontrolünün ardından adliyeğe ulaşan aileler diğer ailelerle birlikte duruşmayı izlediler. Duruşma sanık polisler "Yargıtay kararı tebliğ edilemediği" gerekçesiyle **27 Haziran**'a ertelenirken infazcı polislerin avukatı İlhami Yelekçi de hazır bulundu.

Duruşma çıkışında TAYAD'lı Aileler adına Marmara TAYAD yöneticilerinden Niyazi Ağırman bir basın açıklaması yaptı. Ağırman açıklamasında, katillerin bir türlü bulunamadığını belirterek, "**birisi** Ankara'da daire başkanı olmuş, **bir başkası** İstanbul Terörle Mücadele Şubesi'ndeymiş" sözleriyle çok iyi bilinen bir oyunu gözler önüne serdi. Davayı takip edeceklerini belirten Ağırman, "yargısız infaz yapılmıştır. Katillerin cezalandırılmalarını istiyoruz" sözleriyle açıklamasını bitirdi. Adliye çevresinde tam bir polis ablukası yaşanırken oyalama, zaman aşımına uğratma oyunu sürdürüldü.

Sayı 61

41

18 Mayıs 2003

Keyfi Gözaltı ve Tutuklamalar

Demokrasi teraneleri ve polis devleti keyfilikleri atbaşı sürüyor.

Bursa muhabirimiz **Nevzat Demir**, 12 Mayıs günü Grup Yorum konserinde dergimizin standına saldıran polislerce gözaltına alındı. Demir birkaç saat sonra serbest bırakılırken hiçbir mahkeme kararı gereği duymayan polis dergilere el koydu.

Adana muhabirimiz **Erhan Bingöl**, 11 Mayıs günü akraba ziyaretine gittiği Hadırlı köyünden akrabaları Oktay Çiftçi ve Nihat Çağlayan'la birlikte jandarma tarafından hiçbir sebep gösterilmeden gözaltına alındı. İki gün gözaltında düzmece belgeler imzalamaya çalışan jandarma amacına ulaşamayınca mahkeme Erhan Bingöl'ü tutuklayarak keyfiyete "hukuki" kılıf geçirdi.

Eskişehir Gençlik Derneği Başkanı Ceren Kalay ve üyesi Ayfer Camuz, 14 Mayıs günü ifade için siyasi şubeye çağrılmaları üzerine önce savcılığa gittiler. Ancak savcının kendi işini işkencecilere havale etmesi sonucu Emniyet'e giden Kalay ve Camuz yaşadıklarını anlattı: "İmzalatılmak istenen belgeleri imzalamayarak avukat istedik, 'avukatın gelmesine gerek yok' dediler ve bağırıp çağırmaya başladılar. O kadar hukuksuz ve keyfidiler ki, şube müdür yardımcısı gözaltına alınmadığımızı, diğer polisler gözaltına alındığımızı, doktor raporu almak gerektiğini söyleyerek aralarında anlaşmazlık yaşadılar. İsrarımız üzerine barodan bir avukat istemek zorunda kaldılar. İfade alındığı sırada da, 'işimizi zorlaştırmayın, ifade vermeyin' diyerek, kendileri ifade almak için çağırıldıkları halde olası bir gözaltına davetiye çıkarmaya çalıştılar."

Koordinasyon'da "Devam" İradesi

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'ndaki son gelişmeleri geçen haftaki **"Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nda Bozgunculuk!"** başlıklı yazımızda aktarmıştık. Son toplantıda, hemen tüm katılımcılar, ÖDP tarafından getirilen *"Koordinasyon'un dağıtılması"* önerisine karşı olduklarını, Koordinasyon'un gündemini, işleyişini yeniden şekillendirerek devam etmesi gerektiğini belirttiler. Konfederasyonlardan KESK de, *"Emek Platformu Koordinasyonundan çekilmiştir demenin doğru olmadığını, çekilenin DISK ve Hak-İş olduğunu, kendilerinin bu Koordinasyonu önemsediklerini ve devamından yana olduklarını"* belirtti.

ÖDP'nin bozgunculuğu tüm çıplaklığıyla açığa çıktı. ÖDP bu toplantıya elinde "Barış ve Adalet Kampanyası" yazılı bir metinle gelmişti. *"Koordinasyon bundan sonra barış adalet kampanyası çerçevesinde yürümelidir"* diyordu.

Bu bir öneri olsaydı, elbette tartışılır ve kabul ya da reddedilirdi. Ama ÖDP'nin metni getirilişinin biçimi, anlamı böyle değildi. O dayatıyordu; Koordinasyon bu kampanya çerçevesinde yürümeli, yoksa... Yoksa biz ayrıyoruz.

Ve nitekim, böyle yaptılar.

Ülkemiz solunda gerçek grupçular, dayatmacılar, birlik bozucuları kimlerdir, şimdi daha net açığa çıkıyor, bunlar bugün Koordinasyonu dağıtalım, sosyal demokratlarla yeni bir birlik kuralım diyenlerdir. Bunu diyenler daha dün solda yeni bir dalga yaratmaktan söz edenlerdi. Bu iflas etti, şimdi varolan birlikleri nasıl dağıttırız politika haline getirdiler. Sekterlik, dayatmacılık, bozgunculuk her şey vardır bu politikada.

Hiç kimse sol birlik üzerine boşuna ahkam kesmesin, her şey ortadadır.

Biz uzun süredir birliği genişletelim, örgütlenmesini ülke geneline yayalım, birliğin gündemine farklı sorunları da alalım, halk meclislerine dönüştürelim, ülke çapında merkeziliğini yaratalım önerilerini yaptık. Cevap verilmedi. Çünkü bu gruplar, uzun süre öncesinden bu birliği dağıtmayı kafalarına koymuştur. *(İlginçtir, biz bu doğrultuda Koordinasyona çeşitli eleştiriler ve öneriler yaparken, ÖDP, bu eksikleri kabul etmiyor, adeta bize karşı "Koordinasyon"u savunuyordu.)*

Elbette dağıtmak istemelerinin nedenleri de vardı!

ÖDP ve Barış Girişimcileri'nin birlik anlayışlarına uymayacak **"genişlikte"** bir yapıdır çünkü koordinasyon. İçinde devrimciler, İslamcılar, Kürt milliyetçileri ve daha birçok kurum, kişi, örgüt vardır. Düzenin "tehlikeli" görüldükleri vardır, onlarla yanyana olmak ise, ÖDP reformizmi için oligarşinin icazetini kaybetme tehlikesi demektir. Tüm varoluşunu bunun üzerine kuran bir parti için kabul edilemez(!) olan budur. Onlar düzen içine kabul edilebil-

mek için neleri inkar etmişlerdi.

Bozgunculuk, tasfiyeciliğin devamıdır!

ÖDP'nin 'Barış ve Adalet Beyannamesine' diye önerdiği metindeki öngörülenlerin bir çoğu esas olarak Koordinasyon bünyesinde bugüne kadar yapılan ve önümüzdeki süreçte de yapılabilecek olan şeylerdir. Ama amaç "üzüm yemek" değil "bağcıyı dövmek" olunca, bunun bir önemi kalmıyor.

Amacını açıkça itiraf edemediği için de, neden Koordinasyon'un dağıtılması ve neden "başka" (nasıl olduğu belirsiz) bir oluşuma gidilmesi gerektiğini de gerekçelendirmekte sıkıntısı var. Mesela kitleselleşmek gerektiğinden söz ediyor; sanki Koordinasyon'da bunu reddeden var. Diyor ki, *"Demek ki örgütlenmenin yanısıra çok önemli bir başka görev de insanlarla konuşmak..."* Sanki örgütlenmek, konuşmadan yapılabiliymiş, öyle yapıyor-muş gibi... Sanki Koordinasyon buna engelmış gibi!

Ama ÖDP tasfiyeciliği biraz ileride satır aralarında sırtıyor; *"Bireylere dayalı inisiyatifler etrafında kampanyalar sürdürmek daha ileri bir birliğin yolunu açar."*

Siyasal olarak, pratik olarak bu satırlardaki düşüncenin yanlışlığı üzerinde durmaya gerek yok. *"Daha ileri birlik"* istiyormuş ÖDP, bunun için ilk adım olarak da varolanı dağıtıyor!

Evet Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nda da bireyler vardır, bunun önünde bir engel yoktur, ancak asıl yükü taşıyan ve taşıyacak olan kuşkusuz ki örgütlü güçlerdir. Bu oradaki bireylerin emeğini önemsememe anlamına gelmez ancak örgütlülüğün gerekliliğini tartışmak kadar abes ne olabilir! Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonunda buluşmanın amacı daha geniş birlikler kurmak değil mi zaten?

ÖDP'nin "birlikçi" maskesi çoktan düşmüştür!

ÖDP Genel Başkanı Hayri Kozanoğlu, geçen hafta *"hükümetin planladığı düzenlemelere karşı sendikaları,*

kitle örgütlerini ve demokratik güçleri ortak mücadeleye" çağırırdı.

Peki, tüm demokratik güçlerin birliği için çağrı yapan ÖDP, birliğin kısmen de olsa sağlandığı bir yerde ne yapıyor?

Biliyoruz, bu soru ÖDP'ye göre değildir. ÖDP'nin tarihi bir yerde "birlik istismarı" üzerine kurulmuştur dersek, yanlış bir şey söylemiş olmayız.

ÖDP'nin ortaya çıkışı "solun birliği" sloganıyladır. Kendi ayakları üzerinde duramayan, buna siyasi cüreti de olmayan Devrimci Yol çevresi, "solun birliği" istismarıyla çeşitli çevrelerle ÖDP'yi oluşturdu. Ama ilk işleri tasfiyeyi planlamak oldu. Kuruluş yıllarında bol bol "kanat"lardan sözedilen ÖDP'de artık kanatlar kalmadı, DY tasfiyeciliği, hem devrimci değer ve ilkeleri, hem de diğer grupları birer birer koparıp attı ÖDP bünyesinden.

Koordinasyon da onun için tasfiyeciliğini sürdürceği bir alandan başka bir şey değildir. ÖDP'nin sıkıntısı Koordinasyon'daki devrimci düşüncelerdir ve ÖDP'nin bu düşüncelerle ideolojik mücadele yürütecek gücü yoktur, bu yanı sıra düşüncelerinin ikna edici bir temeli, sistematığı yoktur. ÖDP'linin asıl derdi, devrimcilerle birlikte olmak istememektir. Tabii sadece devrimciler değil... ÖDP, düzenin rahatsızlık duyduğu hiçbir kesimle birlikte olmak istememektedir. Bu kuşkusuz bir tercihtir ve ÖDP'nin tercihi MGK'nın çizdiği sınırlar içerisinde hareket edebileceklerle biraraya gelme çizgisidir.

Kısacası, ÖDP'nin "birlik" anlayışını şöyle özetleyebiliriz: *"Bir birlik mi var, önce ele geçirmeye çalış... Herkesin iradesini hiçe sayarak kendi iradeni dayat... Başaramadın mı o zaman birliği dağıt!.."*

"Dağıtma özgürlüğü" varsa, bu halka zarar verir, başkaları da başka "birlikler" kurar. Sonuç ne olur, bu sefer küçük grupların güçsüz birlikleri; hiç kimse etkili sonuç alamaz. Hiç kimse etkili bir biçimde halkın çıkarlarını savunamaz. Önümüzdeki tablo budur.

ÖDP'nin Koordinasyon'a sırtını dönmesi, basit bir "farklılık" değil, **solu sırtını döndürüştür.** "Sosyal demokratlarla birlik" diye adlandırılan ise, gerçekten onları bir yerlere çekmenin ötesinde, kendisinin düzene yanaşma isteğinin ifadesidir. ÖDP'yi Koordinasyonda görmek isteriz, kalması için tüm çabayı gösteririz; ama bizi bataklığa çekmesine izin vermeyiz.

Türkiye sol hareketi, tarihinde hak ettiği yeri, halkın mücadelesi açısından olması gereken yeri bulmalıdır. Bunun için de bölünmek, parçalanmak, dağılmak yerine, birleşmeye çalışmak durumundadır. Koordinasyon bu doğrultuda atılmış bir adımdır sadece. Bozgunculuğa karşı bunu savunurken, **onu geliştirmeyi de başarabilmeliyiz.**

Avrupa'da Emekçiler Ayakta

Ülkemizdeki sendikacıların ufku AB normları ile sınırlı iken ve mücadele denildiğinde "İLO kararları uygulan-sın"dan başka bir şey söyleyemezken, Avrupalı emekçiler geçen hafta işte bu normların ve yasaların kendilerine ya-sattığı ve her gün haklarının ellerinden alınmasını genel grevlere çıkarak, sokaklara milyonlarla dökülerek protesto etti.

Fransa'da Hayat Durdu, Milyonlar Sokakta

Salı günü Fransa'da hayat tamamen durdu. Emekçi konfederasyonlarının kararıyla genel greve çıkan işçiler, sol partilerin destek verdiği eylemlerle başta Paris olmak üzere alanlara çıktılar.

Patronların ve hükümetin emekçi haklarına yönelik saldırılarına karşı yüzde 90'a yakın katılımı iş bırakan emekçiler Paris'te 1 milyonu aşkın, Marsilya'da 250 bine yakın, Lille, Limoges ve Toulouse'da 20 ile 30 bin kişinin katıldığı eylemlerle patronları ve hükümeti uyardılar.

Avusturya'da Yüzbinler, İsveç'te Grev

Avusturya Sendikalar Birliği'nin (ÖGB) çağrısıyla "emeklilik reform" paketi ve emekçilerin sosyal haklarını kısıtlayan paketlere karşı yapılan protesto eyleminde Viyana'da 200 binden fazla emekçi özelleştirmelere, hükümetin reform adı altındaki saldırılarına karşı pankartlarla yürüdü.

İsveç'te 23 Nisan'dan bu yana kademeli olarak başlatılan greve katılım artıyor. 40 binden fazla işçinin katıldığı grevlere, toplu iş görüşmelerinden sonuç alınamaması üzerine karar alınmıştı.

SPD Saldırısı Hazırlanıyor

Emekçilerin oylarıyla, "sosyal devlet" palavralarıyla Almanya'da iktidara gelen Sosyal Demokratlar son yılların en büyük saldırı paketini hazırladı. "Ajanda 2010" adlı saldırı paketi sosyal haklarda büyük kısıtlamaları beraberinde getiriyor.

SPD'yi iktidara taşıyan sendikacılar, "Çağdaş Sendikacılığın" açmazını yaşarken, tabanda tepki büyüyor. Çeşitli miting ve gösterilerde dile getirilen sloganlar, Avrupa sendikal anlayışının emekçileri sosyal demokrat partilerin peşine takarak nereye getirdiğini de dile getiriyor aynı zamanda.

“AKREDİTE” SOL ve SOL’un “AKREDİTE”LERİ

Genelkurmay’ın davetlerinde, basın toplantılarında son zamanlarda sıkça bir kavram kullanılıyor: Akredite basın ve Akredite olmayan basın.

Akredite olmayanlar, Genelkurmay’ın toplantılarına çağırılmıyorlar.

Bundan da anlaşılacağı gibi, “Akredite” olmak, “makbul” olmamakla aynı anlamda.

Akreditif, bir kredi türü. Veya “Kredi mektubu” anlamında da kullanılıyor. Kelimenin aslına sadık kalarak durumu tercüme edersek, Akredite basın, Genelkurmay nezdinde kredisi (güvenilirliği, saygınlığı) olan basın anlamına geliyor.

İslamcı ve sol basın, Genelkurmay nezdinde “Akredite olmayan basın” olarak nitelendiriliyor. Aslında bu “kategorileştirme” onlarla da sınırlı değil. Genelkurmay, ve onun zihniyeti paralelinde hareket eden hükümetler, patron örgütleri, sendikalar, partiler, hiç bir toplantılarına devrimci kurumları ve devrimci basını çağırmazlar. Bir çoğu aynı şekilde Genelkurmay’ın, MİT’in “mim” koyduğu islamcı çevreleri de çağırmazlar.

Bu politikanın kendi içinde bir kaç amacı vardır:

Birincisi; böl-parçala politikası. İkincisi; bu yolla, düzen, muhalif kesimlerdeki “düzen içi eğilimleri” açığa çıkarmak ister; onlara eğer benim düzenimin nimetlerinden yararlanmak, benim düzene kabul edilmek istiyorsan, şunlara şunlara uy! Üçüncüsü, muhalif güçlerin düzen tarafından “makbul olanlar ve olmayanlar” şeklindeki ayrımı, düzen içi muhalif kesimlere mesaj vermeyi de amaçlar. Şunlarla zinhar birlikte olmayın, onlar benim gözümde sakıncalıdır!

Nitekim, Genelkurmay’ın bu mesajını alıp, kimleri çağırıp kimleri çağırmayacağını, kimlerle yan yana gelip kimlerle gelmeyeceğini belirleyen pek çok parti, kitle örgütü vardır.

Meselenin, oligarşi açısından da, reformist sol açısından da izahı açıktır: Ayrım, icazetçi sol, devrimci sol ayrımıdır.

Peki ama güçleri böyle bölüp parçalayan, kendi içinde “kredili-kredisiz” diye ayıran sadece oligarşi mi?

Mesela TUSİAD, ÖDP’siyle, HADEP’iyle yan yana gelir; Avrupacılık gibi ortak bir paydalarının olması, bu legal sol partileri, düzenin belli kesimleri nezdinde “akredite” hale getirmiştir. İlişki karşılıklıdır: onlar da, düzenin sahipleriyle aynı masalara

oturmaktan hoşnutturlar. Bunu demokratikleşme yolunda bir adım bile sayarlar. Ama aynı kesimler, devrimcilerle bir araya gelirken bu kadar rahat değiller. Genellikle bunu tercih etmezler. Tersine, “farklarını koymak” isterler. Ama “sol görünümünü” sürdürme zorunluluğu onları zaman zaman devrimcilerle yanyana getirir. Bunda da “onlardan olmadıklarını” göstermek için ya eylemle, ya sözle, bunun bir yolunu bulurlar.

Düzenin “akredite solu” var; solun da kendi akrediteleri;

Platformlar kurulur, legal partilerden oluşan klişe hazır. Bir konu için heyet oluşturulacak; devletten önce onların kafasında “sakıncılar” listesi var... Şunlar olsun, şunlar olmasın! Demokratik zeminde bir birliklilik sözkonusudur; birileri, “akredite olmayanlara” “sizin tüzel kişiliğiniz yok” diye itiraz eder. Sözcü tesbit edilecek, şunlar olsun, şunlar olmasın; neye göre; oligarşinin kabul edebilirliği sınırlarına göre. Yani Genelkurmayın veya TUSİAD’ın “akredite olanlar olmayanlar” listesi, reformist solun da beynindedir. Ona göre yaparlar seçimlerini.

1 Mayıs’a hazırlık toplantıları yapılacaktır; legal partiler ayrı toplanırlar, DKÖ’lerin ekabirleri ayrı toplanır, devrimcilerle de ayrıca toplantı yapılır. Sonuncusunu da “dergi çevreleri” diye kendi uydurdukları bir isimle anarlar. Maksat, “akredite” olanlar ve olmayanlar birbirine karışmasın. Oligarşi yanlış anlamasın!

Bu bakış açısı, birleşmeyi imkansızlaştıran, birlikleri içinden çürüten, oligarşiden devralınmış bir zihniyettir.

Meşruluk bilinci törpülenmiş, kaybolmuş, onun yerini “icazet kaygısı” almıştır. İcazet icazet diye daha çok teorik-siyasal ifadeyle üzerinde durduğumuz şey de aslında en çıplak haliyle bu anlatığımız konudur: yani akredite olma isteği.

Düzen onları “akredite” saydığı gün onlar için büyük başarı olacaktır. Tabii bu meşruluğun değil, icazetçiliğin zaferi(!) olur ancak. Bu zafer ise, muhalif gücün değil, iktidar gücünün zaferi olarak yazılır tarihe.

Sol güçler, partileriyle, demokratik kitle örgütleriyle, örtülü ya da açık “Genelkurmay kafası”yla düşünmekten vazgeçmediği sürece, gerçek anlamda tüm halk güçlerinin birliğini sağlamak zordur; oluşturulan her birlik, içinde bu “akredite zihniyeti”nin zaafını taşımaya devam edecektir.

Gökyüzü Alev Alev

Dayanışma için Bağdat'a giden Grup Yorum elemanı **Cihan Keşkek** ve İstanbul Gençlik Derneği üyesi **Eylül İşcan**'ın günlüklerine devam ediyoruz.

İlk Bomba Sesiyle Uyandık

15 Mart 2003: Iraklılar'ın düzenlediği büyük bir mitinge katıldık. On bin kişi vardı. Bir kısmı silahlarıyla gelmişti. Bu mitingten sonra canlı kalkanlar olarak BM önünde bir eylem yaptık.

17 Mart 2003: Büyük bir mitinge katıldık. Bu mitingte biz de kendimizi ifade eden dövizler kullandık. Dövizlere Amerikan karşıtı sloganlar yazdık. Grup Yorum ve İstanbul Gençlik Derneği imzalı.. 'Bush ve Blair savaş suçlusudur, yargılanmalıdır' pankartını taşıdık.

18 Mart 2003: Sabah ilk olarak bulunduğu evin camlarını patlamaya karşı bantladık... Gece saat 02.30 gibi bir Amerikan TV'si aradı. Ve saat 04.00'ten sonra bombalamanın başlayacağını söyleyip ne düşündüğümüzü sordu.

19 Mart 2003: Sabah saat 04.00... **İlk bombalama** sesleriyle uyandık. Saat 07.30'da bombalama sona erdi. Gökyüzü alev alev yandı. Düştüğü yerde ateş toplanına dönüştü bombalar. Gün içerisinde hep buradaydık, şehre inemedik. Burada şu anda sokaklarda pek kimse yok. Dükkanlar genelde kapalı. Taksiler çalışmıyor. Bugün ayrıca Iraklı yetkili Haşimi geldi ziyaretimize. İhtiyacımız olup olmadığını sordu. Ardından bir Irak televizyonu geldi. Cihan ve Ethem röportaj yaptı.

Akşam 20.00 civarında bombalama ve uçaksavar atışları yine başladı. Birkaç saat yoğun bir şekilde sürdü. Gökyüzünden görülebiliyor, çatıya çıkıp fotoğraf çekmeye çalıştık. Irak'ın gönderdiği roketlerden birisinin parçası bizim bahçeye düştü. Dün 15 civarında Iraklı'nın öldüğünü öğrendik. Katliam başladı. Öfkemizi bileyen cesetler enkazlar altında.

20 Mart 2003: Irak TV'siyle, Filistin Otelinde İsveç'li bir gazeteciyle, Show TV'yle röportajlar oldu. Rafineriye geri döndükten sonra Kanal 7 akşam ana habere bombaların başladığı sırada Cihan'la canlı bağlantı yaptılar.

22 Mart 2003: Bombalama tüm hızıyla sürüyor. Irak halkı adeta bombalara alışkın gibi. Büyük bir panik yok, sadece öfke var. Bombaların düştüğü yerden ölüm haberleri geliyor. "Akıllı bombalar" bugün yine can aldı. İşleri bu değil mi zaten?!

23 Mart 2003: Filistin Oteline gittik. Diğer yabancılarla Amerikan işgalcileri şehre girdiğinde veya

herhangi bir tesise bomba düştüğünde ve bundan sonraki yapacaklarımız üzerine yarına bir toplantı ayarladık. Otelde olduğumuz süre zarfında da bombalama devam etti. Bu bombalamayı yapan uçaklardan birisi basın merkezinin oradaki köprüünün yakınına düştü. Halk ve askerlerin 30 dakikalık aramasından sonra büyük bir sevinçle pilot bulundu. Akşam ve gece her zamanki gibi bombalamayla geçti. Sabah saatlerine kadar.

24 Mart 2003: Artık telefon bağlantıları da kurulamıyor. Saat 12.00'de dün ayarladığımız toplantıyı yaptık. - Bütün canlı kalkanların nerde durduğunun, kaç kişi olduklarının listesi yapılacak, hem kendimiz hem medya için. - Her tesiste bir kişi iletişimi kolaylaştırmak açısından sorumlu olacak. - Bundan sonra hergün saat 13.00'te toplantı yapılacak. - Herhangi bir sitenin bombalanmasında veya başka bir gelişmede bilgilendirme amacıyla, iki telefon belirlendi. Biri Daura elektrik tesislerinde, diğeri bizim tesiste. - Eylemlere devam edilmesi gerektiği konusunda hemfikirlik sağlandı. - Şimdi saat 14.30. Tam toplantıyı bitirirken 3 tane ardarda güçlü bomba yedik, otele uzak değil galiba, sarsıntı büyük oldu. Birazdan rafineriye döneceğiz...

25 Mart 2003: Japon grubun düzenlediği yürüyüşe katıldık. Eylemde yaklaşık 40 dakika Bağdat'ın caddelerini dolaştık, pankartlarımızla ve sloganlarımızla. Halkın ilgisi yüksekti. Bugün çölde büyük bir kum fırtınası vardı. Bu nedenle şehir içerisinde bile pek kimse dışarıda duramıyordu. Elektriklerimiz kesildi.

26 Mart 2003: Sabah Dr. Haşimi bizim evde kalan Phil, Jorgen ve Guillermo'yla özel bir toplantı yaptı ve güvenlik, gizli sebeplerden kaynaklı, ülkeyi terk etmelerini istedi. Bu gelişme birçok insanı etkiledi. İki gün

Güne yine bombayla başladık.

Dün gittiğimiz pazaryeri bölgesinin yakınına, bu sabah tekrar bombalandığını öğrendik. Bush'un askerleri hedefi bulana kadar bir sürü insan ölecek herhalde burada...

Sabahtan itibaren bütün gün boyunca bombalar hiç susmadı. Uçaklar hiç eksik olmadı tepemizden.

Sayı 61

45

18 Mayıs 2003

sonra 5 kişinin gitmesinin bir sebebi de bu oldu, kendilerince.

27 Mart 2003: Öğleye doğru Phil, Jorgen, Guillermo ve yanlarında Ethem, Michel ve iki kişi daha gitti. İlk dönemden sürekli beraber hareket ettiğimiz son kişi olan Ethem de böylece gitmiş oldu.

Akşam rafineri alanı içerisinde bir ufak kule isabet aldı. Patlayıp yandı. İtfaiye söndürdü. Gece sabaha kadar bombalamalar sürdü. Türkiye basınından sadece İHA kaldı. Hepsi terk etti.

Güne Yine Bombayla Başladık

28 Mart 2003: Rafinerideki konteynırlarda kalan altı G. Afrikalı sabahtan Bağdat'tan ayrıldı. Medya Center'a giderek çatısına çıkıp eylem yaptık. Pankartlarla ve sloganlarla Bush'u, Blair'i, Aznar'ı, yalancı medyayı protesto ettik. Bombalamanın durmasını istedik. İletişim yolları kapalı. Dün akşamki bombardımanda iletişim kulesini vurmuşlar. İnternet bağlantısı yok. Telefon da sadece İngiltere'ye ve Amerika'ya açılabilir, ilginç bir şekilde. Bir de İspanya'ya olsaydı tam olacaktı herhalde.

Şu anda burada dört canlı kalkanız. Cihan, Eylül, Faith, Usama... Faith Amerikalı, Usama ise Irak asıllı Avustralya vatandaşı. Komşumuz iki Iraklı geldi. Aileleri gitmiş, kendileri silahlarıyla evde bekliyor. Her aileye silah dağıtılmış hemen hemen.

29 Mart 2003: Amerika'nın katil uçaklarının bombaladığı iki yeri ziyaret ettik. Birinci yer bir Pazar yeri. 6-7 tane yanyana dükkan paramparça olmuştu. Bir bombanın isabet ettiği bu yerde gündüz saati kalabalığında toplam 58 insan yaşamını yitirmişti bir gün önce. Gittiğimizde yerdeki kanlar hala duruyordu. Paramparça kıyafetler, ayakkabılar... İkinci yer ise Al-Yarmuk Hastanesi'nin arka tarafındaydı. 5 bina yıkılmıştı. Toplam 12 kişi ölmüştü. 7'si çocuk. Yıkıntılardan arta kalan, oyuncak bebekler, eşyalar vardı. Buradan sağlam gibi görünen bir Arapça kaseti özenle temizleyerek yanımıza aldık.

Daha sonra, bu kaseti temizleyip tamir ettikten sonra, Iraklı arkadaşlarla dinledik. Bu kasetin Irak'ta çok sevilen bir şarkıcıya, Mahmud Anvar'a ait olduğunu öğrendik. Mahmud Anvar, 1985 yılındaki İran-İrak savaşında aynı zamanda cephede askerlik yapıyormuş. Sa-

vaştı sağ bacağını kaybetmiş. Şu anda da hayatta değilmiş. Şimdi o kaseti dinlediğimizde yıkıntılar altındaki çocukları, onların oyuncak bebeklerini ve Mahmud Anvar'ı hatırlıyoruz.

30 Mart 2003: Sayfaya tam 30 Mart.... yazar-ken alarm sesleri gürültülü bir şekilde çaldı. Ve ardından füze olduğunu düşündüğümüz nesne uçak sesi vererek üzerimizden, çok yakınımızdan geçti. Bu kısmı camların önünden başka bir yere geçtikten sonra yazıyoruz... Bizim yanımıza düşecek gözüyle bakıyorduk. Ama düştüğü yerde patlamadı galiba, ya da nehre düştü. İşte böyle anlık oluyor. Tıpkı bir gün önceki insanların pazaryerinde alışveriş yaparken, ya da evlerinde çocuklar oyuncaklarıyla oynarken olduğu gibi....

1 Nisan 2003: Bağdat'tan Suriye'ye giden, içerisinde canlı kalkanların da olduğu bir otobüsün bombalandığını öğrendik. Olayda 2 Amerikalı'nın öldüğü söylenirken çevredeki evlerden de 9 kişinin öldüğü söylendi. Otobüste olan Amerikalı'lardan birini tanıyoruz galiba. Hapishanelerle, politik tutsaklarla ilgili çalışmalar yapan bir organizasyonla çalışıyormuş. E-mail adresini almıştık ve Türkiye'deki hapishanelerden bahsetmiştik.

2 Nisan 2003: Sabah üç yeni arkadaş geldi. Biri Kazakistanlı, biri Bulgaristanlı, biri de Kanadalı... Kanadalı olan Muhammed evli, 4 yıl önce islamiyeti seçmiş, buraya da kılıcıyla cihada gelmiş. Kazakistanlı Abdullah, 40 yaşlarında, çatpat Türkçe, biraz Arapça konuşan birisi, Rusça'yı iyi biliyor. O da bıçağıyla ve Kazak'lara özgü kıyafeti, kızak şeklindeki eşya sandığıyla gelmiş. Bulgaristanlı Jordan ise, komünist bir arkadaş. O da Amerikalı'larla sa-vaşacağını söylüyor.

3 Nisan 2003: NTV'de canlı yayına katıldık. ABD askerlerinin yaklaştığı duyumlarını aldık. Gece elektriklerimiz kesildi, mum ışığında, yapmayı düşündüğümüz konsere çalıştık. Konserde bazı Arapça parçalar da söylemeyi düşünüyoruz.

5 Nisan 2003: Sabah çok yoğun sarsıntılarla kalktık. Gece boyunca da sürmüştü zaten. Bu sefer yukarıdan atılan bombalardan dolayı sallanmıyorduk, yukarıdan gelmiyordu sarsıntı, yan taraflardan, duvarlardan geliyordu. Sanki bir basınç yapıyordu. Tanklar olduğunu tahmin ettik. Akşam öğrendik ki bizim bölgeye Amerikan askerleri indirme yapmış ve çok yoğun çarpışmalar olmuş.

Amerikalıların ele geçirdiği Saddam Havaalanı tekrar alındı. Saddam'ın oraya gidip namaz kıldığını anlatıyor halk. Çok mutlular. Günlerdir asık suratlı olan yüzler gülüyor. Amerikan tankını bedenine sar-dığı bombalarla imha etti bir feda savaşçısı.

Grup Yorum'un çıkardığı single'ı dinledik ve Ümit İler'in yazdığı şiiri. Çok beğendik ve duygulandık. Sanki bizim duygularımız dile gelmiş gibiydi.

Sayı 61

46

18 Mayıs 2003

Bir bombanın isabet ettiği bu yerde gündüz saati kalabalığında toplam 58 insan yaşamını yitirmişti bir gün önce. Gittiğimizde yerdeki kanlar hala duruyordu. Paramparça kıyafetler, ayakkabılar...

19 Aralık'tan bu yana süren kuşatmayı anlattık

Geçtiğimiz hafta galası yapılan "Kuşatma" filmi'nin yönetmeni **Hakan Alak** ile filmi hakkında görüştük.

Kısaca filmin konusuna ilişkin bilgi verir misiniz? Ne anlatmak istediniz ve neden bu konuyu seçtiniz?

Film, aslında gerçek bir öyküye dayanıyor. Senaryo, Tavrı Dergisi'nde de yayınlanan, bir tutsağın mektubu üzerinden şekillendi. Yeni ring araçlarına ilk kez binen ve bu araçlardan haberi olmayan bir tutsağın, bir gün önce, küçük bir pencereden de olsa, İstanbul'u ve iki yıldır görmediği dava arkadaşını görmeyi heyecanlı, arkadaşıyla yaşadığı son anlar ki, bu anlar 19 Aralık Operasyonudur. Tüm bunların üzerine, ne İstanbul'u ne de arkadaşını göremeyişi. Biz bu anlatılanlardan yola çıkarak, bir senaryo oluşturduk. Öyküye bir avukat karakteri ekledik. Filmin adının "**Kuşatma**" olması da, yaratmak istediğimiz öyküyle ilgili bir durum. **19 Aralık'ta** bir kuşatma yaşandı. Ardından, F Tipleri ve tecrit. Kuşatma, farklı bir biçimde devam ediyordu. Öyle ki bu kuşatılmışlıktan avukatlar da paylarını alıyorlar. Biz asıl olarak, bunu anlatmaya çalıştık. Neden bu konu sorunuza ise şu cevabı verebiliriz. Biz kısa film yapmak amacıyla işe başladık ve bu öykü, kısa film formatında baktığımızda çarpıcı bir şeydi. Daha yalın, o baskıyı bir çırpıda hissettirecek çarpıcı bir örnek. Fakat senaryoya yoğunlaştıkça, hikaye de genişlemeye başladı. 19 Aralık yazılması, çekilmesi hem **zor**, hem de riskli sahnelerdi.

Başkası bizi doğru anlatamaz

Devrimci açıdan sinemada büyük bir boşluk var. "Siyasi film" olarak adlandırılanlarla ise çoğunlukla ya dönemlikleri "insanilik" adı altında meşrulaştırıldığını ya da gerçeğin çok sınırlı bir yönünü anlattığını görüyoruz. Siz nasıl bir çizgiye aday görüyorsunuz çalışmanızı? Uzun vadeli projeleriniz neler?

Türkiye'de devrimci sinema boşluğu bir yana, sinema alanında büyük bir boşluk var. Bir yılda yapılan filmlerin sayısı 15 olursa büyük bir şey sayılıyor. Bunların içinde de tabii ki politik sinema diye adlandırılan sinema neredeyse yok. Çünkü, en başta açık söylemek lazım sanat alanının en kaypak kimliklerinden, en yoz kesiminden bahsediyoruz. Türkiye'de sinema okulundan yetişmiş kaç yönetmen sayılabilir ki? Çünkü orada yönetmen değil megaloman yetiştiriliyor. Sonra ne yapıyorlar, televizyonlarda en akla gelmedik işlerde çalışıyorlar. Ayrıca, Türkiye'de yoz bir Yeşilçam ahlakı var. Bu kültür, sinemaya gi-

şe geliri gözüyle bakar. Eğer, rüzgar bizden yana dönerse, emin olun ki sen de on, onbeş politik film çıkar. Hem de radikalliği hiçbirimize bırakmazlar. Ama biz, istiyoruz ki, bu duyguları yaşayanlar olarak kendimizi

doğru biçimlerde ifade edelim. Başkası bizi doğru anlatamaz. Eğer biri de gerçekten iyi niyetle anlatmak isterse biz her türlü katkıyı sunarız. Ama görüyorsunuz daha hiçbir hareket yok. **Biraz doğruların için daha ne gerekiyor**, açıkçası onu da bilmiyoruz. Bir de gerçekten yapmak isteyenler var ama onlar da, gerekli maddi koşulları yaratamıyorlar. Biz, bu **sektöre ait değiliz**. Sadece ekonomik anlamda söylemiyoruz tabii ki, kültürel olarak da böyle. Sinema çok pahalı bir alan ama biz kendi koşullarımızı yaratmanın mücadelesini veriyoruz. Ayrıca gerçekten doğru düstür işler üzerinde çalışan arkadaşlar var. Ama kısa filmin ulaşım ağı sınırlı olduğu için çok küçük bir kesim haberdar olabiliyor bunlardan. Hüseyin Karabey, Vedat Özdemir ve daha bir çok arkadaş, yaptığı işlerle kendilerinden söz ettirdiler. İdil Yapım'ı kurma sebeplerimizden biri de bu zaten. Bu filmleri insanlara ulaştırmak. Emin olun, bu kadar sınırlı koşullarda yapılan çalışmalar bile birçok kişiyi rahatsız etmiş durumda. İktidarı kastetmiyorum. Bir de sinemayı **apolitik** bir alan haline getirme noktasındaki gönüllüler, kendilerine bir koltuk edinenler olabildiğince tasfiye etmeye çalışıyorlar. Ama biz iyi şeyler ürettikçe onların hiçbir hükmü kalmayacak.

Bizim çizgimiz belli. Biz sanatın dönüştürücü işlevinden hareket ediyoruz. Güzel bir söz var, "**Sanat ayna değil çekiktir**." diye. Gerçekten de böyle bakmak gerekiyor. Bundan sonraki projelerimizi uzun vadeli gibi de adlandırmıyoruz kısa ve orta vadede üç projemiz var. Bir uzun metraj, bir belgesel bir de kısa film. Konularıyla ilgili, bilgi vermekten ziyade şunları söyleyebiliriz. Uzun metraj bizim için önemli bir proje ve onun üzerinde çok dikkatli çalışıyoruz.

Oyuncular: Bülent Aydemir, İsmail Yıldız, Ece Eroğlu, Deniz Şen, Murat Şen

Senaryo-yönetmen: Hakan Alak
Görüntü yönetmeni: Selahattin Savaş

MÜZİK: Grup Yorum

İŞİK: Polat Aktaş, Aydın iz

YÖNETMEN YARDIMCILARI:

Nesrin Cevadzade, Vedat Özdemir, Ali Doğan Çiçek

KURGU: Hüseyin Karabey, Nesrin Cevadzade, Hakan Alak

YAPIM: İdil Yapım
30 Dakika/Dijital Video

Kuşatma'nın yönetmeni
Hakan Alak

Bitimi biraz zaman alacak ama özellikle kısa film noktasında şöyle bir çalışmaya imza atacağız. Gerilla sineması diye bir şey var ve bu tarzda bir film çekeceğiz. Neredeyse sıfır bütçe, set yok, ışık yok sadece kamera ve oyuncular. Ekip olabildiğince dar. Parasız film çekilmez diyenlere, nasıl çekileceğini göstereceğiz. Belgele ve kısa filme bu yaz başlayacak şekilde çalışıyoruz.

Filmin yapımında ne tür zorluklarla karşılaştınız? Aydın, sanatçı, sinemacıların desteği oldu mu?

Böyle bir çabamız olmadı. Gerçek Hikaye'den bir tecrübe-miz var zaten. Kendi göbeğimizi kesmeyi öğreniyoruz. Tabii ki katkılar oldu. Filmin jeneriğinde de belirttik zaten 161 kişinin emeğiyle çıktı bu film. Hepsini de sırtımızı dayayabileceğimiz insanlardı. Bunların içinde, bu alanın emekçiliğini yapan insanlar da vardı. Oyuncu arkadaşlar da ama sanıyorum aydın-sanatçı kesimiyle kastettiğiniz "zümre"nin içine girmiyorlar. Şöyle anlaşılmasın tabii. Bu kesimle çalışmak isteriz ve bundan mutluluk duyuyoruz ama onların galiba bizimle çalışmak için biraz zamanla ihtiyaçları var

İlk tepkiler nasıl oldu?

Film daha çok yeni. Aldığımız tepkiler de sınırlı tabii ki. Şu ana kadar gala dışında Frankfurt'ta festivalde gösterildi. Bu sınırlı tepkilerin içinde de çeşitli görüşler alıyoruz. Şu an bir şey söylemek için çok erken. Gösterimler arttıkça, genel hava da oluşacaktır. Bir de şunu ekleyeyim, bizim için önemli kıstaslardan biri, bu filmin "Gerçek Hikaye"nin ilerisinde olmasıydı. Tepkileri alırken bu yanına da dikkat ediyoruz. Filmin beğenilip beğenilmemesi kadar, bu değerlendirmeye de önem veriyoruz. İki yılda nerden nereye geldik bunu anlamak için önemli. Şimdilik genel aldığımız tepkiler olumlu.

"Paradigmanın İflası"nda Komedi

Yazar Fikret Başkaya "Paradigmanın İflası" kitabının başına gelenleri Özgür Üniversite'de yaptığı basın toplantısında anlattı. 13 Mayıs'ta yapılan açıklamaya Başkaya'nın yanı sıra, Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimcisi de olan yayıncı Özden Bayram da katıldı. Söz konusu kitabın 12 yıl önce yazıldığını, ilk baskısına bir dava açıldığını ve 20 ay hapis yattığını, AİHM'e yapılan başvuru sonrasında davanın kapatıldığını, ancak buna rağmen aradaki baskılar atlanarak kitabın 8. baskısına yeniden dava açıldığını anlatan Başkaya davayı 'skandal' olarak nitelendirdi.

Kitle Örgütlerinden Adalet Bakanlığı'na Çağrı

12 Mayıs günü TMMOB'da biraraya gelen TMMOB İstanbul Koordinasyon Kurulu, İHD İstanbul Şubesi ve İstanbul Tabip Odası yapımı sürdürdüğünü belirttikleri "yüksek güvenli hapisaneler" hakkında Adalet Bakanlığı'na açıklama yapmaya çağırdılar. F tiplerine de karşı olduklarını belirten kitle örgütleri, söz konusu hapisanelerde yeraltı hücreleri olduğu yönündeki duyurularını belirterek, bunların da tıpkı F tipleri gibi kamuoyundan gizlenerek inşaa edildiğini dile getirdiler.

Böyle Olur Polis Ahlakı

9 Mayıs günü Ankara Fahri Korutürk Mahallesi'nde oturan, Serkan Erol isimli devrimci-demokrat bir insanın yaşadıkları polisin keyiflikte sınırlı tanımazlığının ve ahlaksızlığının yeni bir kanıtını sundu. Polis tarafından dövülerek Dışkapı SSK Hastanesi acil servisine kaldırılan ve halen hastanede bulunan Erol'a ve ailesine sahip çıkan Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi Yüksel Caddesinde bir açıklama yaparak polis terörünü protesto etti ve olayı şöyle anlattı:

"Saat 16:00 sıralarında sokak ortasında biri yola işeyen iki kişiyle karşılaşan Serkan'ı bu durum onu rahatsız eder ve adı **Selim Aydın** olan kişiye 'yaptığınız ayıp değil mi, bayanları rahatsız ediyorsunuz' der. Halk da benzer tepki gösterir. Bunun üzerine Selim Aydın yanındaki kişiyle Serkan Erol'u dövmeye başlar. Saldırganlar sürekli vurup, ardından işkencehanelerden bilinen tarzla 'sana ne oldu, düştün mü?' vb ifadeler kullanır. Serkan, kendini kaybeder ve gözünü açtığı anda karakoldadır.

Karakolda saldıran kişilerin polis olduğunu öğrenir. Ancak, gerçekte çalıştıkları Hüseyin Gazi Polis Karakolu yerine Tepecik Karakolu denilerek hukuki girişim yapması engellenmeye çalışılır.

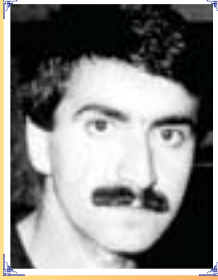
Suç duyurusunun ardından Serkan Erol Adli Tıp Kurumu'na gitmiş ve rapor almıştır. Bunun üzerine tekrar gözaltına alınarak, polis tarafından raporu yok edilmek istenmiştir. Raporun kendisinde olmadığını beyan etmesi üzerine de, ailesi polis tarafından sürekli telefonla aranarak, rapor isteme bahanesi ile rahatsız edilmiştir.

Olay akşamı geç saatlerde fenalaşması üzerine Dışkapı SSK Hastanesi acil servisine kaldırılmıştır ve şu an hala hastanededir."

Sağlık sorunları olduğu da belirtilen Serkan Erol'a sahip çıkmaya devam edeceklerini belirten Girişimciler açıklamaya şu ifadelerle son verdiler:

"Polis, işkencecidir, ahlaksızdır. Bizse işkencenin ve ahlaksızlığın olduğu her yerde bunları çekinmeden teşhir edeceğiz. Onur, namus ve adalet kavgamızı sürdüreceğiz. Bağımsız, özgür, adaletin halk için olduğu bir ülkeyi yaratana kadar!"

kahramanlar Ölmez

Maksut POLAT
17 Mayıs 1994

Adana'da Yeşilevler Mahallesi'nde minibüsten indiği sırada polis tarafından yakın mesafeden taranarak infaz edildi.

Maksut, 1969 Sivas Divriği Tepehan Köyü doğumluydu. Kürt milliyetindendi. 1988'de mücadeleye katıldı. 1992'de gerilla eğitiminin ardından Şerafettin Şirin Malatya Kır Birliği'nde yer aldı, bir süre sonra da Toros Kır Birliklerini oluşturmak üzere görevlendirilmişti.

Aykut KAYNAR
19 Mayıs 1980

Bolu'da mücadelenin en ön saflarındaydı. Daha sonra Aybastı bölgesinde devrimci hareketin faaliyetlerini yürütmeye başladı. Bölgede faşistler tarafından katledildi.

Hüseyin KILIÇ, Zeynep KORKMAZ
20 Mayıs 1998

Dersim İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Propaganda Birlikleri'ne bağlı bir birliğin Hozat Tavuklu Köyü civarında pusuya düşürülmesi sonucu çıkan çatışmada, şehit düştüler.

1977 Malatya Akçadağ Kasımuşağı doğumlu ve Kürt milliyetinden olan Hüseyin Kılıç (Tuncay) Malatya'da lise öğrencilerinin mücadelesinin örgütlenmesinde bir çok görevler aldı. Bir süre İstanbul'da mahalli bölgelerde çalıştı. 6 Mayıs 1998'de Dersim gerilla birliğine savaşçı olarak katıldı.

1975 Kilis-Söğütlü doğumlu ve Türk milliyetinden Zeynep Korkmaz (Canan), mücadeleye lise yıllarında katıldı. 1993-96 arasında Gaziantep Mücadele ve Kurtuluş temsilcilikleri görevinde bulundu. 20 Ekim 1997'de Dersim İbrahim Erdoğan gerilla birliğine katıldı.

YUSUF ARACI
40. GÜNDE ANILDI

Ölümünün 40. gününde yoldaşları ve ailesi Yusuf Aracı'nın başucundaydı. 11 Mayıs pazar günü sabah erkenden toplanmaya başlayan kitle, İskenderun Asri mezarlığına gidip, ölüm orucunun 106. şehidi olan Aracı'yı hem dini hem devrimci geleneklere göre bir kez daha andı. Öncelikle tüm devrim şehitleri anısına 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra Yusuf Aracı'nın sevdiği türküler söylendi. Ailesinin evinde verilen yemekle anma sona erdi.

İbrahim KAYPAKKAYA
18 Mayıs 1973

"Buraya kadar anlattıklarımı samimiyetle inandığım Marksist-Leninist düşünce uğruna yaptım. Ve sonuçtan asla pişman değilim. Ben bu uğurda her türlü neticeyi göze alarak ve can bedeli bir mücadeleyi öngörerek çalıştım. Ve neticede yakalandım. Asla pişman değilim..."

(İbrahim Kaypakkaya)

Türkiye devriminin 1970'lerin başında silahlı devrim cephesiyle açtığı mücadele bayrağının taşıyıcılarından biridir Kaypakkaya. Silahlı devrim cephesinin parçalarından biri olan TKP-ML'nin önderleridir.

1960'lı yılların ikinci yarısındaki gençlik önderlerinden biri olarak öne çıktı. Çapa Yüksek Öğretmen Okulu Fikir Kulübü'nün kurucularındandı. "Sabahlara kadar nöbet tutan, ateş başlarında eylem üzerinde tartışan, faşistlerle çatışan devrimci gençlerden biri"ydi. Forum, Ant, Türk Solu, Aydınlik Sosyalist gibi dergilerde yazılar yazıyordu.

1970'lerin başında daha önce içinde bulunduğu PDA (Aydınlıkçılar) grubundan ayrıldı. Kaypakkaya ve çevresindeki örgütlülük, 1971'lerden itibaren önce Malatya ve Antep, daha sonra Dersim bölgesinde faaliyet yürüttü. TKP-ML TIKKO bu faaliyetler içinde kuruldu.

Ocak 1973'de İbrahim Kaypakkaya, Ali Haydar Yıldız ve yoldaşları Vartınik'e bağlı Mirik köyünde kuşatıldılar. Ali Haydar bu kuşatmada şehit düştü. Kaypakkaya kuşatmayı yarmasına rağmen, kısa süre sonra o da tutsak düştü.

Sonrası, Kaypakkaya'nın işkenceciler karşısındaki direniş destanıdır.

Gökçe Karakolu'nda, Dersim il merkezinde, Elazığ işkencehanelerinde, istediklerini alamadılar onun ağzından. Daha sonra Diyarbakır'a götürdüler, aylarca sürdürdüler işkence. Aylarca sürdürdüler Kaypakkaya'nın direniş. Asla pişmanlık dökülmedi dudaklarından. 18 Mayıs 1973'de katledildi.

köyün! Delisi

En faal komisyon olmaya aday!

AKP, içindeki yolsuzlukları soruşturmak için milletvekillerinin yeralacağı bir komisyon kuruyor. Bankalar, enerji ve inşaat ihaleleri başta olmak üzere parti içindeki yolsuzlukları soruşturacakmış bu komisyon. Bu kadar tescilli hırsızın bulunduğu bir partiye gerekli bir komisyon. Her ne kadar hırsız hırsızı yakalamasa da!

George Bush ve İngiltere Başbakanı Tony Blair, bir Norveç milletvekili tarafından Nobel Barış Ödülü'ne aday gösterilmiş. Yalnız bu yılkinde yetiştirmediği için 2004 Nobeline aday gösterilmiş. Allah muhafaza; şimdi bu Bush ve finosunun önünde "ödülü hak etmek" için epey zaman var. Artık bu araya iki Afganistan bir Irak daha sıkıştırmaya kalkmasınlar!

Bush ve Blair'e Nobel Barış Ödülü'nün verilmesi sakın size mizah gibi gelmesin. Bu ödül, daha önce de ABD imparatorluğunun Henry Kissinger'e ve Siyonist katliamcı Menahem Begin'e de verilmişti.

Sayı 61

50

18 Mayıs 2003

Benzerlik bizi rahatsız etti; Ya sizi?

Bu iki resimdeki aynı manken! Doların yeşilini kabe belleyen, islamcı kılıfına girmiş burjuvalar için düzenlendi "tesettür defilesi". Onlar yarattı bu tabloyu. Mankenler için sorun yok; onlar "profesyonel"; Peki islamcılar bu görüntülerden, inanç, türban diye kanlarını emen burjuvalarından hesap sormayacak mı?

Genelkurmay; Orada mısınız?

Wolfowitz'e verdiğiniz cevabı duyamadık. "Milli" mi dediniz? "Terööör..." mü buyurdunuz? Yoksa "dış güçleeeer..." mi? Alooo, orada mısınız "milli" generaller?

ÇİZGİYLE

